ANN PATRICK

Orgolii

ALCRIS

Capitolul 1

– Poftim? Vă pot cere să repetați? strigă Shannon, cu degetele crispate în jurul telefonului.

Tremurând, trebui să se rezeme de perete și închise ochii de durere.

– Este grav? întrebă tânăra femeie cu o voce fără inflexiuni și aproape de neauzit, când i se confirmă teribila veste.

– Ar fi putut fi mai grav, doamnă Wranebow. Au rămas închiși în epava automobilului, până la sosirea primului ajutor. Sora dumneavoastră are câteva contuzii interne și mai multe fracturi...

Auzi la celălalt capăt al firului zgomot de hârtii răsfoite, apoi medicul reluă cu gravitate profesională.

– Cumnatul dumneavoastră și-a fracturat patru coaste și piciorul stâng. Nu vorbesc despre alte răni. La ora asta, amândoi au fost transportați într-un serviciu de urgență, dar sperăm să-i vedem ieșind de aici, în patru sau cinci zile. Sora dumneavoastră a vrut neapărat să fiți anunțată și a insistat să vă sunăm de dimineață.

– Mulțumesc, doctore Michaels. Binevoiți să-i transmiteți toată afecțiunea mea, la fel și lui Jerry și spuneți-le că voi încerca să vin chiar astăzi. Știți din întâmplare, cine se ocupă de motorul lor?

– Pentru moment, cred că un vecin a aranjat urgent totul. Dar trebuie să-i scăpăm foarte repede pe Jerry și pe Marla de grijile în legătură cu acest subiect. Nu trebuie să se mai gândească decât la vindecare și cât mai repede posibil...

– Desigur, declară Shannon cu căldură. Mă voi ocupa de tot, imediat ce sosesc.

Închise telefonul, tremurând. Zorii de-abia începuseră să se arate deasupra orizontului. Tânăra femeie inspiră profund, străduindu-se să-și regăsească treptat sângele-rece. Examină situația: Marla și Jerry tocmai avuseseră un grav accident de mașină. Ori, Marla, era mai mult decât o soră pentru Shannon: la moartea mamei lor, adolescenta de cincisprezece ani care fusese, s-ar fi simțit singură și disperată fără susținerea răbdătoare și chinuitoare a surorii mai mari. Pentru ea, fusese a doua mamă. Shannon nu-și cunoscuse niciodată tatăl, mort exact înainte de nașterea sa.

În lumina palidă a dimineții, tânăra femeie avu deodată impresiă că, toată viața, nu încetase să-i piardă pe cei pe care-i iubea. Simți fulgerător o durere surdă în piept, în timp ce o imagine insuportabilă îi veni în minte: aceea a unui bărbat elegant, cu statură de atlet, cu părul brunet și ochii albaștri ca cerul într-o dimineață de vară.

Shannon trecu în camera sa și deschise o valiză pe pat. Se admonestă în gând: cu siguranță nu era momentul să-și piardă controlul și să se gândească la Mitch. Începu să-și pregătească

bagajele cu o neliniște sporită. Oare va trebui să-l vadă? Mitch era fratele lui Jerry. Probabil fusese și el alertat și poate era deja pe drum...

După tristul său divorț, tânăra femeie încercase mereu să-și evite fostul soț. Amândoi locuiau în același oraș și totuși, de patru luni, reușise să nu-l întâlnească niciodată...

La urma urmei, poate Mitch avea prea mult de lucru atunci, pentru a se putea deplasa... Oricum, nu se putea schimba ceva.

Shannon luă telefonul care se afla în apropierea patului și sună la birou.

Nu era încă ora opt, dar cu puțin noroc, secretara sa, Molly, o fi sosit deja. După divorțul de Mitch, anul trecut, Shannon își reluase fosta meserie, în departamentul comercial al unuia din cele mai mari magazine de confecții din Saint Louis.

– Aici biroul domnișoarei Murphy, răspunse cu răbdare Molly, la capătul firului.

Acesta era numele de fată al lui Shannon.

– Bună ziua, Molly, aici Shannon.

– Oh, domnișoară Murphy... Bună ziua. S-a întâmplat ceva? Este prima dată când ajung la birou prima...

– Molly... tocmai am primit o veste teribilă. Sora și cumnatul meu au avut un accident de mașină și trebuie să mă duc să-i văd. Anulează-mi toate întâlnirile din această săptămână. Am să te mai sun.

Tânără femeie își mușcă buzele, gânditoare.

– Nu știu când mă voi întoarce.

Din fericire, îi rămăseseră de luat câteva săptămâni de vacanță, iar patronul era foarte înțelegător.

– Îmi pare rău domnișoară Murphy, făcu Molly, cu afecțiune. Nu vă faceți griji, îi voi explica totul lui Jackie. Vom rezolva totul amândouă, în absența dumneavoastră.

– Mulțumesc, Molly. O voi suna eu însămi pe Jackie înainte de plecare...

Jackie Arnold era mâna dreaptă a lui Shannon. Cu ea și cu Molly, tânăra femeie putea să plece liniștită: deși, la prima vedere, Molly părea o aiurită, era de o remarcabilă eficacitate profesională.

– Te voi suna după vizita la spital, adăugă Shannon, distrată.

Se întreba dacă era mai bine să ia avionul, sau mașina. Erau cinci ore bune de drum între Saint Louis și micul oraș în care Jerry și Marla își cumpăraseră motelul. Pe de altă parte, aeroportul cel mai apropiat era la distanță de cel puțin douăzeci de kilometri... Cu siguranță, era mai bine să efectueze călătoria cu automobilul.

– Voi aștepta să mă sunați, încheie Molly cu voce autoritară. Domnișoară Murphy... sper că totul va fi bine.

– Da, da, făcu Shannon clipind repede din pleoape.

Tânăra femeie închise încet telefonul și începu să plângă fără zgomot. Se miră că-i mai rămăseseră lacrimi. Credea că le vărsase pe toate, în timpul anului trecut.

Ștergându-și repede ochii, o sună pe Jackie, apoi își închise valizele și le cără în Porcheul său negru. În mai puțin de treizeci de minute după telefonul care o alertase, Shannon rula în direcția Munților Ozark.

Zece ore mai târziu, tânăra femeie ajunse la răspântia drumului care ducea spre Wranebow's Inn.

Când Marla și Jerry se stabiliseră în această regiune îndepărtată, Shannon crezuse că înnebuniseră. Jerry, care în acel timp conducea o întreprindere prosperă de construcții metalice și, Marla, manechin la modă, părăsiseră totul pentru a deschide un mic motel la poalele munților Ozark!...

Apusul din acea seară umedă de iulie, făcea și mai strălucitoare frumusețea munților. Pantele erau acoperite de păduri dese, iar cântecul greierilor umplea încă liniștea. Shannon părăsi șoseaua. Rulă un timp în întunericul care se întețea, de-a lungul unui lac traversat de un imens pod de oțel, sclipind în lumina soarelui ce apunea.

Norii negri care amenințau de câțiva kilometri, deveniseră mai groși deasupra apei și, din când în când, un fulger îi străpungea. Shannon se temea de violența furtunilor de vară și spera să ajungă la motel până nu izbucneau aversele.

Porcheul gonea în noaptea tot mai întunecată, când brusc, picături de ploaie se striviră de parbriz. Ploaia se intensifică repede și deodată, norii se rupseră într-un zgomot îngrozitor.

Manevrând ștergătoarele de parbriz, tânăra femeie observă cu ciudă că lama de cauciuc era prea uzată pentru a lupta împotriva ploii torențiale care lovea în geam. Frână brusc, incapabilă să distingă drumul, apoi acceleră ușor.

Iritată, Shannon privi nervoasă în oglinda retrovizoare. Văzu apropiindu-se în mare viteză în spatele ei, farurile unei mașini. Aprinse propriile faruri cu puțină întârziere.

Tânăra femeie era complet disperată. După indicațiile Marlei, casa trebuia să fie foarte aproape. Cu un oftat de resemnare, lăsă geamul și scoase capul afară. Ploaia deasă și mărunță îi biciui fața și-i zvârli părul brunet cu reflexe acaju.

Mașina se apropia tot mai repede. Șoferul claxonă nerăbdător, apoi făcu semn cu farurile. Evită Porcheul la limită și trecu fără să se oprească printr-o baltă mare, ridicând cu roțile o enormă jerbă de apă cu noroi, care o împroșcă pe Shannon. Tânăra femeie scoase un strigăt primind valul grețos și rece în plină față.

Parcă imediat pe marginea drumului, blestemându-l pe șoferul care o stropise astfel. Dispăruse deja în curbă.

Shannon porni din nou, încet. Sughița cu dezgust, ștergând de bine de rău de pe față amestecul scârbos de noroi și ulei de mașină pe care-l gustase. La intrarea pe un drum mic, se opri în fața unui panou care indica: „Wranebow's Inn. Mașina care o depășise, un Mercedes negru, tocmai parcase puțin mai departe.

În acea clipă, tânăra femeie se opri și, pe jumătate orbită alergă să ajungă la Mercedes. Se apropie, cu ochii arzând de mânie și deschise repede portiera neagră. O exclamație de surpriză îi scăpă. În fața ei, se afla Mitchell Wranebow, fostul ei soț.

– Idiotule! bodogăni ea. Ai văzut ce ai făcut?

Acesta o privi cu amuzament și răspunse pe un ton degajat.

– Cum, tu ești!

– Aproape m-ai înecat, șofer nepriceput, îi strigă, gata să plângă. Privește în ce stare m-ai adus!

Se dădu un pas înapoi, pentru a-i arăta tunica acoperită de nori și blugii uzi.

Mitch ieși calm din mașină, desfășurându-și leneș statura de un metru optzeci. Apoi o măsură încet, din cap până în

picioare, întârziind ceva mai mult decât era necesar la nivelul sânilor, pe care se mula strâns bluza udă.

– Ei bine, ești încântătoare astăzi, declară calm.

Își ținea ochii ațintiți cu încăpățânare asupra pieptului lui Shannon și această insistență o tulbură. Se măsurară din priviri.

– Ce faci, Shannon? o întrebă cu acea voce caldă și vibrantă, pe care tânăra femeie o cunoștea bine.

Aceasta simți mânia dispărându-i. Era atât de mult timp de când nu-l văzuse pe Mitch, încât energia pe care o radia prezența sa o subjugă complet.

Încă de la prima întâlnire cu fratele mai mic al lui Jerry Wranebow, se îndrăgostise nebunește. Fuseseră atrași unul spre celălalt, ca fluturele de flacără. Primele două luni ale căsătoriei lor se desfășuraseră într-un vis de dragoste încântător. Dar Shannon trebui să se trezească în curând. Mitch stricase totul refuzând să-și schimbe meseria care îl expunea riscului în fiecare zi.

Cu privirea pierdută în cea a fostului soț, tânăra femeie se mai întrebă o dată dacă avusese dreptate, dorindu-și divorțul: poate ar fi fost mai bine să-l piardă pe Mitch într-un accident și să păstreze intacte măcar acele amintiri minunate ale vieții lor în comun...

Se străduí să-și revină și vrând să risipească emoția care parcă îi paralizase pe amândoi, întrebă brusc:

– Ce faci aici, Mitchell?

El o măsură un timp, surprins.

– Am venit pentru același motiv ca tine, îi răspunse cu o mină disprețuitoare.

Shannon se duse să-și ia valiza și se îndreptă spre veranda casei.

– Presupun că intenționezi să te duci imediat la spital și să profiți de asta pentru a-ți lua o cameră la hotel. Este deja târziu.

Își așeză bagajele și îngenunche pentru a căuta pe pipăite cheia pe care Marla avea obiceiul s-o ascundă întotdeauna sub ștergătorul de picioare.

– Este curios, bombăni după câteva încercări zadarnice.

Se ridică, tremurând de frig și de îngrijorare. Hainele ude i se lipiseră de piele. Începuse să cadă o grindină deasă, ceea ce se adăugă la lipsa de confort a situației.

Mitch, la câțiva metri de ea, o observa cu o privire liniștită. O lăsă să caute un timp, apoi prefăcându-se indiferent, scoase o cheie din buzunarul pantalonilor eleganți gri, și deschise ușa fără să spună o vorbă. Învârti întrerupătorul și imediat toată casa se lumină de-o lumină plăcută și primitoare.

Shannon îl privea, cu gura căscată. Nu-și reveni decât când închise ușa în urma lui.

Furioasă, năvăli în casă.

– Unde ai găsit cheia asta? îl întrebă agresivă.

Mitch se instalase confortabil pe divan. O privi cu un aer mulțumit și-i spuse zâmbind.

– În trecere, m-am oprit la spital. Marla m-a anunțat că nu mai era cheia sub ștergătorul de picioare...

– Nu puteai să spui mai devreme, în loc să mă lași s-o caut în patru labe? se indignă Shannon cu o răceală în care se simțea mânia.

– Nu m-ai fi crezut. Amintește-ți, doamnă Wranebow, n-ai vrut niciodată să mă crezi.

Tânăra femeie oftă obosită, evitând privirea lui Mitch.

– Oricum, m-ai mințit întotdeauna.

– Te rog, Shannon, nu începe iar..Se ridică rapid și merse până la fereastra mare, care dădea spre lac. Rămase mult timp scrutând întunericul.

Shannon preferă să ignore remarca lipsită de amabilitate și, pentru a-și face de lucru, se întoarse pe verandă să-și ia valiza udă. Nu trebuia să-i ofere lui Mitch plăcerea de a-i răspunde: după fiecare din certurile lor, tânăra femeie se afundase mai mult în disperare și mânie.

Plânsese și suferise destul. Singura sa dorință era acum să uite, să-și regăsească o liniște pe care nimic să nu i-o tulbure și mai ales amintirile din zilele trecute.

Se întoarse în sala plăcut luminată și, cu un zâmbet emoționat, o parcurse cu privirea. Era casa Marlei și a lui Jerry: aici fuseseră fericiți.

În ciuda invitațiilor stăruitoare ale surorii sale, Shannon nu venise încă niciodată să-i viziteze. Pretinsese că avea prea mult de lucru. Dar nu erau decât pretexte. În realitate, tânăra femeie voia mai ales să-l uite pe Mitch și Jerry i-ar fi amintit de el în fiecare clipă. Într-adevăr, cei doi frați semănau foarte mult: aceeași ținută elegantă și bărbătească, același păr brunet ondulat... Dar Mitch, spre deosebire de fratele său, avea ochii de un albastru rar la un bărbat de genul său.

Shannon descoperea prezența feminină a Marlei în fiecare detaliu al acelei case confortabile și plăcute. În centrul încăperii trona un șemineu, dând nostalgia serilor lungi și calde de iarnă, la gura focului. Pereții erau acoperiți cu rafturi, pe care se aliniau tot felul de cărți. Divanul și scaunele, din piele de

culoarea tabacului, alternau cu mese grele din stejar, de culoare închisă, care luceau sub lumina lămpii.

Această încăpere, decorată cu dragoste și duioșie, exprima toată armonia unui cuplu fericit.

Cu un oftat de tristețe, Shannon aruncă o privire resemnată în direcția siluetei masculine, înaltă, care se afla în fața ferestrei. Nu se simțea răspunzătoare de eșecul căsătoriei lor: dragostea pentru Mitch îi fusese sinceră și profundă. Dar nu putuse admise niciodată că, după moartea accidentală a tatălui său, persista să vrea să-i continue munca...

Mitch se întoarse, vizibil preocupat. Observă că Shannon îl privea și arboră imediat o mască de răceală indiferentă.

– Mi-ai spus că ai trecut pe la spital? întrebă tânăra femeie. Cum se simt? Există vreo schimbare?

Mitch își trecu degetele prin păr, cu un aer absent. Shannon îi observă trăsăturile obosite și fața trasă. Totuși, la treizeci și opt de ani, părea mai seducător ca niciodată.

– Nu, nici o schimbare, îi răspunse. Am vorbit cu doctorul. Afirmă că starea lor evoluează foarte lent și că vor trebui să rămână în pat cel puțin o lună. Jerry este foarte îngrijorat în legătură cu motelul. Refuză să-l asculte pe doctor și nu se gândește decât să-și reia munca.

– Nu mă mir. Au cheltuit tot ce aveau cu această afacere. Până atunci, voi încerca să găsesc un administrator.

– Ei bine, încearcă să găsești un administrator care să muncească degeaba. Jerry pretinde că, acum, n-are mijloace pentru a plăti un salariu.

– Așadar, situația lor este chiar atât de precară! exclamă Shannon consternată.

– După toate aparențele... Dar l-am liniștit. Voi găsi o soluție... S-ar spune că va trebui să conducem noi înșine acest motel, adăugă cu un aer visător.

– Nu fi ridicol. Amândoi avem munca noastră.

– Tu știi oare ce înseamnă cuvântul „sacrificiu", Shannon? Crezi că-mi voi abandona fratele, în timp ce se află în spital, în pericol de moarte? Numai tu ești în stare să te eschivezi în asemenea împrejurări!

– Ce nedreptate, Mitch! Situația nu poate fi comparată. Cu siguranță, n-o voi părăsi pe Marla. O iubesc din toată inima.

Brusc, Mitch izbucni.

– Ah, da? Și pe mine pretindeai că mă iubești, totuși asta nu te-a împiedicat să mă părăsești!

– Nu vorbeam despre noi, Mitch. În plus, aveam motivele mele să mă port față de tine cum am făcut-o și le știi foarte bine.

– Motivele tale?... repetă Mitch cu o voce încărcată de mânie. Nu văd care. Te iubeam, atâta tot. Dar căsătoria noastră a fost atât de puțin importantă pentru tine, încât n-ai vrut să aștepți să-mi termin de ajutat tatăl înainte...

– Înainte de a muri acolo, îl întrerupse Shannon cu bruschețe.

– Este ridicol, o știi. Cunosc construcția metalică din copilărie. Nu mă lua drept un începător, care nu cunoaște cele mai elementare precauții.

– Îmi promisesei că renunți la această meserie periculoasă. N-ai făcut-o, sub pretext că tatăl tău era bolnav...

– Era! Vei pretinde că un infarct nu este boală?

– Nu! Știu că într-adevăr, Clinton era bolnav. Dar pe mine, mă măcina în fiecare zi îngrijorarea. De altfel, tatăl tău încetase lucrul două săptămâni înainte...

– Înainte să cadă de pe schelă, continuă Mitch, cu un aer întunecat.

– Înainte... să cadă, da, reluă tânăra femeie încet. Nu voiam să mai aștept un an și jumătate ca un telefon să-mi anunțe că s-a întâmplat același accident.

Shannon îi întoarse spatele și, epuizată, se duse să se așeze pe un scaun, în bucătărie.

Mâinile îi erau înghețate, ca în ziua în care, alături de soțul său, privise cu moartea în suflet grinzile subțiri din oțel ridicându-se spre un cer ca plumbul.

Parcă retrăia acea clipă: vântul rece îi trecea prin bluzon și, Mitch o luă cu tandrețe în brațe pentru a o încălzi.

– Trebuie să-i termin munca, dragostea mea, îi murmură la ureche tinerei femei. Era visul tatălui meu. Am datoria să-l împlinesc.

Shannon îmbrățișă cu putere pieptul lat al soțului său. Clinton Wranebow fusese înmormântat în acea dimineață și era conștientă de imensa durere a lui Mitch. Tremura din toată ființa ei.

– Nu, Mitch, nu... știu ce simți, dar nu ai dreptul de a mă trata astfel. Mi-ai promis că-ți cauți o muncă de birou...

– Shannon, dragostea mea... Îți înțeleg îngrijorarea, dar nu mi se poate întâmpla nimic, îi răspunse, sărutând-o blând. Știu,

meseria mea te sperie, dar sunt singurul care poate duce la bun sfârșit opera tatălui meu... Shannon, este datoria mea.

Respiră îndelung parfumul tinerei femei.

– Îndată ce această clădire este gata, voi căuta acea muncă de birou.

Cu un nod în stomac, Shannon ridică ochii spre monstrul de oțel. Circula zvonul că era blestemat și că va ucide cel puțin șapte oameni, înainte de a fi terminat. De-abia începuse lucrarea și deja căzuse prima victimă....

Săptămânile treceau, fără ca Shannon să reușească să-l facă pe soțul său să-și schimbe părerea zi de zi, era tot mai neliniștită. În cele din urmă deveni de nesuportat. Într-o zi, nemairezistând, îl sună pe Mitch Wranebow să aleagă dintre ea și munca sa.

Acesta nu era bărbatul care să accepte un asemenea ultimatum. Câteva luni mai târziu, divorțau prin bună înțelegere.

– Mitch, te rog, spuse Shannon, străduindu-se să alunge amintirile dureroase care o copleșeau, să nu mai vorbim despre trecut. Ce importanță are astăzi să știm cine a greșit sau a avut dreptate?

Lupta cu lacrimile care îi veniseră în ochi, ștergându-le cu dosul mâinii.

– Corect, acceptă Mitch. Îmi pare rău, nu voiam să răscolesc amintiri vechi. Căsătoria noastră s-a terminat și, în ceea ce mă privește, sunt fericit!

Aceste cuvinte brutale o făcură pe tânăra femeie să tresară, dar nu se putu stăpâni să nu replice:

– Și eu sunt fericită.

– De fapt, Shannon, întrebă Mitch, așezându-se lângă ea, cu un aer indiferent, mi-ai găsit deja un înlocuitor? Un înlocuitor drăguț și tandru, care să nu-ți producă nici o îngrijorare?

Aceasta îl măsură un timp în tăcere.

– Nu mă privi astfel, reluă Mitch cu amabilitate. Voiam pur și simplu vești despre tine. Drumurile nu ni s-au încrucișat prea des... în afară de o dată... în patru luni!

– Ai remarcat asta? Sunt flatată. Nu, n-am întâlnit pe nimeni. Dar nu dispera, adăugă, cu un zâmbet provocator.

– Dacă vrei, te pot ajuta...

– Mulțumesc, sunt în stare să mă preocup complet singură de asta.

– Este adevărat, ai avut întotdeauna dispoziții remarcabile de a te neliniști degeaba.

– Destul, Mitch. Acum, lasă-mă să mă odihnesc. Am nevoie de o baie bună. Mâine voi merge la spital.

Trăsăturile lui Mitch se destinseră. Schiță un zâmbet ispititor.

– Vrei să mergem să ne odihnim împreună? o întrebă, arătând cu degetul spre cameră.

Shannon îl împinse fără să răspundă și pătrunse în dormitor. Mitch ridică din umeri.

– Bănuiam că n-ai să vrei, exclamă, în clipa în care Shannon trântea furioasă ușa.

Capitolul 2

Ea se întoarse curând cu un prosop de baie sub braț. Mitch o opri în trecere, rânjind perfid.

– Lasă-mă să-ți spun, Shannon, că viitoarea mea soție va fi mai puțin obosită de viață.

– Iar eu, îi răspunse aceasta cu patimă, îți jur că viitorul meu soț va fi ales cu cea mai mare grijă, pentru a nu-ți semăna...

– Bine, bine, oftă bărbatul. Să revenim la oile noastre, dacă vrei. În ceea ce mă privește, pot să-mi iau o săptămână de concediu: echipa mea se va ocupa de afacere în acest timp. În ceea ce te privește, care este situația?

– Cum asta? întrebă ea bănuitoare.

– Îți poți părăsi serviciul un anumit timp? Eu am intenția să-mi înlocuiesc fratele la motel. Accepți oare să-ți înlocuiești sora?

– Glumești?

– Ai o idee mai bună?

Shannnon ezită, încurcată.

– Ei bine... nu... Dar nu mă gândisem că va trebui să conducem afacerea împreună...

– În acest caz, este timpul să te gândești. Evident, suntem singurii care o putem face.

– Va trebui să trăim aici... împreună? N-are sens! Mai întâi, n-am nici cea mai mică idee de modul în care se administrează acest gen de stabilament. Apoi, nu se pune problema să locuiesc cu tine, fie și o oră. În sfârșit, nu cred că tu cunoști mai bine decât mine industria hotelieră. După o săptămână, am ajunge la faliment!

– Fugi de aici! O afacere de acest gen se conduce cu ochii închiși, o asigură Mitch cu aroganță. Este suficient să închiriezi camere și să știi să tunzi peluza.

– Sunt departe de a fi convinsă...

Deși nu știa în realitate nimic despre industria hotelieră, Shannon era sigură că nu era simplu: ultimele scrisori de la Marla îi făcuseră o listă de greutăți, multe și diferite. Tânăra femeie lansă un ultim argument.:

– De altfel, cum ne vom putea organiza fiecare zi?

Mitch îi aruncă o privire perfidă.

– Crezi oare că aș putea profita de situație? Nu te neliniști: nu-mi mai placi deloc. Propunerea mea de adineaori nu era decât o glumă.

– Speri să mă faci s-o cred? Știi că te cunosc! La urma urmei, ești bărbat...

– Vrei să verifici? îi propuse cu o grimasă sugestivă.

Shannon lăsă ochii în jos. Detestase întotdeauna vanitatea masculină pe care Mitch o arăta uneori. Tocmai își reluase vocea răgușită și senzuală căreia știa să-i reziste atât de puțin în timpul căsătoriei. Dar, de data aceasta, Shannon nu era dispusă să se lase cucerită. Din dragoste pentru Jerry și Marle, era gata

să accepte compania fostului soț, dar cu siguranță nu va răspunde avansurilor sale atât de grosolane.

– Nu mă interesează, replică, zâmbind amabil.

– Iată ceva ce mă miră, spuse Mitch, cu un aer glumeț. Altfel mi te aminteam! Dar să revenim la subiect: vrei să mă ajuți, sau nu?

Shannon se simți cuprinsă de un acces de iritare.

– Foarte bine, accept, pentru că trebuie... Dar pentru a evita să abuzezi de rolul de „frate bun care se sacrifică", cer niște garanții...

Se duse să ia o cretă din apropierea unei tăblițe care atârna pe peretele bucătăriei, apoi măsură din priviri întinderea sălii. Cu o mișcare rapidă, trasă o linie albă pe sol, despărțind încăperea în două părți aproape egale.

Cu brațele încrucișate, Mitch o privea perplex.

– Ce faci, de fapt? o întrebă în cele din urmă.

– Absolut nimic, domnule Wranebow, răspunse tânăra femeie, lovindu-și mâinile una de cealaltă, pentru a scutura praful de cretă.

Cu un gest amplu și teatral, indică una din părțile despărțite de linia albă:

– Iată partea mea de casă. Cealaltă, îți aparține. Atâta timp cât vom locui aici, împreună, nu-ți permit să depășești această linie niciodată, mă auzi? Desigur, în afară de cazul în care ești invitat... Dar nu te voi invita!

Cu un aer dezgustat, Mitch urmări din ochi frontiera albă și plină de praf.

– Iată cea mai puerilă idee pe care am auzit-o vreodată! Speri să mă faci să trăiesc astfel o lună întreagă? Cu siguranță, glumești?

– Ți se pare?

– Îți dai seama că, după sistemul tău, n-am acces la bucătărie?

– Fiecare cu problemele sale, Mitch...

Mitch inspectă întinderea domeniului său, apoi zâmbi, adăugând:

– Văd că, în ceea ce te privește, îți va fi greu să faci un duș...

În acea clipă, Shannon observă înciudată că baia se afla de partea lui Mitch.

– De acord, admise, să semnăm un pact: te voi lăsa o oră pe zi la bucătărie, în schimbul liberului acces la baie.

– Ai putea de asemenea să gătești pentru amândoi...

– Glumești?

– De altfel, n-are importanță, replică el, ridicând din umeri. Nu pierd nimic: după câte îmi amintesc, nu ești tocmai o bucătăreasă priceputǎ...

– Ce memorie excelentă! exclamă Shannon cu aroganță. Ai dreptate: sunt cea mai nepriceputǎ bucătăreasă din țară. Sunt de asemenea zăpăcită, colerică, nimfomană, arțăgoasă: pe scurt, o menajeră îngrozitoare. Oare n-am uitat nimic?

– Ba da. Vorbești prea mult.

– Iartă-mă, îl ironiză, vorbesc prea mult. Acum, dacă nu vezi nici un inconvenient, aș vrea să fac o baie și să mă culc. Mâine voi merge la spital.

Mitch încercă din nou s-o ironizeze.

– Nu-ți este teamă să petreci noaptea sub același acoperiș cu mine? Cum bine ai spus, în definitiv sunt bărbat...

– Mulțumesc, sunt în stare să mă apăr.

– Mâine mă duc să-ți cumpăr o centură de castitate, continuă Mitch pe același ton. O dată îndepărtat pericolul unei agresiuni nocturne, vei dormi mai bine.

Tânăra femeie rămase un timp tăcută, apoi reluă cu agresivitate:

– Tot ce-ți cer, este să rămâi de partea ta a frontierei. Și pentru că va trebui să petrecem câteva săptămâni împreună, vei avea amabilitatea să-mi respecți intimitatea și să bați la ușă de fiecare dată când vei vrea să-mi vorbești?

Mitch o privi cu stupoare.

– Care ușă? o întrebă, sarcastic.

Shannon se apropie de linia albă și, cu gesturi exagerat de largi, desenă în aer forma unei uși imaginare.

– Aceasta, declară ea.

Apoi merse cu pași hotărâți în direcția băii.

– Ești complet nebună! exclamă Mitch, urmărind-o din ochi. Totuși, nu vrei ca...

– Te-am prevenit, Mitch, izbucni Shannon trecând de ușă. Dacă depășești această linie, vei rămâne complet singur să conduci motelul. Vreau să-i ajut pe Marla și pe Jerry, dar nu voi merge mai departe. Nu mai suntem soț și soție.

– Nu te-aș mai vrea, chiar dacă ai veni să mă rogi să te iau, îi strigă furios. Dar dacă vrei să joci acest joc stupid, de acord, îți accept regulile. Tu ai vrut-o...

Shannon nu răspunse.

Tânăra femeie fu trezită de primele raze ale zorilor, la fel de obosită ca atunci când se culcase. Se sucise și se răsucise toată noaptea în patul astrăin. Probabil nici somnul lui Mitch nu fusese mai bun, deoarece îl auzise ridicându-se de mai multe ori. Shannon închise pleoapele, savurând un timp senzația deosebit de plăcută, de a împărți din nou aceeași casă cu el.

Se ridică încet și se strecură în baie, atentă să facă foarte puțin zgomot. Ușa de la camera lui Mitch era închisă și, cu siguranță încă dormea.

După ce se pieptănă și se machie rapid, se spălă pe dinți și-și privi cu un ochi critic imaginea în oglindă: nu era deloc în avantajul ei.

Se duse în bucătărie în vârful picioarelor, să-și pregătească o cafea și deschise ușa din spate, pentru a respira aer proaspăt și întremător. Admiră peisajul superb, cu respirația tăiată. Lacul scânteia în lumina dimineții ca un sipet cu bijuterii, cu mii de sclipiri, iar apa lovea malul cu o regularitate netulburată. Un vas cu pânze, singuratic, naviga pe apa liniștită, purtat de o briză ușoară. Ciripitul păsărelelor se împletea cu foșnetul frunzelor și veverițele se vedeau furișându-se de-a lungul arborilor, ca tot atâtea fulgere strălucitoare. În depărtare apăreau acoperișurile bungalourilor care se închiriau turiștilor.

Shannon închise ochii, înțelegând subit pasiunea pe care o simțea Marla pentru această regiune. Tânăra femeie nu cunoscuse niciodată un sentiment de pace asemănător celui pe care-l simțea acum, la poalele colinelor înverzite, care se dispuneau în terase până la munți.

Deschise ochii și examină mai atent bungalourile proaspăt vopsite. Marla și Jerry depuseseră o muncă impresionantă: când îl cumpăraseră, motelul era aproape o ruină și trebuise să-l pună în stare de funcționare cu propriile lor mâini.

Shannon recunoscu grădina de zarzavaturi despre care-i scrisese sora sa. Tomate mari, bine coapte, luceau în soare și zări chiar un iepure, bine hrănit, care se plimba fără grijă printre salate...

Gândindu-se la Marla, tânăra femeie își simți ochii plini de lacrimi. Ea și Jerry vor avea de suferit o lungă convalescență! Shannon culese un trandafir care înflorea pe un tufiș din apropiere și-l mirosi îndelung. Se gândi că cel puțin erau

amândoi în viață și nu îndrăzni să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă unul dintre ei ar fi supraviețuit celuilalt...

Deodată, îl auzi pe Mitch agitându-se în interiorul casei și intră imediat în bucătărie. Îl zări în clipa în care ieșea din camera sa, îmbrăcat doar în pantaloni și pijama.

Vederea pieptului gol o făcu să tresară imperceptibil. Mușchii sculptați și proeminenți ai brațelor puternice jucau cu suplețe la fiecare mișcare. Somnul îi deranjase părul negru și dăduse o adâncime de necuprins ochilor de un albastru limpede, transparent.

O văzu și zâmbi cu bună dispoziție.

– Cioc, cioc, cioc, mormăi, mimând gestul de a bate la ușă. Bună ziua!

– Bună ziua, murmură ea, gâtuită.

Un val de amintiri tandre îi copleși sufletul și o supuse la chinuri. Se strădui să se smulgă din contemplarea acelui piept bărbătesc.

– Ai terminat cu baia? o întrebă politicos, lăsându-și privirea să rătăcească peste picioarele goale ale tinerei femei.

– Da, mulțumesc, răspunse Shannon.

Se întoarse în bucătărie să-și toarne o ceașcă de cafea. Mâinile îi tremurau puțin și trebui să se așeze în fața mesei din lemn.

– În acest caz, voi face un duș, declară Mitch, dispărând.

Shannon își cuprinse fața în mâini, încercând să-și stăpânească emoțiile confuze care o cuprinseseră brusc. Avu sentimentul că situația actuală nu va putea dura: o simplă și scurtă întâlnire cu fostul soț fusese de-ajuns pentru a-i provoca o tulburare generală a simțurilor. Shannon ținuse bine piept bărbaților, dar Mitch îi reducea apărarea la zero și el știa asta. Ce festă crudă îi jucase!

Ușa băii se deschise și Mitchell Wranebow reapăru, proaspăt bărbierit și elegant, de o energie inepuizabilă. Parfumul delicat al soluției de după ras ajunse până la Shannon și redeșteptă în ea amintiri tulburătoare. De la distanță, el aruncă o privire spre cafetiera plină cu lichid fierbinte și ochii îi deveniră comic de rugători.

– Cioc, cioc, cioc, exclamă vesel.

Tânăra femeie se simți puțin rușinată de puerilitatea atitudinii sale din ajun și hotărî să-și recunoască greșeala.

– Servește-te, îi propuse. Ceștile sunt în bufetul din dreapta.

Ca răspuns, Mitch îi zâmbi și adăugă, imitând accentul unui cow-boy din filmele vechi.

– Mulțumesc mult, doamnă. Pot să mă așez lângă dumneavoastră? Am călărit toată noaptea.

Shannon izbucni în râs și-l văzu prefăcându-se că deschide ușa imaginară și trecând ca un cuceritor peste frontiera de cretă, pentru a veni să-și toarne o ceașcă de cafea. Își apropie un scaun de masă și se instală confortabil în fața tinerei femei.

– Este mai bine așa, spuse amabil, încântat că o amuzase...

Shannon încetă să zâmbească și vru să se scuze.

– Iartă-mă, pentru ieri. M-am comportat puțin prostește.

– N-are importanță. Să uităm toate astea și să nu ne gândim decât la motel. Am impresia că munca aceasta ne va solicita toată energia. Așa că, să n-o risipim cu fleacuri.

– De acord, aprobă Shannon.

– Foarte bine... De fapt, munca ta la Saint Louis îți place?

– Da, totul este bine, minți ea. Și tu?

Mitch ridică din umeri.

– Afacerile nu merg rău.

– Am auzit mult vorbindu-se despre tine, spuse Shannon zâmbind ușor.

Într-adevăr, reputația lui Mitch începuse să crească și afacerea tatălui său, sub comanda lui, devenise tot mai înfloritoare.

– Tu... n-ai întâlnit încă pe nimeni? îl întrebă nehotărâtă, după ce bău cafeaua dintr-o înghițitură.

– Nu... nimic serios... Dar tu?

– Nu, pe nimeni... Am prea mult de lucru.

Mitch își mai turnă o ceașcă de cafea. Tăcerea deveni apăsătoare.

– Construcția... continuă? întrebă Shannon, ezitând.

– Totul se desfășoară după plan. Vom termina în șase luni.

Shannon ținea cu încăpățânare ochii ațintiți asupra ceștii, căutând cu disperare un subiect de conversație, care să nu ducă la fosta lor viață în comun.

Mitch puse ceașca pe masă și o privi cu un aer hotărât.

– Spune-mi adevărul, Shannon. Cum îți merge?

– Foarte bine, Mitch, îți repet.

– Nu te-am văzut de la divorț... decât o singură dată.

– Saint Louis este un oraș mare...

– Ce-ai făcut cu apartamentul?

– L-am părăsit la expirarea contractului. Era prea mare pentru mine.

– Păcat! Era un apartament frumos...

Mitch aruncă o privire prin fereastră. Strălucirea soarelui îl obligă să închidă pleoapele. Reluă pe un ton detașat:

– Acum, lucrezi cu normă întreagă?

– Da. Asta îmi place foarte mult.

– Dar nu aveai nevoie de asta, pentru a trăi! făcu el cu iritare.

– Știu... Dar aveam nevoie de activitate.

– În loc să stai plantată în spatele unui birou, era de preferat să crești copii.

– Nu sunt deseori la birou, replică Shannon imediat. Cât despre copii, îți amintesc că trebuie să fii căsătorită, pentru a-i crea... Ori, eu nu mai sunt.

– Puteai fi încă, declară Mitch cu mânie. Nu eu am cerut divorțul....

– Te lăsasem să alegi: munca ta, sau eu. Tu ai ales.

Mitch se aplecă spre ea. Ochii îi căpătaseră o strălucire dură.

– Ți-am spus de sute de ori: nu voi abandona această muncă înainte de a termina opera tatălui meu. O știi bine.

– Da, da, o știu: dragostea pentru mine nu era destul de puternică pentru a contrabalansa promisiunea făcută tatălui tău.

– Cum poți spune asta? Oare nu ești conștientă că, în viață, ai anumite datorii, Shannon? Ei bine, tocmai asta este datoria mea și asta nu are nimic de-a face cu dragostea. Tu ai contat mai mult decât orice pe lume, pentru mine. Ar fi fost încă la fel, dacă...

Se întrerupse. Shannon îi evită privirea.

– Nu mai puteam, Mitch... Această neliniște de fiecare zi devenise de nesuportat. Cred că te-am făcut la fel de nefericit pe cât eram eu însămi. Dar ideea de a te ști suspendat la cincizeci de metri de sol mă înnebunea: nu mai puteam suporta.

Mitch reluă cu voce gravă și profundă:

– Desigur, un accident este întotdeauna posibil. Dar asta ne împiedica oare să fim fericiți în timpul pe care-l aveam la

dispoziție? Nimeni nu poate să știe ce-i rezervă viitorul. Pot muri chiar astăzi, de o pneumonie fulgerătoare. Vrei să mă închizi cu cheia într-o cameră? Acesta este singurul mod de a-ți potoli temerile?

– Deviezi de la problemă. Există o diferență între a fi supus, ca toată lumea, loviturilor sorții și să frizezi moartea în fiecare zi.

– Nici vorbă! Există și mai rău, făcu Mitch cu voioșie. Ai fi preferat să ating alte femei? Știi bine că n-am făcut-o niciodată și ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

– Să-ți fiu recunoscătoare! exclamă tânăra femeie, revoltată. N-aveai decât să încerci... ai fi văzut, atunci, reacția mea!

– Bine, bine, exclamă Mitch, cu un gest liniștitor al mâinii. Să vorbim despre altceva, sau vom termina prin a ne certa încă o dată. Nu știu cum facem, dar revenim mereu la punctul de plecare...

– Este vina ta, replică Shannon cât de rece putea. Fac tot posibilul să evit să răscolesc trecutul.

– Și eu, îi replică el. Mi-a fost foarte greu să te uit, Shannon, dar în cele din urmă cred că am reușit.

– Cu atât mai bine pentru tine, bombăni tânăra femeie.

– Poftim?

– Cu atât mai bine pentru tine, îi repetă, ducându-și ceașca în chiuveta din bucătărie. Pentru că acum suntem obligați să locuim împreună, ar fi de preferat să ne considerăm pur și simplu în relații de muncă.

– Din partea mea, nici o problemă. Vrei să te conduc la spital, sau preferi să iei mașina ta?

– N-are rost să folosim două mașini. Voi merge cu tine, dacă nu te deranjează.

– Sunt gata.

– Te rog să mă scuzi un minut, mă duc să mă îmbrac, încheie Shannon, îndreptându-se spre camera sa.

– Te scuz cu plăcere, declară Mitch zâmbind, dar mi-e tot mai greu...

Shannon se-ntoarse pentru a-l fulgera cu privirea.

– Nu te grăbi, adăugă Mitch. Avem timp.

Tânăra femeie se închise în cameră și începu să se îmbrace, când vocea lui Mitch se auzi prin ușă:

– Shannon!

– Da?

– În fața lui Jerry și Marla va trebui să facem impresie bună. N-are rost să-i informăm despre certurile noastre: sunt destul de îngrijorați și așa. De acord?

– Desigur.

– Bine. Acum, îmbracă-te. Ne așteaptă o zi grea, oftă Mitch cu tristețe.

La întoarcerea în bucătărie, își servi o nouă ceașcă de cafea, pierdut în gândurile sale posomorâte. Shannon era singurul lucru necontrolabil din viața lui. De ce oare nu putea să se gândească la altă femeie? Eexistau atâtea altele...

Capitolul 3

Spitalul se afla la aproximativ treizeci de minute de motel. Mitch își opri mașina pe culmea unei coline care domina orașul. În acea perioadă a anului, turismul era în toi. Mica stațiune balneară era plină de activitate și marginile lacului Taneycomo, care scânteia minunat în lumina soarelui de prânz, erau acoperite de persoane care făceau camping și de pescari.

Coborâră din mașină și merseră în tăcere până la spital. Acolo, Mitch o luă pe Shannon de braț și se dădu deoparte în fața ei, pentru a o lăsa să intre. Această scurtă și nevinovată atingere pe pielea goală, fu suficientă să-i facă inima tinerei femei să-i bată cu mai multă putere.

Încă de la intrare, îi copleși un neplăcut miros de medicamente. Așteptară ascensorul, fără să spună o vorbă. Mitch ținea încă, în mod discret, brațul lui Shannon. Tânăra femeie putu percepe distinct parfumul soluției sale de după ras, când ușile automate se închiseră. Fu puțin tulburată. În sfârșit, ascensorul se opri încet la etajul al doilea, iar ușile glisante se deschiseră fără zgomot.

– Sunt încă în serviciul de urgență, explică Mitch, conducând-o pe Shannon prin labirintul de culoare imaculate. Au fost așezați în două încăperi separate. Vom merge s-o vedem mai întâi pe Marla.

Tânăra femeie aprobă cu un semn din cap. O neliniște ce sporea o copleșea pe măsură ce se apropia de clipa în care își va întâlni sora.

Ajunseră în fața unei uși duble, batante. Acolo, Mitch îi lăsă brațul și o prinse delicat de talie.

– Te simți bine? o întrebă încet.

Din nou, ea făcu semn că da, apoi ținându-și respirația, pătrunse în sală.

Auzi un zgomot ușor și, la vederea patului de spital, tot corpul i se încordă. Mitch își spori insesizabil strânsoarea, aducându-i tinerei femei încurajare și susținere. O infirmieră se apropie de ei, cu un zâmbet liniștitor.

– Marla s-a trezit, domnule Wranebow. A întrebat de dumneavoastră. Puteți merge la ea.

– Mulțumesc, răspunse Mitch conducând-o pe Shannon la căpătâiul surorii sale.

Marla deschise ochii și privirea i se tulbură zărindu-i pe vizitatori.

– Oh!... Shannon! murmură cu o voce tremurătoare. Am crezut că nu vei mai veni niciodată.

Sărutând-o, Shannon izbucni în lacrimi.

– Am venit cât de repede am putut, o asigură. Totul va fi bine, Marla... nu te neliniști.

– Sper, răspunse sora sa, cu un suspin. Îmi este atât de teamă... Măcar dacă l-aș putea vedea pe Jerry.

– Jerry este foarte aproape, în sala vecină, spuse Mitch. Doctorul spune că va trebui să mai rămâneți o zi sau două în serviciul de urgență. După asta, s-au gândit să vă instaleze în aceeași cameră.

Un licăr de fericire trecu prin privirea accidentatei.

– Adevărat? întrebă cu înflăcărare.

– Aș putea oare să-mi mint cumnata preferată? întrebă Mitch, cu o voioșie forțată. Dar pariez că, după două săptămâni în aceeași cameră, vă veți sătura în asemenea măsură unul de celălalt, încât ne veți ruga să vă despărțim din nou.

– „Ne?"... repetă Marla cu un aer visător. Este mult timp de când nu v-am văzut împreună, pe Shannon și pe tine.

– Este mult timp de când nici eu nu am văzut-o, răspunse Mitch calm.

Marla luă o expresie îngrijorată.

– Sper că vă veți putea înțelege...

– Nu te neliniști, Marla, sora ta mi-a dezvăluit deja că nu mai poate rezista farmecului meu binecunoscut.

Se aplecă fulgerător spre Shannon și o sărută, prin surprindere, pe buze. Tânăra femeie tresări. Îl fulgeră cu privirea și declară cu o voce căreia se străduia să-i controleze agresivitatea.

– Este adevărat, Marla. Mitch și cu mine am hotărât să îngropăm securea războiului.

– Asta este bine, oftă slab accidentata. Îmi era teamă că vă veți certa fără încetare. Îmi pare rău că nu vă pot oferi cazare separată. Mitch mi-a spus ieri că v-ați hotărât să conduceți motelul amândoi.

Scandalizată, Shannon îi adresă lui Mitch o grimasă furioasă: așadar, îi anunțase Marlei decizia sa, chiar înainte de a vorbi cu ea! Bolnava continuă, fără să observe gestul surorii sale:

– Nu știu ce vor crede clienții și vecinii despre asta.

– Asta nu-i privește, declară prompt Shannon. În definitiv, am fost căsătoriți...

– Este adevărat, consimți Marla. Dar sunteți divorțați... Este drept că n-o știe nimeni, sau aproape... Vezi, clientela noastră este mai ales familială...

– Nu te îngrijora, făcu Shannon, liniștitoare. Conducând motelul, ne vom strădui să-i păstrăm reputația.

– Ce ne-am fi făcut fără voi? murmură Marla. Îmi dau seama de problemele pe care vi le-am creat. Credeți-mă, nu știu cum să vă arăt recunoștința mea.

Shannon o sărută cu dragoste.

– Aș fi făcut la fel în locul vostru. Să știi, mă pot strădui să trăiesc în compania lui Mitch, câteva săptămâni...

Mitch tresări și declară cu o voce sarcastică:

– Să te străduiești... Oh, ce generozitate sufletească, Shannon!

Marla își dădu seama că cearta se apropia și schimbă în grabă subiectul.

– Am o idee, spuse, regăsindu-și puțin din energia de odinioară. N-ați putea lăsa să se presupună că sunteți încă soț și soție? Doar pentru clienți și...

Shannon o întrerupse, mânioasă:

– Cu siguranță nu, Marla. N-am intenția să joc teatru.

– Shannon! exclamă Mitch, dezaprobator.

– Nu, nu, ascultați-mă amândoi, îi întrerupse Marla. Mi se pare pur și simplu că ar fi de preferat pentru reputația motelului să fiți considerați căsătoriți, de clienți. Nu este vorba să mințiți... doar să vă ascundeți divorțul... Nu ești de acord, Shannon?

Shannon evită privirea pătrunzătoare a lui Mitch.

– În ceea ce mă privește, dacă mă întreabă cineva, voi dezvălui adevărul.

Cu un mormăit de enervare, Mitch se întoarse în direcția ferestrei și se adânci în contemplarea peisajului. Marla reluă, cu o voce epuizată:

– Încearcă să te stăpânești, Shannon. Nu fi prea impulsivă, mai ales în ceea ce-l privește pe Mitch. Fă-o pentru Jerry și pentru mine... și pentru motel... Ne ruinăm dintr-o dată.

Frumoșii ochi căprui se umplură din nou de lacrimi. Shannon avu o strângere de inimă. Se simțea prinsă în capcană, incapabilă să se apere.

– Fie, capitulă cu tristețe. Binevoiesc să fac asta, pentru tine. Dar nu va fi decât teatru: suntem divorțați, punct, asta este tot.

– Mulțumesc, Shannon, răspunse Marla cu căldură. Știam că mă pot bizui pe tine. Îți mulțumesc și ție Mitch.

Mitch se întoarse spre patul bolnavei și, cu ochii ațintiți asupra lui Shannon, replică îndârjit:

– Știi bine că vom face orice pentru Jerry și pentru tine. Acum, te vom lăsa să te odihnești puțin. Ai avut destule subiecte de enervare pentru astăzi. Înainte de a ne întoarce acasă, vom merge să-l vizităm pe Jerry.

– De acord, făcu Marla, cu o voce obosită. Mitch, vrei să-i spui lui Jerry... că-l iubesc?

Vocea accidentatei se gâtuise. Cu delicatețe, Mitch se strădui să pară vesel:

– Este de înțeles... Dar nu conta pe mine să-l sărut în locul tău.

Marla încercă să se întoarcă în pat, cu greutate, când sora sa se aplecă s-o sărute de rămas-bun.

– Mâine îți voi aduce un capot, promise Shannon cu tandrețe.

– Mulțumesc... Te iubesc foarte mult, să știi.

– Și eu te iubesc.

– Și pe mine? interveni Mitch cu un zâmbet viclean.

– Și te tine, Mitch, te iubesc foarte mult, răspunse Marla, sincer înduioșată.

Ieșiră din cameră cu pași lenți. În clipa în care trecură de ușă, Shannon îi dădu un șut peste picioare fostului soț.

– Shannon! șopti acesta, cu o grimasă de durere. Oare ești incapabilă să înțelegi o glumă?

Nu rămaseră decât câteva minute la căpătâiul lui Jerry. Spectacolul era prea greu de suportat: nefericitul se afla sub perfuzie și dispăruse aproape în întregime sub tuburi și bandaje. Avea o paloare înspăimântătoare și-i era foarte greu să vorbească.

Shannon mângâiase încet una din mâinile care îl dureau pe accidentat. Suporta cu greu ideea că două ființe care-i erau cele mai dragi pe lume, zăceau acum fără vlagă și neputincioși, în liniștea glacială a unui spital comun.

Promiseră să se întoarcă a doua zi și ajunseră la motel fără să schimbe măcar un cuvânt. Amândoi păreau pierduți în gânduri posomorâte.

La întoarcerea în casă, Mitch se duse direct în partea sa delimitată de frontieră și rămase un timp absorbit de priveliștea lacului strălucind prin fereastră. În cele din urmă întrebă cu o voce tensionată:

– Ce joc jucai, adineaori, la spital? Ce voiai să dovedești?

– Nimic. Dar refuz ipocrizia... Nu suntem niște tineri căsătoriți ce nu-și mai încap în piele de fericire și-mi repugnă să ofer o imagine atât de falsă despre noi!

Mitch oftă cu resemnare.

– Fă cum crezi, Shannon. Dar în fața lui Jerry și a Marlei, te rog, acceptă să-ți joci rolul! Au destule griji, fără să le mai dăm și noi motive în plus de neliniște.

Shannon ridică din umeri și se îndreptă spre camera sa.

– Îmi pare rău, declară cu răceală, dar nu mai primesc ordine de la tine.

Mitch se interpuse fulgerător între ușă și tânăra femeie, obligând-o să se oprească. Surprinsă, aceasta își ținu respirația. El o privi cu severitate în ochi și proferă cu voce autoritară:

– Ascultă-mă bine, pe viitor îți interzic să pleci când îți vorbesc. Ești rugată să stai liniștită și să mă asculți, fie că-ți place sau nu.

Shannon își simți genunchii muindu-se. Închise ochii o clipă, respirând încă o dată parfumul familiar al soluției lui după ras. Fără voia ei, tânăra femeie se strânse lângă Mitch și nu se putu stăpâni să nu-și înnoade brațele în jurul gâtului său.

De surpriză, chipul lui Mitch se schimbă, iar vocea i se încălzi pe loc. O trase spre el și o cuprinse strâns în brațe.

– Încetează să mă provoci astfel, o avertiză cu o voce nesigură. Altfel, săptămânile următoare vor deveni insuportabile...

Ușor, cu un deget, îi mângâie blând ovalul perfect al feței și ochii albaștri căpătară o nuanță tandră și senzuală.

Incapabilă să se stăpânească, Shannon se cuibări toată lângă el. Într-o clipă, uitase toate hotărârile de independență, decizia de a nu se mai gândi la fostul soț. Regăsea instinctiv gesturile de odinioară, când se abandona trup și suflet plăcerii îmbrățișării sale.

– Lasă-mă, Mitch, îl rugă, recăpătând în cele din urmă puterea de a vorbi. Nu... știu ce m-a apucat...

Vocea i se gâtui în mod jalnic. Mitch deja se aplecase spre ea:

– Taci, îi ordonă acesta. Acum te voi săruta, cu voie, sau cu forța.

Respirând greu, îi atinse delicat buzele, mângâind cu mâinile fierbinți spatele tinerei femei. Fiori încântători îi străbătură trupul care tremura. Vru să reziste, dar, din nou, puterile o părăsiseră.

– Te rog, Mitch, murmură... Nu trebuie...

Vocea i se pierdu într-un geamăt. Mitch tocmai își strecurase pe furiș mâinile în jurul sânilor lui Shannon, făcându-i să se întărească sub atingerile pricepute.

– Vei pretinde că nu mă dorești la fel de mult cum te doresc eu? o întrebă în șoaptă. Vino, dragostea mea... Este atât de mult timp...

Se sărutară îndelung, cu o voluptate nepotolită și pasionată, iar răsuflările îmbinate insufla în fiecare dintre ei o energie nouă. Shannon regăsea memoria instinctivă a trupului și dorința pentru Mitch, atât de mult timp refulată, renăștea intactă pe ruinele voinței sale. Retrăiau împreună pasiunea nebună care-i purtase unul spre celălalt. Mitch era un vrăjitor care, fără efort, o fermeca pe tânăra femeie, reducând-o la voia lui. Și iată că venea din nou s-o vrăjească doar prin mângâierile, prin sărutările lui înflăcărate și pasionate!

Îl auzi gemând și în acea clipă observă că se străduia să-i descheie corsajul și blugii, căutând să-și strecoare mâna în adâncimea intimității sale.

– Nu, nu! izbucni ea zbătându-se.

– Haide, Shannon, o imploră Mitch. Nu renunța. Dorința îți este la fel de mare ca a mea...

Vru s-o reţină în braţe, cu privirea arzând de pasiune, dar îi scăpă, profund tulburată. Oare cum îşi putuse pierde în asemenea măsură controlul asupra sa? Evident, Mitch n-o mai iubea: el însuşi spusese că era mulţumit de divorţ... Cu siguranţă, nu mai simţea pentru tânăra femeie decât o simplă şi brutală dorinţă fizică.

– Şterge-o, Mitch, îi ordonă cu o voce tulburată. Dacă mai începi, voi părăsi această casă pentru totdeauna... Acum, lasă-mă... Lasă-mă singură.

Mânia şi frustrarea se zugrăveau pe chipul lui Mitch. Furios, strigă:

– De acord, de acord, te voi lăsa, Shannon... Dar nu încerca să mă faci să cred că acest sărut ţi-a displăcut!

Tânăra femeie se refugie în camera sa, pentru a-şi recăpăta respiraţia.

– Şi să nu-mi mai vorbeşti fără să-mi ceri permisiunea, exclamă prin deschizătura uşii. Ai înţeles?

– Eşti o... bombăni Mitch, incapabil să-şi stăpânească mai mult timp furia. N-am să-ţi vorbesc, chiar dacă arde casa!

– Şi vei avea dreptate, pentru că te-aş împinge probabil în mijlocul flăcărilor... obsedat sexual!

Şi trânti uşa.

Respirând greu, Shannon se aruncă pe pat, lovind furioasă cu pumnii în perne. Mitch sperase că i se va dărui imediat, ca o adolescentă îndrăgostită care cedează primului venit? Dacă nu voise să divorţeze, nu avusese decât să vină să-i ceară iertare, renunţând la meseria sa: dar n-o făcuse... N-avea nevoie de o soţie, ci de un mod de a-şi petrece timpul, după serviciu. Ei bine! Cu atât mai rău pentru el! Alegând-o pe Shannon, se înşelase amarnic!

Emoțiile zilei fuseseră atât de puternice, încât Shannon, epuizată, căzu imediat într-un somn adânc, tulburat de visuri urâte. Când se trezi, după-amiaza era înaintată. Rămase un timp întinsă pe pat, atentă la cele mai mici zgomote din casă. Retrăi în amintire cearta cu Mitch. Hotărât lucru, părea imposibil să locuiască împreună: în fiecare clipă vor izbucni dispute între ei. Indiscutabil, Mitch era persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume, dar Shannon era foarte hotărâtă să nu i-o mărturisească niciodată.

Își privi deșteptătorul și observă că se apropia ora cinei. În consecință, se ridică și se duse în baie pentru a șterge ultimele urme ale somnului.

Apoi pătrunse în bucătărie și, zărind telefonul, se gândi s-o prevină pe Molly că absența sa s-ar putea să se prelungească mai mult de o lună. Molly va ști cu siguranță să se lipsească de ea, iar domnul Dyer, directorul, era un om care înțelegea urgența situației. Ridică receptorul și formă numărul, în timp ce aruncă o privire distrată pe fereastră. Afară, Mitch se afla în conversație aprinsă cu un bărbat tânăr, blond, pe care Shannon nu-l cunoștea.

Tânăra femeie se întrebă cine putea fi acest personaj elegant și atletic, ce vorbea cu înflăcărare, părând că indică din mână, anumite părți din vecinătate.

După ce telefonase, își prepară un ceai cu gheață și se pregătea să-l bea, când Mitch intră în casă, însoțit de tânărul necunoscut.

– Shannon? făcu, părând surprins s-o vadă. Credeam că încă dormi.

– Tocmai m-am trezit, îi răspunse cu rezervă. De fapt, de unde știi că dormeam?

Mitch îi adresă un zâmbet încurcat.

– Am... aruncat o privire, adineaori, în camera ta.

Întorcându-se spre bărbatul care-l însoțea, adăugă:

– Iată-l pe Cliff Webster. El s-a ocupat de motel înainte de sosirea noastră.

Shannon îl salută cu un zâmbet și Cliff se apropie și-i strânse mâna cu putere.

– Shannon? Marla mi-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră... Spunea că sunteți mai frumoasă decât ea și refuzam s-o cred, dar observ că avea dreptate.

Fără să-i lase mâna, cercetă ca un cunoscător formele tinerei femei, oprindu-și îndelung privirea asupra curbei delicate a gâtului.

– Mi s-a spus că sunteți divorțată? continuă Cliff cu un aer degajat.

Shannon îl consultă pe Mitch din privire, dar acesta rămase rece și impasibil. Ochii îi rămăseseră ațintiți asupra mâinilor tânărului bărbat, care refuzau s-o elibereze pe a lui Shannon.

– Cine v-a spus asta? îl întrebă tânăra femeie.

– Marla, desigur, răspunse Cliff, surprins. Oh!... Dumnezeule!... Este fostul dumneavoastră soț? Hotărât lucru, nu poate fi altcineva!

– Nu este nimic rău în asta, precizează Mitch. Shannon este divorțată, într-adevăr.

– Dar ne-am hotărât să nu divulgăm acest lucru, adăugă repede Shannon. Marla și Jerry cred că este mai bine, pentru reputația motelului, dacă toată lumea de aici ne crede căsătoriți încă.

– Înțeleg. Aici, clientela este mai ales familială și s-ar putea să se mire să vă vadă trăind sub același acoperiș. În acest gen de muncă, nu este niciodată prea prudent...

Cliff continuă, cu un zâmbet ispititor pe buze:

– Am pus întrebarea numai pentru că mă privește personal.

Shannon își eliberă mâna cu brutalitate. Prima atracție pe care o simțise pentru tânărul bărbat dispăruse rapid: îi părea mult prea sigur de el.

– Vreți să beți ceva, domnule Webster? îl întrebă, politicoasă. Tocmai am pregătit un ceai cu gheață.

Zâmbetul i se lărgi și răspunse cu o voce senzuală:

– Vreau, pe legea mea.

Shannon i-ar fi urat cu plăcere să se mulțumească doar cu îngâmfarea sa. Preferă totuși să rămână politicoasă și distantă și se întoarse spre Mitch pentru a-i propune și lui puțin ceai.

– Tocmai mă pregăteam să-ți bat la ușă, îi replică acesta pe un ton neutru. Oare mai este necesar?

– Da, răspunse sever Shannon, uitându-l momentan pe invitat.

– Bun... Cioc, cioc, cioc! Iată.

Îi aruncă o privire provocatoare.

– Oh! domnule Wranebow, ce surpriză plăcută! Intrați, glumi Shannon.

Mitch deschise ușa imaginară și veni să se așeze la masă, spre completa năuceală a sărmanului Cliff, care nu înțelegea nimic din situație.

– Ce înseamnă asta? întrebă, ușor neliniștit.

– N-o să mă credeți, chiar dacă v-aș spune, bombăni Mitch, exasperat.

Schimbă rapid conversația.

– Ți-aș fi recunoscător, Cliff, dacă mi-ai da câteva indicații asupra mersului motelului.

– Este foarte mult de muncă în acest sezon... Nici unul nici celălalt nu aveți experiență în acest gen de întreprindere comercială, nu-i așa?

– Nu, deloc, răspunse Shannon, umplând trei pahare cu ceai cu gheață.

– Locuiesc doar la câțiva kilometri de aici și lucrez la spitalul unde sunt acum Jerry și Marla. Sunt director administrativ. Dacă aveți nevoie de ajutor, nu ezitați să mă chemați.

Cu aceste cuvinte, îi adresă o privire rapidă lui Shannon, care roși, fără să răspundă.

Mitch își puse cu zgomot paharul pe masă și reluă cu o voce tăioasă:

– Ar fi mai bine să mă informezi despre toate, Cliff. N-avem intenția să te deranjăm neîncetat. Probabil ai foarte mult de muncă la spital.

– Hm... Este adevărat, acceptă Cliff, desprinzându-și cu regret privirea de la Shannon. Ei bine... Trebuie tunsă iarba și îngrijită grădina de zarzavaturi și cea cu flori. Trebuie de asemenea curățată piscina în fiecare zi... Două femeie de serviciu o ajută pe Marla la curățenie în bungalouri și se ocupă în parte de spălat. Bineînțeles, acoperișurile au nevoie să fie reparate și încălzitorul de apă din bungaloul patru s-a stricat, ieri. Nu vorbesc despre alte reparații mărunte... Acum, aproape totul este închiriat și munca este cu atât mai multă.

Se opri brusc, și-i adresă lui Mitch un zâmbet de complicitate semnificativă.

– Dar în locul dumitale, aș începe prin a mă duce să vizitez pavilionul nouă... Tânăra femeie roșcată care-l ocupă, este o adevărată frumusețe... Nu-ți spun mai mult.

– Nu-i nevoie să-mi spui mai mult, într-adevăr, replică Mitch enervat. Ai și alte sfaturi să-mi dai?

– Situația este în constantă evoluție. Veți avea de muncă! Dar, adăugă Cliff privind din nou în direcția lui Shannon, vă repet, nu locuiesc departe și...

Mitch se ridică brusc și-i întinse mâna.

– Mulțumesc pentru tot, Cliff. Te vom chema în caz de nevoie.

Înainte de a-și da seama ce i se întâmpla, tânărul bărbat fu condus politicos, dar ferm, până la ușă și se află curând afară.

Când fură din nou singuri, Mitch se întoarse spre Shannon și declară cu o voce glacială, în care răsuna o hotărâre autoritară:

– Ascultă-mă, Shannon, pentru că nu voi mai repeta. N-am intenția să mă cert cu tine, dar trebuie să-ți atrag atenția asupra unui anumit număr de reguli cărora mă aștept să te văd conformându-te. Acest Cliff Wevster nu mi se pare că valorează ceva și îți interzic să-l frecventezi mai mult decât este necesar.

Tânăra femeie îl asculta mută de surpriză. Mitch vorbea pe un ton liniștit, fără să rostească vreun cuvânt mai tare decât altul. Dar în spatele acestui calm aparent, Shannon bănuia o tensiune cumplită.

– Am divorțat, este adevărat, continuă. Dar acum, înainte de orice, trebuie să ne gândim la interesul Marlei și al lui Jerry. Refuz să-l văd pe acest seducător blond, împiedicându-te să-ți vezi de treabă. Este limpede, oare?

Timbrul vocii arăta fără vreo posibilă greșeală, că nu admitea nici o replică. În realitate, Shannon nu avea deloc nevoie de acest avertisment. Cliff Webster era chiar ultima persoană cu care ar fi visat să aibă o legătură!

– Înțeleg, consimți încet.

– Încă un ultim amănunt, Shannon, adăugă Mitch, trecând din nou frontiera de cretă, pentru a se întoarce pe domeniul său.

– Te ascult, făcu aceasta, mirată de seriozitatea lui.

– Aș vrea să știi că n-am nici o intenție să mă duc s-o văd pe tânăra femeie roșcată din bungaloul numărul nouă, ca de altfel, pe nici o alta. Ce este valabil pentru tine, este și pentru mine.

– Da...

– Știu, iubirea noastră este moartă și îngropată, reluă Mitch brutal. Nu știu de ce îți spun toate astea... Voiam... să știi...

Continuă, cu o voce mai blândă:

– De la despărțirea noastră, Shannon, nu m-am apropiat de nici o femeie... Nici măcar nu le-am privit... Asta este tot.

Merse în camera sa cu pas nesigur și pătrunse înăuntru, trântind ușa în urma lui.

– Mulțumesc, murmură Shannon cu o voce atât de șoptită, încât nimeni n-ar fi putut-o auzi. Este exact ceea ce am făcut și eu...

Lacrimile îi curgeau, în tăcere, pe obraji.

Oare cum era posibil să sufere în asemenea măsură?

Crezuse depășite momentele cele mai grele: se crezuse, în sfârșit, în stare să-l evite pe Mitch Wranebow și să reia o viață normală. Și iată că, brusc, toate eforturile sale fuseseră reduse la zero.

Suspină ca o copilă gândindu-se la viitor, un lung viitor de singurătate, care i se deschidea în față, atât de întunecat și de trist, departe de Mitch...

Capitolul 4

Zilele următoare trecură repede. Mitch și Shannon își împărțiră timpul între motel și spital. Noua lor muncă le punea multe probleme, așa că nu găsiră deloc timp să se certe. În consecință, relațiile dintre ei rămaseră politicoase, deși încordate.

În prima zi, după întoarcerea de la spital, cinaseră împreună, discutând în jurul mesei ce plan de acțiune să adopte.

Spre marea lor surpriză, observară că era suficient de muncă, pentru a ocupa cel puțin zece persoane: neîncetat, un client venea să reclame să i se repare încălzitorul de apă, un altul anunță că acoperișul are o ruptură, iar altul aducea lenjeria la spălat... Odată chiar, un bărbat îl întrebă pe Mitch despre cele mai bune colțuri de pescuit de pe lac, iar o femeie îi ceru lui Shannon să aibă grijă de cei trei urmași îngrozitori, în timp ce ea se va duce să danseze, în oraș!

A doua zi după-amiază, Mitch năvăli în casă, palid ca un mort.

– Ce se întâmplă? se grăbi să-l întrebe Shannon, lăsând cearșafurile pe care tocmai le călca.

– Este un azil de nebuni! exclamă Mitch, exasperat. Ei bine, buldogul unui client a vrut vrut să-mi atace pulpa piciorului! Imposibil să te comporți normal: mai bine să încerci să mergi în noroi!

Obosită, Shannon se lăsă să cadă pe un scaun.

– Da, munca aceasta ne dă puțin peste cap obiceiurile, mărturisi. Vrei să bei ceva răcoritor?

Mith îi aruncă o privire surprinsă: de obicei, tânăra femeie își făcuse o regulă din a evita să-i propună ceva și se arăta față de el de o totală indiferență.

– Oh, da! mulțumesc mult, se grăbi să-i răspundă, înainte ca ea să-și schimbe părerea.

Shannon se duse să aducă două pahare din bucătărie și le umplu cu gheață și ceai fierbinte. Se întoarse și-i întinse băutura peste frontiera de cretă.

– Mulțumesc, spuse Mitch după ce bău o înghițitură din lichidul călduț încă.

– Ai observat grădina? întrebă Shannon cu un aer trist. Este mare, nu-i așa?

Mitch dădu din cap, cu resemnare.

– Mi-e teamă că nu vom reuși să ne ocupăm și de ea, continuă tânăra femeie.

Mitch își termină paharul dintr-o înghițitură și-i propuse cu stoicism:

– Să mergem s-o vedem mai de aproape, dacă vrei.

Ieșiră prin ușa din spate. Termometrele arătau treizeci și opt de grade la umbră, iar atmosfera era apăsătoare și sufocantă. Merseră până la grădina cu flori și constatară că începuse să fie invadată de buruieni.

– Ce crezi? întrebă Shannon cu teamă.

Mitch ridică din umeri cu o disperare comică.

– Cred că trebuie să fii nebun să-ți pierzi timpul sădind așa ceva!

– Te pricepi la grădinărit? îndrăzni ea cu o voce timidă.

– Răspunde-mi sincer: ți se pare?

– Nu. Din nefericire, nici eu... Este suficient, în general, să trec prin apropierea unei plante, ca să înceapă să-mi meargă prost!

– Nu uita grădina de zarzavaturi! Ai informații mai speciale, despre acest subiect?

– Nici una.

– Dar până la urmă, femeile se pricep la asta! exclamă Mitch, înciudat.

– Felicitări, replică Shannon cu un zâmbet ironic. Tocmai ai întâlnit o pasăre rară: o femeie care nu se pricepe la nimic.

– Nu se poate spune că ești de mare ajutor, mormăi Mitch, vârându-și pumnii în buzunare.

– Ascultă-mă, cu siguranță, această grădină nu există datorită mie, dar pentru că este aici, n-o putem lăsa în părăsire. Ocupă-te de flori, în ce mă privește, voi încerca să întrețin grădina de zarzavaturi. Dumnezeule! Ai văzut oare toate acele tomate și acea fasole verde?

– Îmi vorbeai de o înțelegere... Cum vrei să mă descurc?

– Formăm, într-adevăr, o frumoasă echipă! exclamă Shannon, iritată.

Se întoarse și porni nervoasă spre cabana cu unelte.

– Te mai informez, reluă cu răceală, că în afară de alte obligații avem și câțiva ari de peluză de tuns. Iată ceva care, poate, nu-ți va depăși priceperea.

– Da, da, acceptă Mitch fără convingere. Asta știu să fac. De ce te înfurii? Bineînțeles că pot să tund peluza. Dar, totuși, nu-mi vei reproșa că nu știu să mă ocup de... de...

Privi grădina în tăcere, cu furie. Shannon îl întrerupse:

– Haide, vorbește mai încet. Clienții ne vor considera nebuni.

– Nu se vor înșela prea mult, bombăni Mitch. Cel puțin în ceea ce te privește...

Puse mâna pe un hârleț și pe o greblă și continuă cu un aer arogant:

– Acum, domnișoară Murphy, binevoiți să mă scuzați: am de lucru.

Shannon îl privi îndepărtându-se și observă că avea deja cămașa udă de transpirație. Nu se putu stăpâni să zâmbească văzându-l mergând mânios în mijlocul răzoarelor. Întotdeauna detestase viața la țară: cât fuseseră căsătoriți, locuiseră într-un imobil în centrul orașului și acest gen de problemă nu se pusese niciodată...

Zilele următoare, munciră amândoi fără odihnă în grădină. Această sarcină obositoare, combinată cu celelalte activități, îi aducea în fiecare seară la capătul puterilor. Fiecare rămânea de partea sa a frontierei de cretă.

Mesele se repetau fără nici un efort de varietate. Mitch se așeza în sala mare și înghițea cu poftă, la botul calului, câteva tartine cu unt de arahide și dulceață, în timp ce Shannon, profitând de faptul că bucătăria aparținea domeniului său, își pregătea un amestec de fulgi de ovăz și lapte călduț.

Cu excepția micului dejun din prima zi, mai cinaseră împreună doar o dată.

Congelatorul dădea pe afară de tomatele și fasolea verde pe care Shannon le culesese din gradină, iar legumele începuseră deja să se îngrămădească pe toate suprafețele libere.

În dimineața celei de-a cincea zile, își înghițiră micul dejun monoton ca de obicei și se grăbiră la muncă, înainte de a deveni căldura insuportabilă.

Shannon se întoarse din grădina de zarzavaturi cu o nouă provizie de legume, pe care, de data aceasta, îi fu greu să le aranjeze. Le va lăsa oare să putrezească?

O oră mai târziu, Mitch se întoarse radiind de bucurie. Anunță cu mândrie că-și terminase treaba: grădina cu flori era complet curățată. Tânăra femeie se duse imediat să se asigure de acest lucru și trebui să recunoască faptul că toate buruienile dispăruseră. Flori splendide se ridicau în aer, strălucind în cele mai vii culori.

– Ei bine, ce crezi? întrebă Mitch cu un zâmbet mulțumit.

– Nu este rău, admise tânăra femeie.

– Mi-a dat de lucru, dar cred că am atins un fel de perfecțiune...

– „Perfecțiune?“ Nu exagera. Dar este sigur că grădina arată mai bine.

O privi cu maliție.

– Ești geloasă că grădina ta de zarzavaturi nu este la fel de frumoasă, iată adevărul!

– Deloc, afirmă Shannon, împotriva tuturor aparențelor. Grădina mea de zarzavaturi este la fel cu grădina ta!

– Oricum, trebuie să recunoști că nu arăta așa acum trei zile!

– De acord, răspunse Shannon, cu un semn stângaci din cap.

– Haide, Shannon, puțină bunăvoință! insistă Mitch, tachinând-o. La urma urmei, este prima dovadă pe care o avem despre eficacitatea muncii noastre!

Renunțând la orice rezervă, aceasta îi adresă un zâmbet larg, de călduroasă prietenie.

– Sunt mândră de tine, Mitch. Grădina ta este splendidă.

– Nu-i așa? îi replică. Vrei să te ajut să îngrijești grădina de zarzavaturi?

Chipul tinerei femei se întunecă imediat.

– Cu siguranță, nu. Mă pot ocupa singură de ea, mulțumesc mult!

– Nu era decât o propunere, se scuză Mitch. M-am cam săturat să fiu invadat de tomate și fasole verde.

– M-am gândit să fac niște conserve, replică Shannon cu răceală.

– Conserve? Știi să faci conserve?

– Pot învăța. Marla mi-a spus că este ușor. Este suficient să speli legumele, să le pui în borcane și să le așezi în vasul de fierbere sub presiune. Ce poate fi mai simplu?

Mitch îi întoarse o privire care exprima îndoiala.

– Am auzit spunându-se că, uneori, vasul de fierbere sub presiune explodează...

– Haide, este ridicol. Drept cine mă iei?

– Bine, bine... Dar, oricum, anunță-mă când te apuci de conserve...

Două zile mai târziu, Shannon trebui să se resemneze și să pună în practică hotărârea de a face conserve: bucătăria devenea imposibil de străbătut.

Se decise să-și folosească toată dimineața cu treburile motelului, pentru a-și rezerva după-amiaza experiențelor culinare.

În acea dimineață, Mitch plecase devreme. Părea într-o dispoziție îngrozitoare și nu făcuse nici măcar gluma tradițională: „cioc, cioc, cioc", văzând-o. O clipă, tinerei femei îi fu milă de el și se gândi chiar să-i propună să-i schimbe cearșafurile. Dar își reproșă repede acest moment de slăbiciune. În definitiv, lui Mitch îi fusese vreodată milă de ea?

Își făcu curățenie în cameră. Afară, zgomotul mașinii de tuns iarba se auzea în liniștea acelei dimineți strălucitoare, de vară. Tânăra femeie se întoarse în bucătărie să-și toarne încă o ceașcă de cafea, când brusc, motorul se opri.

Shannon se duse să arunce o privire pe fereastră. Imediat, un puternic sentiment de gelozie puse stăpânire pe ea: tânăra femeie roșcată din bungaloul numărul nouă, Rhonda Neilson, tocmai vorbea cu Mitch. Se aplecase spre el într-o manieră provocatoare, punându-și în valoare formele armonioase ale trupului, pe care un minuscul costum de baie din două piese de-abia le acoperea. Mitch, cu pieptul gol și lucind de transpirație, nu părea deloc nemulțumit de această companie și răspundea cu amabilitate interlocutoarei, fără să piardă nimic din spectacolul care i se oferea.

Shannon se încordă văzându-i împreună. Așadar, astfel asculta Mitch de regulile pe care el însuși le proclamase?

Râsul lui Mitch se ridică în aerul matinal și dinții îi străluciră în lumina soarelui. Shannon crezu că observă o licărire seducătoare sclipind în ochii limpezi.

Își puse cu violență ceașca pe masă și alergă în camera sa, să caute un tricou. Apoi ieși din casă pentru a li se alătura, străduindu-se să-și încetinească mersul și să pară cât mai calmă posibil.

– Iată, acoperă-te! Riști o insolație...

După o scurtă ezitare, adăugă, la adresa Rhondei.

– Ia gândește-te... dragul meu...

În definitiv, se presupunea că toți clienții îi credeau căsătoriți!

Mitch o privea cu un aer de totală lipsă de înțelegere.

– De ce naiba vrei să-mi pun un tricou pe căldura asta?

– Ți-am spus deja. Vei face apoplexie.

Brusc, Mitch păru că înțelege aluzia și zâmbi amuzat:

– Oh, da, desigur! Draga mea... replică, simulând tandrețea. Cât de amabil din partea ta că te-ai gândit!

– Bună ziua, doamnă Neilson, spuse Shannon, fără să dea importanță sarcasmului. Ce căldură astăzi!

– Domnișoara Neilson, vă rog, o corectă tânăra femeie. Da, este foarte cald.

Shannon îi găsi un aer ipocrit.

– Ah, așa este mult mai bine, declară Mitch, care întâmpină toate greutățile din lume până să îmbrace tricoul prea mic pentru talia sa. Oare cum nu m-am gândit mai devreme? Acum, nu-mi mai lipsește decât o ceașcă de ceai bun și mă voi simți ca-n „sânul lui Avram".

Shannon își trecu un braț pe sub al lui Mitch și-i adresă Rhondei un zâmbet amenințător:

– Sper că vă place aici, domnișoară Neilson. Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să-mi spuneți. Soțul meu este mereu atât de ocupat...

– Este adevărat, întări Mitch, profitând pentru a-și îmbrățișa mai strâns fosta soție.

Îi aruncă o privire ironică, adăugând la adresa Rhondei Neilson.

– Dar dacă aveți cea mai mică supărare, puteți face apel la mine.

– Mulțumesc, Mitchell, îi răspunse, adresându-i un zâmbet irezistibil. Este foarte amabil din partea dumitale.

– Voi termina eu de tuns peluza, dragostea mea, întrerupse Shannon grăbită să pună capăt acestei penibile conversații. Te poți duce să repari crăpătura de la numărul șase?

– Acum? Pe căldura asta? exclamă Mitch, deja roșu tot de expunerea prelungită la soarele de dimineață.

– Trebuie, insistă tânăra femeie, iritată. Nu ne putem lăsa clienții în această situație: am impresia că va ploua.

Cu aceeași mișcare neîncrezătoare, ceilalți doi scrutară cerul. Era de un albastru transparent și fără măcar un nor.

– Știi să folosești mașina de tuns iarba? întrebă în cele din urmă Mitch, cu un aer resemnat.

– Bineînțeles, nu este greu, replică Shannon cu aroganță, rugându-se în sinea sa ca Rhonda Neilson să plece în sfârșit.

– Fii atentă, Shannon, nu este o jucărie: te poți răni foarte ușor cu o mașinărie de acest gen.

– Știu ce fac, mulțumesc... Vrei să eliberezi drumul, te rog? N-am prea mult timp de pierdut.

– Bine, bine, cum vrei, făcu Mitch, dându-se la o parte. Ești sigură că vei ști s-o conduci?

– Evident. Acum, pleacă din drum... dragul meu, adăugă Shannon în grabă, adresându-i un zâmbet larg rivalei sale, uluite.

Se gândi o clipă, întrebându-se cum să pornească mașina. Una dintre manete comanda alimentarea cu gaz, cealaltă servea la frânare. Tânăra femeie oftă ușurată: mașinăria nu părea prea complicat de mânuit.

O porni și învârti cu precauție maneta de gaz. Mașina de tuns se mișcă încet, aruncând de o parte și de alta gazon tăiat. Shannon îi privi pe ceilalți doi, cu un aer triumfător. Împinse mașina cu elan și păstră o viteză moderată de-a lungul a câteva răzoare. Apoi, dusă de avânt și sigură că era stăpână pe mașină, o lăsă să ia ceva mai multă viteză.

Zece minute mai târziu, se afla în mijlocul unui nor de iarbă tăiată și aproape alergând pentru a urma mașina de tuns gazonul. În acea clipă voi să încetinească, dar trebui să se concentreze o secundă, înainte de a-și aminti care era maneta de frână.

Se îndreptă prudentă spre bungaloul doi. Rămăsese acolo o bandă îngustă de peluză, care separa piscina de grădina cu flori. Spațiul nu era larg și ar fi trebuit să manevreze cu abilitate pentru a evita să strice răzoarele de flori. Dar Shannon avea acum destulă încredere în ea, pentru a da ușoară presiune gazului.

Nu putea decât să fie mândră de ea: o femeie ca Rhonda Neilson, cu siguranță, n-ar fi fost capabilă de o treabă atât de simplă. O căută din ochi și, observă cu iritare că tânăra roșcată îl urmase pe Mitch la pavilionul șase și-i ținea scara în timp ce el se suia pe acoperișul fierbinte.

Mașina de tuns iarba luase viteză, apropiindu-se de piscină. Shannon nu se putea împiedica să ridice din nou privirea spre Mitch și Rhonda. Hotărât lucru, această femeie nu-i plăcea! Desigur, Mitch era liber să acționeze cum înțelegea, dar i se părea foarte puțin cavaleresc să-și permită să curteze una dintre clientele motelului, după avertismentul pe care-l lansase împotriva lui Cliff Webster!

Viteza mașinii începu să devină neliniștitoare, iar iarba tăiată zbura în aer într-un vârtej dezordonat.

– Încetinește, Shannon, strigă Mitch, de sus de pe acoperiș, încercând să acopere zgomotul motorului.

Exasperată, tânăra femeie întoarse maneta de gaz. Era modul ei de a răspunde că nu avea nevoie de sfaturi!

Îl văzu ridicându-se pe acoperiș, într-o stare de extremă agitație. Tocmai lăsase ciocanul pe care-l ținea în mână și făcea spre ea gesturi largi, vociferând niște cuvinte de neînțeles. Shannon se întreba ce-l putea neliniști în asemenea măsură.

– Cum? Vorbește mai tare! strigă ea, ușor alarmată.

– Uită-te unde mergi, urlă Mitch cât îl ținea gura. Florile mele! Te duci direct în florile mele!

Tânăra femeie tresări. Brusc, fu înconjurată de un nor multicolor: erau petale de dalii, de margarete și de irișI, pe care mașina de tuns iarbă le arunca în trecere. Florile tăiate se împrăștiară pe sol, iar mașina își continuă nemiloasă ravagiile printre tufișurile parfumate pe care Mitch își dăduse atâta osteneală să le curețe. Shannon întoarse maneta de frână, cu toate puterile. Mașina sări, se zdruncină și în cele din urmă, se opri.

Tânăra femeie se întoarse și deveni albă ca varul. Grădina de flori fusese tăiată pe mai mulți metri, de o bandă lată de pământ gol!

Aruncă o privire încurcată în direcția lui Mitch, care coborâse de pe acoperiș și contempla, mut de stupoare, ruina tuturor eforturilor sale.

Panicată, Shannon se îndepărtă de mașina de tuns iarbă cu un aer vinovat, conștientă de ridicolul situației. Brusc, prin minte îi trecu o idee și alergă spre casă, evitând astfel penibila confruntare care ar fi urmat.

– Nu mișca, strigă ea. Mă duc să răspund.

Acest telefon imaginar îi lăsă pe ceilalți doi fără grai. Tânăra femeie se refugie în bucătărie, trânti ușa în urma sa și se rezemă cu spatele de perete, pentru a-și recăpăta respirația.

Era situația cea mai jenantă pe care o cunoscuse vreodată! Se aplecă peste chiuveta din bucătărie și udă un șervețel de hârtie, pe care și-l aplică pe fața roșie ca focul. În ochi îi veniră lacrimile. Probabil Mitch o considera nebună și era gata să-i dea dreptate.

Făcu o mișcare greșită, deranjând astfel vraful de legume îngrămădite pe bufet. Pe bună dreptate, Shannon căuta un pretext pentru a nu părăsi casa în timpul zilei: se hotărî să se consacre imediat pregătirii conservelor.

Ore întregi, umplu borcane cu tomate și fasole verde și le așeză în vasul mare de fierbere sub presiune, pe care-l așezase pe aragaz. Momentul fatidic se apropia. Cuvintele funeste ale lui Mitch îi reveniră în memorie și Shannon începu să se teamă de clipa când trebuia să aprindă focul sub marmita uriașă.

Din fericire, totul se petrecea bine, iar ea se agită cu succes tot restul zilei.

La mijlocul după-amiezii, așeză ultima serie de borcane în vasul sub presiune, când, aruncând din întâmplare o privire pe fereastră, îl zări pe Mitch în conversație aprinsă cu domnul Parks, ocupantul bungaloului cu numărul zece.

Nu-l văzuse prea mult pe Mitch, de la incidentul de dimineață. Cu toate ocupațiile sale, nu făcuse decât să intre și să iasă, fără să-i adreseze nici un cuvânt tinerei femei. Cel puțin avusese delicatețea de a nu menționa dezastrul suferit de flori...

Ferestrele bucătăriei erau larg deschise, pentru a lăsa aburul să iasă afară. Totuși, în casă domnea o căldură înăbușitoare: aerul condiționat se defectase și Mitch nu avusese timp să-l repare.

Brusc, cineva bătu la ușa de la intrare. Shannon, se duse să deschidă și o recunoscu pe Cathy, o vecină a Marlei pe care o întâlnise deja de câteva ori.

– Cathy! exclamă cu bucurie tânăra femeie. Intră! Ce căldură, nu-i așa?

– Oh da! Am adus puțin suc de portocale. Vrei? răspunse Cathy întinzându-i un pahar plin până la margine cu un apetisant lichid galben. Mitch mi-a spus că intenționai să faci conserve. Merge bine?

Cele două prietene se instalară pe șezlongurile care stăteau mereu pe veranda casei.

– Pari epuizată, reluă Cathy. S-ar spune că ți-ai petrecut după-amiaza la ocnă.

– Este oarecum și impresia mea. Uf! Ce muncă! Dar ultimele borcane tocmai fierb la ora asta. Mă întreb cum reușește Marla!

– Ai să te obișnuiești. Cum se simt Marla și Jerry?

– Din ce în ce mai bine. Doctorul crede totuși că este mai prudent să-i mai țină câteva săptămâni în spital.

– Sunt încântată de veștile bune. Ne-a fost atât de frică pentru ei, lui Trevor și mie... Apropo, ne-am hotărât să organizăm o mică petrecere între prieteni, între vecini, săptămâna viitoare. Vreți să veniți și voi? Vă anunț cu sinceritate că Trevor a declarat că se ocupă de mâncare... Vom fi încântați de prezența lui Mitch și a ta.

Pentru a-și ascunde încurcătura, Shannon se grăbi să bea o înghițitură de suc de portocale. Ezită o clipă, dacă să-i dezvăluie

lui Cathy adevărul despre relațiile sale cu Mitch. Totuși, în cele din urmă, hotărî să nu se lanseze în explicații lungi și dificile. Promise să-i transmită invitația lui Mitch, considerând mai prudent să renunțe ulterior, sub pretextul că aveau prea mult de muncă.

– Încercați să veniți, insistă Cathy. Aș vrea să vi-i prezint pe Brenda și pe Nathan Daniels. Sunt de asemenea vecini cu noi și cred că nu i-ați întâlnit încă.

Shannon scutură din cap.

– Eram sigură, reluă interlocutoarea sa. Eram în vacanță la Springfield, la prietenii lor Seavers, cărora li s-a născut al doilea copil. Dacă-ți plac poveștile de dragoste, cere-i Brendei să ți-o istorisească pe cea a familie Seavers. S-au întâlnit la ea și, o lună mai târziu, se căsătoreau...

– Cât este de romantic! făcu Shannon, cu un aer distrat, gândindu-se în sinea sa că acest gen de dragoste la prima vedere, se petrecea foarte rar în viața reală.

Cele două tinere femei mai stătură la taifas vreo zece minute, apoi Cathy își privi ceasul.

– Oh! exclamă. Trebuie să plec. N-am pregătit nimic și lui Trevor îi este groază să cineze cu întârziere.

Luă paharul gol al lui Shannon și adăugă plecând:

– Vino să mă vezi când vrei... Și nu uita să-i vorbești lui Mitch despre invitația noastră!

– Jur, replică tânăra femeie râzând.

– Salută-i pe Marla și Jerry din partea mea. Probabil nu voi putea să merg în vizită la ei, înainte de săptămâna viitoare.

Shannon o privi îndepărtându-se, cu o ușoară nostalgie. Odinioară, la începutul căsătoriei sale și ea visase un adevărat cămin conjugal și să aibă copii; toate aceste iluzii se sfărâmaseră rapid...

Își veni în fire și intră în casă. Dinspre bucătărie venea un zgomot surd și îngrijorător. Shannon se repezi acolo: vasul de fiert sub presiune fluiera în mijlocul unui nor de aburi.

– Este ciudat, murmură tânăra femeie, până acum n-a făcut așa...

Zgomotul se intensifică, iar aburii fierbinți umplură curând toată încăperea, obligând-o pe Shannon să meargă ca racul în sala mare. O izbitură regulată și rapidă se amesteca acum cu șuieratul ascuțit al vasului de fiert sub presiune.

Brusc, se declanșă o teribilă explozie și în aer fu proiectat un piure de tomate și de fasole verde. Capacul marmitei căzu greu de cealaltă parte a ferestrei și se rostogoli pe sol cu un zgomot mare, de fier.

Tânăra femeie încercă să iasă din casă, trecând prin ceața sufocantă. Ușa de la intrase se deschise subit și Mitch apăru în încăpere, livid.

O prinse pe Shannon de braț și vru s-o tragă afară, dar alunecă pe o tomată și căzură amândoi pe jos, strâns îmbrățișați.

Mitch o strivea pe Shannon cu toată greutatea trupului. Îngrozită, tânăra femeie își înnodase instinctiv brațele în jurul gâtului său, prinzându-se cu toate puterile, căutând în zadar să înțeleagă ce se întâmplase.

– Dă-mi drumul, gemu Mitch în sfârșit. Mă sufoci.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă, slăbind puțin strânsoarea.

Mitch se eliberă și-și reluă respirația.

– Ei bine, mi se pare clar, declară el cu blândețe. Ai făcut conserve.

Întinse mâna pentru a scoate delicat o fasole verde care se prinsese în părul însoțitoarei sale.

– Probabil am greșit undeva, admise Shannon cu o voce tremurătoare.

Mitch aruncă o privire circulară în interiorul casei. Mobilele erau presărate din abundență cu resturi de terci fierbinte de legume și pereții erau mânjiți până la tavan.

– Zău? o ironiză Mitch, nu fără tristețe. Ai greșit? Ce te face să crezi asta?

– Oh! Mitch... Privește... Este îngrozitor! Privește casa!

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Apoi Mitch începu să hohotească încet, după aceea mai tare, iar curând, acest hohot se transformă într-un râs nestăvilit, pe care nici măcar nu încerca să și-l stăpânească. Shannon era disperată. Dar ilaritatea lui Mitch era atât de contagioasă, încât i se alătură repede. După câteva secunde, râdeau amândoi fără să se poată opri!

– Încetează cu râsul! exclamă Shannon, între două hohote. Nu-ți dai seama? Dacă află asta, Marla îmi va scoate ochii!

– Oh da, da! Îmi dau seama! Dacă nu-l împingeam pe domnul Parks la momentul potrivit, murea lovit! Era gata să primească în cap capacul vasului de fiert sub presiune!

Hohotele de râs se înmulțiră...

În cele din urmă, își regăsiră treptat controlul asupra lor înșiși. Rămaseră întinși unul lângă celălalt, scuturați încă de accese de ilaritate.

Mitch o luă pe tânăra femeie în brațe și declară brusc, cu prefăcută seriozitate:

– Shannon Wraenebow, o femeie ca tine este neprețuită.

Shannon tresări, ca de fiecare dată când se auzea strigată pe numele fostului soț.

– Încă nu reușesc să-mi dau seama ce s-a întâmplat, făcu ea, preocupată. Celelalte borcane nu mi-au dat probleme. Poate focul a fost prea puternic, de data aceasta...

– Fără îndoială, vasul de fierbere sub presiune a avut un defect, o ironiză Mitch, prevenitor. În principiu, astfel de aparate n-ar trebui să se comporte în acest mod... Chiar în mâinile tale!

– Crezi că n-am strâns suficient capacul?

– Eu? exclamă el cu tandrețe. Am spus vreodată asta? Nu, nu! Poate am gândit-o, dar cu siguranță n-am spus-o.

Shannon se îndreptă puțin, conștientă subit de ciudățenia situației lor. Își luă mâinile repede de pe pieptul lui Mitch, care-și scosese tricoul în timpul după-amiezii. Erau amândoi îmbrăcați în pantaloni scurți și picioarele goale li se atingeau fără nici un obstacol.

Când tânăra femeie simți din nou parfumul familiar al soluției după ras, respirația i se acceleră. Întoarse repede capul.

– Ce-ai spune să vii să cinezi în seara asta cu mine? propuse Mitch cu vioiciune. Se pare că este un restaurant bun de cealaltă parte a lacului.

– În seara asta? întrebă Shannon, continuând să-i evite privirea.

– Da, în seara asta. Am muncit ca nebunii toată ziua și m-am cam săturat de tartine cu unt de arahide.

– Hm... făcu tânăra femeie, împărțită între dorința de a-i accepta propunerea și teama de a redeschide răni vechi. Este mai bine să nu vin. Privește casa. Îmi vor trebui ore întregi s-o curăț complet.

– Nu, nu, dacă te ajut, insistă Mitch, atingându-i ușor fața cu vârful degetelor. Și chiar vreau să te ajut... dacă-mi permiți să trec frontiera.

– Nu este cazul... Nu poți face nimic în acest dezastru...

Ar fi vrut să evite mângâierile sale, dar nu se simțea în stare.

– Ne-am îmbarcat pe aceeași galeră, replică Mitch ridicându-se și trăgând-o spre el. În plus, datorită ție, am scăpat complet de orice grijă referitoare la florile din grădină.

– Referitor la asta, îmi pare rău, murmură Shannon cu o voce șovăielnică.

– Acum o săptămână, ți-aș fi mulțumit că m-ai eliberat de această corvoadă. Dar acum, am impresia că această grădină îmi va lipsi.

Într-un acces de generozitate, Shannon propuse:

– Dacă vrei, îți pot lăsa grădina de zarzavaturi.

– Nu, mulțumesc, răspunse Mitch zâmbind.

Aruncă o ultimă privire casei, pentru a-și da seama mai bine de munca ce-i aștepta.

– S-ar spune că este un câmp de bătaie după un război între tomate și fasole verde, glumi Mitch.

– Nici măcar nu știu de unde să încep, oftă tânăra femeie, descurajată.

Mitch se duse în bucătărie să ia două perii, un burete și o cârpă groasă de spălat pe jos. Umplu o căldare cu apă caldă și detergent și reveni curând în sala mare.

Shannon scuturâ cu tristețe din cap.

– Haide, nu face mutre, exclamă Mitch, cu un aer consolator: ar fi putut fi mai rău.

Se gândi o clipă și adăugă:

– Nu știu cum, dar cu siguranță ar fi putut fi mai rău...

Capitolul 5

Curățenia casei le luă puțin mai mult de două ore și, o dată sarcina îndeplinită, jurară cu o nostimă solemnitate să se consacre unei uri neclintite pentru tomate și fasole verde.

În timp ce Mitch se duse să spele bureții și căldarea, Shannon îi acceptă propunerea să folosească prima baia.

Dușul înlătură curând amintirile neplăcute ale acelei după-amiezi agitate. În timp ce apa călduță îi curgea pe trupul extenuat, tânăra femeie era încântată în sinea sa de ajutorul pe care i-l dăduse Mitch; fără el, cu siguranță treaba nu s-ar fi terminat atât de repede!

Încă din timpul căsătoriei, Mitch o ajuta la treburile casnice. Cum, în acea perioadă, Shannon muncea cu jumătate de normă, își rezerva pentru sâmbăta, principala curățenie. Aceea era o zi de mare agitație. Mitch se trezea o dată cu ea, luau liniștiți micul dejun, apoi își asuma partea sa de sarcini domestice.

Datorită lui, în câteva ore, apartamentul strălucea de curățenie, rufele erau întinse în uscător și dulapurile era pline

de provizii. În acest fel, își puteau consacra restul zilei unor activități mai interesante... și mai intime. În acele zile, răspundeau rareori la telefon...

Shannon scutură din cap, încercând să alunge aceste amintiri nedorite. Acea perioadă din viață sa era încheiată definitiv. Mitch dovedise că soția sa avea mai puțină importanță decât meseria...

Un resentiment ușor puse stăpânire pe tânăra femeie. Își îmbrăcă halatul de baie și ieși. Accidentul lui Jerry și al Marlei redusese la zero eforturile sale răbdătoare de a-l uita pe Mitch. Întorcându-se la Saint Louis, va trebui să reia totul de la început...

Soneria telefonului răsună în clipa în care, în camera sa, termina să se îmbrace. Îl auzi pe Mitch ridicând receptorul și răspunzând cu o voce tăioasă. O secundă mai târziu, întrerupse comunicația și se închise în baie.

După ce se îmbrăcă, Shannon se duse să aștepte în bucătărie. După câteva minute, Mitch reapăru, pieptănat și proaspăt barbierit. Îi adresă gluma obișnuită:

– Cioc, cioc, cioc.

– Intră, replică Shannon cu comică politețe servilă.

– Ești gata?

– Da, îi răspunse, îndreptându-se deja spre ușă. Apropo, cine a telefonat, mai înainte?

– Cliff Webster.

– Oh! Ce vroia?

Se opriră în ușă, admirând apusul de soare. Mitch o luă de braț pe tânăra femeie și-i arătă cu degetul locul din apropiere strălucind în mii de sclipiri de apus.

– Vom lua ambarcațiunea cu motor a lui Jerry. Este ancorată acolo jos.

– Va fi încântător.

Merseră în direcția debarcaderului și trecură printr-un nor de libelule ușoare care zbârnâiau. Shannon întrebă fără să dea prea multă importanță:

– De fapt, ce voia Cliff? N-a telefonat de mult timp.

– Cu tine voia să vorbească.

Tresărind de surpriză și de indignare, se întoarse spre el.

– Cum? Cu mine? Dar...

– I-am spus că nu erai acolo, o întrerupse Mitch, cu voce calmă.

– Zău? exclamă Shannon, cu privirea scăpărând de mânie. Ar fi oare prea mult ca, pe viitor, să binevoiești să-mi treci legăturile care mă interesează?

– Am crezut că nu are nimic interesant să-ți spună.

– Cum îți permiți să judeci asta?

– L-am întrebat; el însuși a fost de acord că nu era important. Dacă vrei părerea mea, încearcă să-ți facă pur și simplu curte...

– Mitchell, spuse tânăra femeie pe un ton acid, părerea ta îmi este complet indiferentă și, pe viitor, te rog s-o păstrezi pentru tine.

– Ah da? Ți-am spus deja, Shannon, Cliff Webster nu este decât un afemeiat banal și ai face bine să-l eviți, asta este tot.

– Este părerea ta... Dar eu, de ce oare nu l-aș putea găsi seducător?

În realitate, Shannon era departe de a-l vedea cât de puțin seducător, chiar dimpotrivă. Dar gestul impertinent al lui Mitch

o făcuse atât de furioasă încât, dintr-o instinctivă dorință de răzbunare, se străduia să-i trezească gelozia și orgoliul masculin.

O umbră de tristețe întunecă fața lui Mitch. Oftă, cu un aer dezolat.

– Da... Îți place, desigur. Ar fi trebuit să bănuiesc. Este exact genul tău de bărbat...

– Ce vrei să spui?

– Lucrează într-un spital, în spatele unui birou și nu-și asumă nici cel mai mic risc, îi explică trist. Trebuie să fie suficientă doar această particularitate, pentru a-i conferi în fața ta, toate farmecele: astfel, nu vei avea de ce să-ți faci griji pentru el. Îl vei vedea întorcându-se în fiecare seară în tihna căminului familial... bineînțeles, în cazul în care nu se întâmplă să-l strivească vreo ambulanță când iese din birou!

– Ce absurditate! De-abia l-am cunoscut și ne vezi deja căsătoriți!

– Haide, mărturisește: nu ți-ar displăcea un soț de genul lui Cliff!

– Da, da, și iar da, izbucni Shannon cu exasperare. Dacă vrei să știi, mi-ar plăcea foarte mult ca soțul meu să nu-și riște viața în fiecare zi, din cauza muncii sale. Ești mulțumit?

– Complet, replică Mitch regăsindu-și instantaneu o aparență seninătate. Este, într-adevăr, tot ceea ce voiam să știu. Totuși, lasă-mă să te previn, Shannon, nu vei fi niciodată complet fericită cu un bărbat ca el.

– Ești nebun! bombăni aceasta, în culmea mâniei.

Se îndepărtă cu pași repezi. Mitch ridică puțin tonul, pentru a fi sigur că-l mai auzea:

– Poate, dar te cunosc acum și știu ce-ți trebuie: nu uita că, totuși, am fost căsătoriți.

– Ei și? De atunci, ne-am văzut de treabă.

O ajunse din urmă cu pași liniștiți și o prinse de braț, cu fermitate.

– Îmi rămân amintirile. Ca și ție, de altfel, recunoaște...

– Mă străduiesc din toate puterile să uit trecutul. Nu ne poate aduce decât durere. Crede-mă, ar trebui să faci la fel.

– Încerc, îi replică Mitch zâmbind. Dar nu pot să reușesc.

– Perseverează, răspunse Shannon, ridicând din umeri cu o indiferență afectată. Îți doresc noroc...

Soarele, sub orizont, semăna cu o uriașă portocală așezată pe cer, la apus. Mica ambarcațiune cu motor despica apele cu docilitate.

Fără nici o îndoială, din toate momentele zilei, Shannon îl prefera pe acesta. Căldura, potolită puțin seara, făcea aerul mai ușor, iar razele razante ale soarelui dădeau peisajului o transparență aurie care punea în evidență cea mai mică formă de relief. Lacul, părăsit treptat de bărcile de pescari, își regăsea pacea.

Mai târziu, alte ambarcațiuni, dar cu fundul plat, vor părăsi debarcaderul pentru a așeza plasele de noapte.

Mitch ținea bara cârmei și fiecare din gesturile sale, minuțioase și precise, deviau ușor mersul liniștit al vasului. Radioasă, Shannon își oferea chipul brizei călduțe. Toate grijile zilei fuseseră uitate. Se bucura de clipa prezentă, respirând profund mirosul proaspăt al apei.

Mitch îi zâmbi și se aplecă pentru a deschide radioul de la bord. O muzică plăcută se ridică în mijlocul liniștii. Pe maluri, focuri de tabără se aprindeau unul după altul, iluminând

corturile învecinate cu licărirea lor nesigură. Câțiva copii se jucau încă pe plajă, aruncând pietre în ricoșeu pe suprafața apei, așteptând fără îndoială să fie chemați la cină.

Ambarcațiunea ajunse în port, prea repede după dorința lui Shannon. Mitch o aranjă de-a lungul cheiului și chemă un tânăr angajat al companiei de închirieri, pentru a-l ajuta să ancoreze mica ambarcațiune.

Dintr-o săritură fu pe chei și se întoarse pentru a-și ajuta însoțitoarea. Înainte chiar să-și dea seama, tânăra femeie fu ridicată ca un fulg și se află pe uscat.

– Aș fi putut să mă descurc și singură, bombăni Shannon, respirând greu.

Tremura încă din cauza atingerii mâinilor lui Mitch pe pielea goală.

– Plăcerea a fost de partea mea, replică acesta. Acum, dacă vrei, să uităm trecutul... Măcar pentru această seară, desigur!

Fără să-i aștepte răspunsul, o luă de braț și o conduse în mijlocul hangarelor și a ambarcațiunilor puse în cala uscată. Se plimbară încet pe marginea cheiului, gustând din plin frumusețea acelei liniștite seri de vară. Fără să-și dea seama, intrând în restaurant, se țineau încă de mână. Mitch ceru o masă de două persoane.

Fură așezați în fața lacului și o chelneriță alergă să le prezinte meniul. Părea foarte impresionată de prestanța lui Mitch.

– Ce ți-ar plăcea? o întrebă el distrat.

– Orice, răspunse Shannon cu entuziasm. Orice... în afară de fulgi de ovăz.

– Sau de unt de arahide, adăugă Mitch. Ce-ai spune de un biftec bun?

– Foarte bine!

– Sau spaghete?

– Perfect!

– Sau... un pui?

– Excelent!

Mitch o privi pe deasupra meniului.

– Ei bine, care din trei? Hotărăște-te! Biftec, pui sau spaghete?

– Toate trei, declară tânăra femeie cu un zâmbet grațios. Am impresia că n-am mâncat nimic de cel puțin o lună!

Dacă această comandă considerabilă, la care se mai adăugaseră trei bucăți de tartă cu mere, o surprinse puțin pe chelneriță, nu lăsă să se vadă nimic. Este adevărat că părea mult prea ocupată să-i arunce lui Mitch priviri admirative.

Când aceasta fu puțin mai departe, Shannon, puțin ofensată, declară cu o voce înțepată:

– Ai remarcat cum te privea? Într-adevăr, nu avea ochi decât pentru tine!

– Ah, da? îi răspunse Mitch cu prefăcută inocență. N-am dat atenție. Mă privea?

– O știi foarte bine!

Îi cuprinse mâna în a sa și întrebă cu un aer extrem de grav:

– Spune-mi adevărul, Shannon. Te deranjează că alte femei mă consideră atrăgător?

– Absolut deloc! Ești liber... Dar această chelneriță mi-a făcut milă, atâta tot.

– Păcat, oftă Mitch. Sperasem un alt răspuns.

Tânăra femeie întoarse capul și admiră prin fereastră scânteierea lacului.

– Nu asta spuneai într-o altă zi, remarcă ea. Pretindeai că ești fericit de divorțul nostru. Să fi înțeles greșit?

– Am vorbit prea mult, în acea zi... mult prea mult! Regret, crede-mă. În ceea ce mă privește, mi-ar plăcea să fiu sigur că și cuvintele tale au luat-o înaintea gândurilor. Ai spus chiar adevărul, în acea zi?

– Bineînțeles, repetă tânăra femeie, cu încăpățânare. Spun întotdeauna ceea ce gândesc, nici mai mult, nici mai puțin.

– Serios? Oare trebuie să cred ce gândeai și toate acele răutăți cu care m-ai copleșit înainte de divorț?

– Crede ce vrei, replică Shannon, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile care-i veneau în ochi.

Încă o dată, conversația revenea la vechile deziluzii conjugale.

Privirea lui Mitch se tulbură. Contemplă la rândul său lacul liniștit.

– Știi, reluă după o pauză, n-am înțeles decât foarte recent de ce a cumpărat Jerry acest motel de la poalele munților Ozarck. Am mai fost în vizită aici, dar încep să descopăr cu adevărat frumusețea acestui loc. Privește lacul: are ceva magic.

– Da, este foarte frumos, aprobă Shannon încet. Și înțeleg că Jerry și Marla și-au putut găsi fericirea aici. Ai vrea să-ți petreci toată viața într-un peisaj atât de liniștitor, atât de calm...

Mitch își ațintì privirea pe suprafața lacului care strălucea și declară cu o voce domoală:

– Tocmai la Jerry și la Marla mă gândeam... Oricât de ciudat poate părea, îi invidiez... Căsătoria lor este durabilă, iar ei...

Un strigăt vesel îi întrerupse. Se întoarseră și-i zăriră pe domnul Parks și pe soția sa, Thelma. Domnul Parks era acel

client al motelului care evitase de puțin să primească în plină față capacul vasului de fiert sub presiune...

Perechea se îndreptă spre masa lui Mitch și a lui Shannon, făcându-le semne largi cu mâna.

– Bună seara, spuse Thelma Parks zâmbind. Nu mă așteptam să vă întâlnim în seara asta, aici. Soțul meu mi-a spus că ați avut unele necazuri cu conservele.

– Într-adevăr, răspunse Shannon politicoasă, străduindu-se să evite privirea veselă a domnului Parks. A trebuit să curățăm toată casa și, drept recompensă, Mitch a hotărât că vom merge la restaurant.

– A avut dreptate, spuse afectat domnul Parks. După o asemenea zi, era binemeritată puțină relaxare.

Mai stătură la taifas câteva minute, apoi familia Parks își continuă drumul, iar Mitch și Shannon atacară cu mare poftă masa bogată pe care le-o aduse chelnerița.

O oră mai târziu, ieșeau din restaurant, ghiftuiți...

– Oare cum am putut înghiți toată această mâncare? exclamă Shannon, încercând să slăbească puțin cordonul care-i încingea mijlocul.

Alături, Mitch desfăcea o gaură de la curea.

– La început, a fost ușor, îi explică acesta. Dar n-ar fi trebuit să iau trei bucăți din acea excelentă tartă cu mere...

– Să mergem puțin pe jos, propuse Shannon. Aerul nopții ne va răcori...

Într-adevăr, noaptea era superbă și tânăra femeie voia să mai profite de ea. Și unul și celălalt erau bine dispuși. Începură să hoinărească pe malul lacului, mai întâi, fără a simți nevoia să vorbească, ascultând liniștiți clipocitul ușor al apei lângă țărm. Luna plină le lumina drumul și proiecta în fața lor o umbră uriașă.

Mitch închise ochii, respirând profund briza parfumată a serii.

– Mă simt bine, constată simplu.

Amândoi erau legănați de liniștea nopții. Mitch luă mâna lui Shannon, cerându-i permisiunea cu o privire umilă și supusă. Mai întâi, voi să refuze, dar nu avu puterea de a rosti cuvintele severe care-i veneau pe buze.

Aerul era încărcat de zgomotele naturii: orăcăitul broaștelor se amesteca plăcut cu cântecul nocturn al greierilor. Shannon se mustra în gând pentru imprudența sa. Dar sentimentul de pace care-i copleșea era atât de puternic și de încântător, încât n-ar fi vrut să-l risipească pentru nimic în lume. Totuși, în sinea sa dăinuia o ușoară senzație de neliniște. Crezuse un timp că dragostea pentru Mitch murise. În acest caz, de unde venea oare acel sentiment ușor de slăbiciune care punea stăpânire pe ea imediat ce acesta se apropia?

După mai mult de jumătate de oră, ajunseră într-un fel de luminiș, care mărginea apele lacului.

– Să ne oprim puțin, oftă Mitch, reținând-o pe tânăra femeie de mână.

– Îmbătrânești, îl ironiză Shannon, lăsându-se să cadă pe iarbă. Obosești repede.

– Este adevărat, îmbătrânesc, admise Mitch de bunăvoie.

Se culcă lângă ea, pe pământ și observă un timp stelele.

– Ajută-mă s-o găsesc pe Venus, reluă. Nu reușesc să știu niciodată unde este.

Shannon se întinse alături și privi cerul. Sclipirea stelelor era extraordinară. Se amuzară numind constelațiile pe care le cunoșteau, și, fiecare râdea de greșelile celuilalt.

– Ce astronom nepriceput ești! glumi Shannon, când Mitch confundă planeta Marte cu Steaua Nordului.

Mitch se revoltă, glumind:

– Crede-mă, la școală aveam alte subiecte de interes.

– Fetele, de exemplu!

– Doar nu te-ai fi așteptat să nu mă folosesc de farmecul meu binecunoscut?

– Individ îngrozitor! exclamă tânăra femeie râzând. Cine ți-a spus vreodată că aveai farmec?

– Ei bine, tu. Nu-ți amintești?

Se întoarse spre ea, cu capul rezemat de braț. Timbrul senzual al vocii o emoționă pe Shannon mai mult decât voia să pară. Întoarse privirea și replică tăios:

– Nu, nu-mi amintesc deloc.

– Zău?

Își apropie încet fața de cea a tinerei femei și-și adânci privirea în ochii aurii.

– Vrei să-ți reîmprospătez memoria?

– Nu, nu, exclamă Shannon, cu o instinctivă tresărire nervoasă.

– Ba da, insistă, apropiindu-se neînduplecat de ea.

– Mitch... Te rog, îl amenință Shannon cu o voce tremurătoare.

– Nu-i nevoie să mă rogi, replică acesta cu dezinvoltură, mângâindu-i blând chipul cu vârful degetelor. Dar de ce pretinzi că n-ai fost niciodată sensibilă la farmecul meu? Asta mă jignește foarte mult. De altfel, sunt sigur de contrariu... Am dovezi!

Degetele se plimbau delicat pe ovalul feței lui Shannon.

– Ei bine? reluă Mitch. Nu-ți revine memoria?

Cu inima palpitând, tânăra femeie se încăpățână să nege evidența.

– Cu siguranță, nu, nu-mi amintesc de nimic.

– Haide, haide! bombăni el ușor. Mică mincinoasă rea!

Shannon se încordă observând buzele lui Mitch foarte aproape de ale sale.

– Mitch! Nu!

Un sărut îi înăbuși protestele. Involuntar, închise ochii. Un fior deosebit de plăcut îi trecu pe șira spinării. Mitch o sărută încet, cu o senzualitate înflăcărată și prevenitoare.

După un timp, se îndepărtă puțin și întrebă zâmbind.

– Ei bine, ce crezi despre asta, doamnă Wranebow? Nu ți-a reîmprospătat memoria?

– Numele meu este Murphy... Domnișoara Murphy, îl corectă. Și, de altfel, nu înțeleg deloc despre ce vrei să vorbești.

– Oh! iartă-mă, se scuză Mitch, ipocrit. Pentru mine, ești încă doamna Wranebow... Bine! Încearcă să acorzi mai multă atenție de data asta!

Și, cu dezinvoltură seducătoare, o sărută din nou. Shannon nu rezistă și-și înnodă brațele în jurul gâtului său, pentru a-i putea răspunde mai bine la sărut. Tânăra femeie se simțea incapabilă să i se refuze. Mitch știuse întotdeauna să-i înfrângă apărările cu o pricepere desăvârșită și s-o facă docilă la cele mai mici solicitări amoroase.

Cu surpriză, Shannon se auzi gemând de dorință când Mitch își strecură pe furiș degetele sub bretelele rochiei, pentru a le face să alunece de-a lungul umărului rotund. Peste materialul ușor, îi mângâie sânii fermi și catifelați, șoptindu-i la ureche:

– Ei bine? Acum, îți amintești?

– Deloc, răspunse ea, cu rea-credință, încercând să-și vină în fire.

Vru să-i oprească gestul, dându-se înapoi și să-și reia plimbarea ca și când nu se întâmplase nimic. Într-o zi sau alta,

vor regreta un asemenea moment de rătăcire: nu se puteau reînvia cele mai frumoase clipe ale vieții lor de odinioară.

– Dar asta, îți amintești? insistă Mitch, dezgolind până la urmă pieptul lui Shannon.

Îi sărută delicat vârful fiecărui sân, amuzându-se fără milă să-i facă să se întărească sub atingerea pricepută a mâinii.

Era sigur că această dulce tortură îi va smulge tinerei femei o inutilă mărturisire de dragoste... Respirând greu acum, aceasta își adânci cu înflăcărare degetele în părul negru al lui Mitch.

Cunoștea efectul mângâierilor sale asupra ei, iar Shannon, în mijlocul unui haos al simțurilor, nu se putea împiedica să-i reproșeze puțin că-i reducea voința la o asemenea dependență erotică...

– Tot nimic? o întrebă pe un ton liniștit și sigur.

– Nu! se încăpățână tânăra femeie. Cred că eu...

Dar se întrerupse cu un ușor strigăt de surpriză. Mitch tocmai își strecurase mâna sub jupa sa!

– Mitch! protestă cu o voce care de-abia se auzea.

Toată ființa îi vibra la unison cu a sa și părea că vrea să găsească o nouă viață la această atingere.

– Încetează imediat! îl rugă.

Dar trupul său n-ar fi vrut pentru nimic în lume ca mâinile lui Mitch să se oprească din a-i atinge pielea, cu acea mobilitate amețitoare...

– Ei bine? Acum îți amintești? o întrebă triumfător.

Înflăcărat, sărută cu pasiune sânii lui Shannon, gâtul și gura ei. Tânăra femeie se zbătea slab, pradă unui adevărat tumult de emoții contradictorii. Sensibilitatea îi era în delir, dar îi reproșa încă lui Mitch o cruzime tandră și, respirând greu, nutrea sentimente de răzbunare.

Hotărî în cele din urmă că acel joc abil care se baza pe aţâţarea dorinţei celuilalt, putea fi la fel de bine jucat în doi. Simulând aşadar nerăbdarea unei dorinţe irezistibile, îşi prinse partenerul de cămaşă şi-i şopti la ureche, provocatoare:

– Da, dragostea mea, acum îmi amintesc... Îmi amintesc de toate!

Mitch clipi din ochi.

– Adevărat?

– Desigur, jură Shannon, irezistibil de atrăgătoare, cu un zâmbet senzual şi încărcat de promisiuni.

Trase cu violenţă de cămaşa partenerului, smulgând primul nasture, apoi pe al doilea, al treilea... Fulgerător, Mitch fu cu pieptul gol, iar ea se cuibări lângă bustul musculos. Rămase o clipă respirând parfumul bărbătesc, apoi începu să-i deschidă cureaua pantalonilor...

– Ei! mormăi Mitch, gâfâind. Nu atât de repede!

– N-am ce face, îi explică Shannon cu o prefăcută melancolie. Te doresc atât de mult!

Cu o rapiditate fulgerătoare, făcu să alunece pantalonii lui Mitch de-a lungul picioarelor. Acesta înghiţi în sec şi o îndemnă din nou la calm. Dar intensitatea vocii slăbise...

– Oare asta nu-ţi aminteşte nimic, dragostea mea? întrebă tânăra femeie cu o intonaţie uşor batjocoritoare. Aminteşte-ţi nopţile lungi pe care le-am petrecut odinioară iubindu-ne! Nu, nu-i aşa? N-ai putut uita acele momente de fericire?

Shannon îşi consacra toată atenţia spre mângâierile precise care smulgeau lui Mitch suspine de voluptate. În cele din urmă, nemairezistând, îi prinse încheietura mâinii.

– Încetează, Shannon, îi ordonă cu severitate. Dacă n-ai intenţia să mergi mai departe, ar fi de preferat să încetezi acest joc.

– Să merg mai departe? replică tânăra femeie cu tristețe. De ce spui asta? În ceea ce te privește, nu asta îți era intenția?

Shannon fu copleșită de un sentiment de teribilă frustrare. Ar fi vrut să strige. Tot trupul îi resimțea într-o manieră intensă nostalgia brațelor muscuoase ale lui Mitch și sărutările lui pasionate. Dar voința i se încorda împotriva unei asemenea capitulări. Nu! Era ferm hotărâtă să reziste până la capăt puterilor acelui „farmec binecunoscut", despre care el însuși glumea...

– În ceea ce mă privește, reluă Mitch cu un aer ciudat de încăpățânat, sunt dispus să merg până la capăt... Dar, nu știu de ce, am intuiția unei anumite reticențe din partea ta...

– Bravo, aplaudă Shannon furioasă, sărind în picioare. Ai ghicit bine: nu am deloc intenția să mă dăruiesc ție! Oricum, mi se păruse că totul se lămurise între noi, încă din prima zi!

– Oh! Foarte clar! exclamă Mitch, ridicându-se la rândul său și îmbrăcându-și pantalonii. Dar am crezut că ți-ai schimbat părerea de când... Haide, Shannon, este vizibil că dorința ta este la fel de intensă ca a mea; nu încerca s-o negi!

– Am divorțat, Mitch. Oare nu vei înțelege asta niciodată?

– Ei bine, am greșit! se înfurie el, incapabil să se mai stăpânească mult timp. Acceptă măcar o dată: dacă n-ai fi fost atât de încăpățânată, probabil am fi fost căsătoriți încă, acum.

– Te gândeai la munca ta, mai mult decât la soție...

– Destul! Te iubesc și o știi foarte bine...

– În acest caz, de ce ai acceptat divorțul? îl întrebă cu trufie.

Pentru prima dată, își mărturisea sie însăși în ce măsură o rănise, atunci, atitudinea soțului său. Hotărârea rece cu care Mitch consimțise la toate demersurile oficiale, o aruncau pe

tânăra femeie într-o profundă disperare: văzuse în asta o dovadă în plus a indiferenței lui Mitch față de ea.

Acesta o privea cu un aer de profundă nesiguranță, apoi scoase un oftat lung și-și trecu o mână prin păr. Părea că ezită să răspundă.

– N-am vrut să cred niciodată că vorbeai serios, mărturisi în cele din urmă. Am crezut că era o provocare din partea ta și am participat la asta pentru a-ți da un fel de lecție... Nu mi-am dat seama de ceea ce făcusem decât când divorțul era ireparabil... De altfel, păreai atât de dornică să te desparți de mine, încât n-am vrut să te rețin împotriva voinței tale.

În acea clipă, Shannon își dădu seama cu o apăsătoare tristețe că, dacă unul dintre ei ar fi fost mai expansiv, mai puțin orgolios, căsătoria le-ar fi fost salvată.

– Îmi pare rău, Mitch... murmură, tulburată. Ar fi trebuit să știi că nu sunt femeia care să arunce amenințări zadarnice...

– Da, acum o știu.

– Ei bine, încheie Shannon cu lacrimi în ochi. Acum, toate astea au trecut. Trebuie să le uităm. Fără acest accident nenorocit, probabil nu ne-am mai fi văzut.

– Este adevărat. Presupun că, după tine, este prea târziu să ne gândim la... o împăcare?

O privea, vibrând de o nouă speranță. Dar Shannon înăbuși repede bucuria care începea să se nască în el.

– După câte știu, încă nu ți-ai schimbat meseria remarcă ea simplu.

Într-adevăr, mormăi Mitch. Iar tu nu te-ai schimbat deloc!

– Ce vrei să spui? întrebă tânăra femeie, cu agresivitate.

– Pretinzi să-ți impui capriciile tuturor, iată ce vreau să spun!

– Nu, nu tuturor! Soțului meu!

– În acest caz, răspunse Mitch cu un zâmbet perfid, voi încerca să te ajut să-ți realizezi visurile, domnișoară Murphy...

– Ce înțelegi prin asta? îl întrebă cu un aer bănuitor. N-am nevoie de ajutorul tău, de altfel nici al altcuiva...

– Ba da, haide! Vei vedea, Shannon: amândoi îți vom găsi un soțior bun, în mai puțin timp decât am crede.

O luă de talie, ironic și prevenitor:

– Deja m-am gândit la cineva, adăugă cu malițiozitate.

– Ești nebun?

– Nu, nu, vei vedea: când vei afla despre cine vorbesc, îmi vei mulțumi. Sunt sigur că totul se va desfășura foarte bine...

Shannon se hotărî să accepte pentru moment jocul, pentru a încerca să stabilească dacă vorbea serios sau nu, și întrebă cu o voce batjocoritoare:

– Vei avea oare amabilitatea să-mi spui numele fericitului bărbat la care te-ai gândit pentru mine?

– Bineînțeles. Este cineva care ți-a arătat deja foarte mult interes... cineva pe care-l poți chema atât de des cât dorești...

Shannon se opri, cu mâinile în șolduri. Gluma începea s-o agaseze.

– Ce spui acolo?

Mitch izbucni în râs și aplecându-se spre ea, o sărută prietenește pe vârful nasului.

– Haide! N-ai ghicit încă? Vorbesc despre Cliff Webster, desigur!

Capitolul 6

Reluară încet drumul spre Wranebow's Inn. În urma sa, Shannon încă tuna și fulgera împotriva lui Mitch: oare va încerca s-o oblige să-l frecventeze pe Cliff Webster? Pe măsură ce se gândea la asta, mânia îi sporea, iar imaginea lui Cliff îi devenea și mai odioasă. Shannon nu auzise niciodată o propunere atât de îndrăzneață, nici atât de caraghioasă!

Mai întâi, se înțelege, șocul fusese atât de mare, încât tânăra femeie rămăsese cu gura căscată, incapabilă să priceapă toate implicațiile cuvintelor lui Mitch. Apoi, furioasă, se refugiase într-o mutenie totală în tot timpul drumului de întoarcere și, o dată intrată în motel, se închise în camera sa, trântind ușa.

Dimineața, mânia i se domolise puțin, dar persista încă.

Mitch veni și se prefăcu că bate la ușa imaginară.

– Cioc, cioc, cioc, exclamă cu un zâmbet încrezător.

Dar Shannon refuză cu încăpățânare să răspundă și continuă să-și bea cafeaua cu o răceală fățișă.

– Ei bine? insistă Mitch. Știu că mă auzi... răspunde-mi...

Shannon nu spuse o vorbă. Încă de când se trezise, refăcuse cu creta linia de frontieră, care la curățenia din ajun se șterse puțin prin unele locuri.

– Mă duc la spital, continuă Mitch fără să se intimideze. Vrei să vii cu mine?

Tânăra femeie își turnă o picătură de lapte în cafea, apoi se prefăcu că deschide ziarul de dimineață, cu un aer de perfectă indiferență.

– De acord, de acord, replică Mitch cu voce calmă. Cel puțin nu mă vei putea acuza că am neglijat să te anunț... Mă gândisem că vom putea să ne oprim undeva pe drum, pentru a lua un mic dejun copios...

Tânăra femeie simți un nod în stomac. Chiar în acea dimineață, ideea de a mânca iar obișnuiții fulgi de ovăz, i se păru extrem de greu de suportat. Ochii îi trădară o scurtă ezitare, iar Mitch profită de asta pentru a-și exploata avantajul.

– Un mic dejun bun, repetă ispititor, cu ouă, șuncă, dulceață, pâine prăjită, suc de portocale, biscuiți...

– Voi fi gata într-un minut, îl întrerupse Shannon, grăbindu-se în baie.

După gustarea promisă, tânăra femeie își recăpătă buna dispoziție. În timp ce rulau pe drumul spre orașul copleșit de soare, se abandonă răcorii aerului condiționat din Mercedesul lui Mitch.

Spitalul fremăta de activitate. Jerry și Marla fuseseră așezați în aceeași cameră. Era o încăpere destul de plăcută și mai puțin rece decât o cameră de spital obișnuită. Și era înveselită de o incredibilă abundență de flori și plante verzi.

Mitch fu cât p-aci să se lovească la cap de un rododendron, care avea o ramură suspendată peste patul lui Jerry.

– Cum poți suporta toată această vegetație? bombăni, cu o grimasă comică.

– Mă obișnuiesc treptat, oftă Jerry, răbdător. Marla nu lasă infirmierele să scoată plantele din cameră. S-ar spune că într-adevăr îi plac!

– Bineînțeles că-mi plac! exclamă Marla. Toată lumea îmi trimite flori, Shannon. Privește cât este de frumos. Aceasta de-abia a venit...

Lăsându-le pe cele două tinere femei să vorbească, Mitch își apropie scaunul de patul fratelui său.

– Ei bine? îl întrebă cu un aer vesel. Cum te simți astăzi? Sper că vindecarea este pe calea cea bună...

– Medicii așa pretind, dar în ceea ce mă privește, consider că merge anevoios. Hotărât lucru, în calitate de pacient, îmi lipsește... pacienta.

– Bănuiam, mă crezi? replică Mitch, râzând cu poftă.

– Cum merg lucrurile la motel? întrebă Jerry, brusc neliniștit.

– Shannon și cu mine ne ocupăm de tot. Liniștește-te, casa este încă intactă!

– Oricum, mi-ar plăcea să pot ieși de aici și să văd cu proprii mei ochi.

Își lăsă capul să cadă pe pernă. Brutalitatea mișcării îi smulse un geamăt de durere.

– Te simți bine? interveni Marla, observându-și soțul cu un aer îngrijorat.

– Da, da, Marla, mă simt bine, o liniști acesta.

– Pari mult mai sănătos, remarcă Shannon, apropiindu-se la rândul său de patul lui Jerry. În câteva săptămâni, vei fi pe picioare...

Adăugă, cu un râs ușor:

– Și crede-mă, Mitch și cu mine vom fi mulțumiți să ne putem întoarce acasă!

Jerry îi zâmbi și o luă de mână.

– Serios, făcu, prefăcându-se neîncrezător, nu sunteți mulțumiți de vacanță?

– Vacanță? replică tânăra femeie. Cum îndrăznești să numești asta vacanță? N-am fost în viața mea mai obosită!

– Oare este sinceră, Mitch? întrebă Jerry cu un aer bănuitor.

– Spune întotdeauna ceea ce gândește, răspunse Mitch, ridicând din umeri.

Shannon îi aruncă o privire scurtă.

– Mitch are dreptate, exclamă. Spun întotdeauna ceea ce gândesc și sunt foarte fericită să vă fac un serviciu, când aveți nevoie. În definitiv, suntem o familie...

– Da, dar oricum, interveni Marla. Nu știm cum să vă mulțumim. Tremur imaginându-mi ce s-ar fi întâmplat cu motelul, fără voi.

– Am fi găsit până la urmă o soluție... Dar destul cu acest subiect, Marla. Vrei să te ajut să mergi la baie? Vom încerca să te coafez. Mi se pare că ai nevoie de asta, de un timp...

– Într-adevăr, oftă Marla. Și am impresia că vom avea de lucru!

Se ridică pe pat și reuși cu greu să coboare. Apoi, dispăru în camera învecinată, șchiopătând, rezemată de brațul surorii sale.

– Spune-mi adevărul, Mitch, insistă Jerry, îndată ce închiseră ușa în urma lor. Cum merg lucrurile la motel?

– Ți-am spus deja, bine.

– Nu mai vorbesc despre clienți... Cum merg relațiile tale cu Shannon?

– Oh! Asta e?

Râse ironic.

– Ce ți-aș putea spune? Până acum, Shannon n-a arătat prea multă simpatie pentru mine.

– Mereu certurile voastre, nu-i așa?

– Nu. Am încheiat un fel de armistițiu tacit. Fiecare dintre noi rămâne izolat în partea sa de frontieră...

Jerry îi aruncă o privire năucă, dar Mitch se mulțumi să ridice și umeri și-i explică:

– Ea este cea care a trasat o frontieră imaginară, cu cretă, chiar în mijlocul casei.

– Și ai lăsat-o s-o facă? se miră fratele său.

– N-am nici o putere asupra ei. Este mult timp de când mi-am pierdut orice iluzie în legătură cu acest subiect.

– O iubești încă, nu-i așa? În acest caz, de ce nu o iei pur și simplu pe genunchi, pentru a-i explica cine comandă?

– Mulțumesc foarte mult, dar țin la viața mea!

– În tot cazul, constat că n-ai considerat că este bine să negi, când ți-am spus că încă o iubești pe Shannon...

Mitch se ridică brusc și începu să măsoare încăperea cu pași mari. Apoi se opri în fața ferestrei care dădea spre lac și declară cu o voce meditativă:

– De ce oare aș nega?

– În acest caz, acționează în consecință. Dispui de o ocazie nesperată...

– Mă detestă, Jerry. A fost prea profund lovită în orgoliul său. Mai crede că în locul iubirii ei, am preferat munca mea.

Chipul i se întunecă. Continuă cu o voce mai puțin sigură:

– Dar, crede-mă, nu este adevărat. O iubesc... am iubit-o mai mult decât orice pe lume. Dar la moartea tatălui nostru, mi s-a părut că eram dator să-i termin opera. Știi ce importanță avea acea construcție pentru el. Eram singurul care-i puteam continua munca.

– În ceea ce mă privește, răspunse Jerry tăios, îmi vine greu să cred că tata și-ar fi dorit să te vadă pierzând-o pe Shannon din cauza lui. Mitch, și eu am fost crescut în această meserie. Dar n-am avut niciodată sentimentul acelei „datorii" despre care vorbești tu. Marla m-a făcut să-i promit că nu-mi mai risc viața și am acceptat. Este principalul motiv pentru care am cumpărat acest motel, Mitch. Dar n-am nici o remușcare pentru decizia luată: de fiecare dată când mă cățăram pe o schelă, mă temeam de un accident. De fapt, sunt fericit că am revenit pe pământ. Și tu, dacă n-ai fi atât de încăpățânat, ai recunoaște că, uneori, ți-e teamă...

– Nu voi pretinde că nu mi-a fost teamă niciodată, nu. Când sunt la șaizeci de metri de pământ, mă cuprinde și pe mine neliniștea... Dar nu voi părăsi această meserie înainte ca această treabă să fie încheiată...

– Cu condiția să ai timpul de a o vedea încheiată, declară solemn Jerry. Gândește-te la tata.

Mitch se întoarse spre fratele său, cu trăsăturile răvășite.

– Vorbești exact ca ea...

– Pentru că are dreptate. Lasă această muncă celor care o iubesc destul de mult pentru a nu se gândi niciodată la pericol. Acum, noi suntem puțin prea bătrâni: cedează locul celor tineri.

– La ce bun, de acum? Oricum am pierdut-o pe Shannon, și fără speranță de întoarcere...

– În acest caz, găsește pe altcineva! Ești făcut pentru căsnicie: un bărbat ca tine are nevoie de legături puternice și durabile.

Jerry zâmbi cu un aer strengăresc și continuă:

– Afară numai dacă nu te-ai schimbat în câteva săptămâni... Motelul nu duce lipsă de cliente singure și frumoase.

– Nu-mi vorbi despre asta! Bungaloul numărul nouă este ocupat de o tânără femeie roșcată, căreia, din nenorocire, îi plac! Avansurile sale au ajuns să mă deranjeze. Dacă nu credea că mai sunt căsătorit cu Shannon, cred că nu i-aș fi scăpat!

– „Scăpat?"... Haide, Mitch! Totuși, nu ești atât de inocent precum pretinzi!

– Hm... răspunse Mitch cu un zâmbet încurcat. Nu-mi place prea mult ca o femeie să umble după mine atât de fățiș... Oricum, nu asta!

– Ah! îl ironiză Jerry. Dacă ar fi vorba de Shannon, desigur!

Mitch își aminti subit evenimentele din noaptea trecută și replică scurt:

– Da, în acest caz, ar fi cu totul altceva...

– De ce nu încerci s-o faci geloasă? îi sugeră cu malițiozitate fratele său. Roșcata asta îți oferă posibilitatea... Ar putea duce la o reacție salutară...

– M-am gândit la asta... Dar îmi va fi greu să pun acest plan în aplicare. Rhonda Neilson nu este deloc genul meu de femeie.

Jerry se ridică în pat cu greutate și se gândi o clipă.

– Ei bine, murmură. Ai încercat oare s-o forțezi puțin? Vorbesc de Shannon, desigur.

– Da, răspunse Mitch, gândindu-se iar la seara din ajun. Dar până la urmă, asta s-a întors împotriva mea.

– În acest caz, cumpără-ți o mașină nouă și nu te mai gândi la femei, exclamă Jerry, iritat.

– Uneori mă întreb dacă accidentul ăsta blestemat nu ți-a deranjat creierul! izbucni Mitch indignat. Oare crezi că pentru mine nu este nici o diferență între o femeie și un automobil?

– Voiam doar să te ajut, se scuză fratele său, puțin stingherit.

– Atunci, încetează... Îmi duc viața cum înțeleg. De altfel, am planurile mele.

– Planuri?

În acea clipă ușa băii se deschise, iar Marla și Shannon se întoarseră în cameră.

– Cum arăt? întrebă Marla cu mândrie, scuturându-și părul proaspăt pieptănat.

Jerry se prefăcu că nu observă nici o schimbare.

– De ce această întrebare? spuse cu o inocență simulată.

– Cum „de ce?“ exclamă tânăra femeie, indignată. Nu vezi că Shannon m-a pieptănat? Ți-amintești cum arătam adineaori?

– N-am dat prea multă atenție, răspunse comic Jerry. Dar tu, Mitch?

– Eu nici atât, nu am o memorie prea bună. De exemplu, sunt sigur că am întâlnit-o undeva pe frumoasa brunetă care o însoțește pe soția ta... Dar îmi este imposibil să-mi amintesc unde...

Însoți aceste cuvinte cu o clipire din ochi complice în direcția lui Shannon.

Marla scutură din cap cu un aer prefăcut exasperat și-și croi drum cu greutate până la patul soțului său. Se aplecă și-și înnodă brațele în jurul gâtului lui, cu atentă tandrețe.

– Sărută-mă, răule, pretinse ea.

Din discreție, Mitch și Shannon se întoarseră. Amândoi aveau fețele emoționate și evitau să se privească, amintindu-și fără să vrea de vremea iubirii lor trecute.

În cele din urmă, Mitch își drese glasul și spuse fără menajamente.

– Când veți termina, poate ne veți putea spune la revedere. Este timpul să ne întoarcem la motel.

Marla și Jerry le aruncară o privire jenată, dar bucuroasă.

– Iertați-ne... începură.

Dar Shannon îi întrerupse râzând:

– Nu face nimic, Slavă Domnului!

Își sărută sora, strecurându-i la ureche, în trecere:

– Să știi, Marla, ești foarte norocoasă să ai pe cineva ca Jerry, cu care să-ți împarți viața.

– Mulțumesc pentru că ați venit, spuse tânăra femeie. Mai ales să nu vă faceți griji pentru noi. Simt că starea noastră se ameliorează din zi în zi.

Era puțin trecut de miezul zilei, când ieșiră din spital. Rămaseră mult timp tăcuți. Mitch și Shannon nu se putură împiedica să se gândească la imaginea de fericire conjugală pe care o priviseră. Reflectând la asta, cearta lor din seara precedentă le păru, prin contrast, ridicolă. Asta îi indispuse din nou.

– Apropo, spuse cu acreală Shannon, coborând din Mercedes, n-ai terminat de tuns peluza, cum ai promis. Colțul bungaloului cu numărul nouă este plin de ierburi înalte!

– Vrei să-mi spui când aș fi avut timp să mă ocup de asta?

Mitch omise să adauge că, de un timp, Rhonda îl pândea sub veranda pavilionului său și că, pe bună dreptate, se temea s-o întâlnească.

– Totuși, ai mai mult timp liber decât mine, bombăni tânăra femeie.

– Glumești?

– Cum? Vei pretinde oare că muncesc mai puțin decât este partea mea?

– Deloc. Nu pretind nimic de acest fel. Muncim la fel și unul și celălalt... Dar n-am avut încă timp de consacrat peluzei, este cât se poate de simplu.

Rostind aceste ultime cuvinte, ridicase ușor tonul.

– De ce ești atât de furios? se plânse Shannon, îndreptându-se iute spre casă.

Ajunseră în fața ușii de intrare și o deschiseră larg.

– După tine, făcu Mitch cu o politețe arogantă.

– Cu siguranță, nu... După tine.

– Ce încăpățânată! mormăi el, printre dinți.

Shannon îl privi nesigură:

– Ai spus ceva?

– Nu.

Uitând orice politețe, Mitch trecu înainte și pătrunse în sala mare, înghesuind-o în trecere pe tânăra femeie.

– Brută! protestă aceasta. Ziua divorțului nostru trebuie neapărat marcată cu roșu în calendar.

– Ai dreptate, consimți Mitch furios. Îmi amintesc că, în acea zi, am avut un sentiment de ușurare cum rareori am cunoscut!

O voce caldă și senzuală se făcu auzită de afară.

– Mitchell!... chemă ea, provocator.

Mitch făcu ochii mari, apoi scoase un oftat profund, trist și resemnat.

– Bună treabă! șopti. Sunt sigur că a auzit totul...

Shannon privi peste umăr și o zări pe Rhonda care se îndrepta spre ei. Tânăra femeie era îmbrăcată doar cu un șort alb și un tricou scurt, fără mâneci, care îi ascundea incomplet formele generoase.

– Ia te uită! exclamă Shannon. Privește cine vine! S-ar spune că te caută prietena ta roșcată, dragul meu Mitch...

– Într-adevăr. Și mulțumită ție, acum știe că nu mai suntem căsătoriți și, în consecință, nu mai există nici un obstacol pentru o legătură. Felicitări...

– Dacă nu ești în stare măcar să scapi de ea, replică Shannon, acră, nu ezita să mă chemi. Te voi ajuta în măsura posibilităților.

Glacială, se îndepărtă în direcția bucătăriei și, în trecere, îi dădu mișelește un pumn în stomac lui Mitch, care-l făcu să se strâmbe de durere. Apoi îl auzi salutând-o pe Rhonda, cu o voce fals bucuroasă și zâmbi imaginându-și încurcătura lui.

– Să-i servească de lecție! murmură cu ciudă.

Apoi se duse în camera sa, să se schimbe. Nu se putu stăpâni să arunce o privire pe fereastră și fără să-și dea seama, se simți liniștită văzând-o pe Rhonda întorcându-se singură la bungalou, douăzeci de minute mai târziu.

La căderea nopții, Mitch și cu ea își reluară locurile și se pregătiră de cină, fiecare de partea sa. Peluza era tunsă, grădina de zarzavaturi îngrijită, iar restul zilei fusese folosit pentru treburi mărunte, până când întunericul le opri activitatea.

– Cioc, cioc, cioc! făcu Mitch, perseverent.

Pe deasupra bolului cu fulgi de ovăz, Shannon îi aruncă o privire rece și plictisită.

– Ce este?

– Am să-ți propun un târg.

– Care? îl întrebă cu un aer bănuitor. Vorbește, te ascult.

– Schimb două sandvișuri, da, ai auzit bine, două sandvișuri foarte proaspete unse satisfăcător cu unt de arahide și dulceață, pe doar un bol din fulgii tăi de ovăz.

Tânăra femeie ezită, privind cu invidie borcanul cu dulceață pe care Mitch i-l arătase cu un aer ispititor. După o scurtă reflecție, hotărî că oferta merita să fie luată în considerare.

– Doar un bol? insistă.

– Doar un bol.

– De acord.

Se duse să caute în bufet cel mai mic bol care se găsea acolo.

– Oh nu! exclamă Mitch văzându-i șireticlul. Fii jucătoare cinstită. Ofer două sandvișuri... două! Lasă-mă cel puțin să aleg bolul!

– Vei trișa.

– Îți jur că nu.

– Bine, bine, oftă Shannon. Dar, în acest caz, încearcă cel puțin ca tartinele să fie mai groase!

– Ce s-a stabilit, s-a stabilit. Mă iei drept un escroc?

– Da.

– Hm... Pe cuvântul meu, Shannon. Pot să intru în bucătărie?

– Pentru ce s-o faci?

– Dar... ei bine, pentru a-mi alege bolul!

– Dă-i drumul, cedă cu un aer exasperat.

Mitch se prefăcu din nou că deschide ușa imaginară și o închide după el. Puse pe masă cele două sandvișuri râvnite și exclamă cu o voce bucuroasă:

– Bună seara, domnișoară Murphy! Frumoasă vreme, nu-i așa?

– Ia-ți bolul și întoarce-te la tine, îl întrerupse Shannon scrâșnind din dinți.

Mitch răscoli îndelung în bufet, în căutarea unui vas care să-i convină. Se întoarse în sfârșit spre tânăra femeie, și-i întinse o salatieră mare, spunând:

– Asta mi se pare de dimensiunea potrivită.

– Zău? îl ironiză ea. De ce nu folosești găleata de apă, dacă tot ești aici?

– Nu, nu, mulțumesc, îmi este suficient asta, replică Mitch, ignorând sarcasmul.

– Dacă nu m-aș fi săturat de fulgii ăștia de ovăz, crede-mă, n-ai fi scăpat atât de ușor. Dar de fapt, sunt chiar mulțumită că ești aici, pentru a mă scăpa de ei.

Umplu până la margine salatiera cu cereale, adăugând:

– Cel puțin voi putea să-mi cumpăr altceva, când acest pachet va fi terminat.

– Un sfat bun: evită untul de arahide. Te dezgustă foarte repede.

Cu ochii strălucind de poftă, Mitch părea că nu-și poate desprinde privirea de la conținutul bolului său.

– Iată, încheie Shannon, în timp ce i-l înapoia.

– Oh! Pare delicios... Unde este laptele?

– Târgul nu vorbea de lapte, replică Shannon glacială, mușcând din primul sandviș.

– Nu vrei să-mi dai lapte?

– Un târg este un târg. Am schimbat două sandvișuri cu dulceață pe un bol de cereale. Mi se pare că asta este tot...

– Dar...

– Nici un „dar". Tu ai făcut această propunere.

Cu un aer triumfător, înghiți o a doua bucată din tartină, mimând cu exagerare încântarea unei satisfacții nelimitate.

– Acum, te rog să ieși din această bucătărie. Cred că nu te mai reține nimic aici...

Totuși, regretă curând că fusese atât de crud de nedreaptă: foarte mult timp auzi enervantul trosnet al fulgilor de ovăz uscați, în maxilarele lui Mitch. Acest zgomot îndelungat îi pusese nervii la încercare și petrecu o noapte îngrozitoare.

Zilele treceau, zile lungi de muncă neîncetată. Tensiunea dintre ei sporea, iar viața lui Shannon devenea treptat de nesuportat. Întotdeauna se temuse de această coabitare, dar pe măsură ce timpul trecea, realitatea îi depășise temerile. Oftă, amintindu-și scena penibilă care se produsese în ajun, la supermarket: Mitch și cu ea aproape se încăieraseră pentru un simplu borcan de castraveciori murați. Se înfioră, cu un nod în gât.

Acceptând să trăiască un timp sub același acoperiș cu fostul ei soț, tânăra femeie se crezuse sigură că nu mai încearcă nici un sentiment pentru el. Dar această certitudine orgolioasă dispăru repede.

În fiecare seară, se ducea să mediteze pe malul lacului, admirând splendidul apus de soare, care parcă aprindea pantele munților Ozarks. Se așeză lângă apa liniștită, amintindu-și evenimentele dureroase din timpul zilei.

Din nefericire pentru ea, nu mai avea nici o îndoială: îl iubea încă pe Mitchell Wranebow. Așadar, toate eforturile de a și-l alunga din inimă fuseseră zadarnice.

Totuși, în felul său, viața singuratică nu era lipsită de farmec: cariera lui Shannon era promițătoare, avea o mașină, un apartament frumos, prietene și chiar... prieteni.

Tristețea o făcu să închidă ochii. Fără îndoială, ziua de mâine va semăna cu cea de astăzi... În aceste condiții, cum oare să se mire că bărbatul cu care-și împărțise viața și pe care-l iubise cu atâta pasiune, era centrul tuturor gândurilor sale?

Odinioară, Shannon se temuse că nu-l va mai vedea seara, întorcându-se de la muncă... Dar acum, știa că nici măcar nu-l mai aștepta... În acest caz, de ce oare durerea aceea surdă din piept? De ce acea emoție, când fostul soț îi zâmbea subit?

Rămăsese ore întregi pe mal, întrebându-se în fond pe cine, pe ea sau pe Mitch avea mai mult necaz... Această ieșire la suprafață a iubirii trecute, acea nostalgie a clipelor de pasiune pe care le trăiseră împreună, îi umpleau tinerei femei inima de o dureroasă teamă.

Râsete de copii îi atraseră atenția. La câțiva pași de acolo, Mitch tocmai se juca împreună cu cei doi gemeni de șase ani care locuiau în vecinătate. Le plăcuse imediat acelor copii vioi și neastâmpărați și se distra deseori cu ei, după ce-și încheia ziua de muncă.

Spre marea surprindere a lui Shannon, Mitch acceptase cu plăcere invitația la cină a lui Trevor și Cathy. Acolo îi întâlnise pe Brenda și pe Nathan Daniels, părinții gemenilor. El însuși le făcuse oferta de a veni în vizită la motel.

Shannon zâmbi, auzind vocea lui Holly, fetița. Dezinvoltura pe care o demonstra Mitch față de copii, nu înceta s-o surprindă pe tânăra femeie. Odinioară, nu arătase niciodată interes pentru acea perioadă din viață. În acel timp, cu siguranță nu era încă pregătit să-și asume responsabilitatea de a fi tată. Dar părea că se schimbase, de când...

Binevoi să recunoască totuși că, în acea seară, Mitch merita puțină relaxare. Își petrecuse toată ziua încercând, de altfel fără mare succes, s-o evite pe Rhonda Neilson... Încăpățânarea acestei femei de a-l urmări cu avansurile sale devenise enervantă, în cele din urmă! De când, cu câteva zile mai înainte, aflase despre divorțul gazdelor, părea că-și dublase perseverența!

Shannon nu se putea apăra de un sentiment de indispoziție, văzându-i comportamentul. Din fericire, Mitch arăta cea mai mare indiferență față de Rhonda!

În seara care se lăsa, tânăra femeie își auzi subit strigat numele. Mica Holly o chema, alergând spre ea. Shannon o primi în brațe și o sărută cordial.

– Bună ziua!

– Bună ziua, Shannon, răspunse copila.

Holly era posesoarea unei sâsâieli pline de grație, pe care tânăra femeie o găsea absolut încântătoare.

– Cum te simți, astăzi?

– Foarte bine... Dar Huntley, ca de obicei, n-a fost cuminte!

– Ah? Ce rău a mai făcut?

– Ei bine, explică Holly cu un aer necăjit, a pictat carapacea broaștei țestoase cu lacul de unghii al mamei.

– Oh! Urât!

– Și apoi, mi-a tăiat părul, spunând că era prea lung...

Shannon observă atunci, în slaba lumină a apusului, că fetița își pierduse frumoasele bucle negre.

– iată, reluă Holly, cu lacrimi în ochi. Acum, nu mai pot avea bucle răsucite în spirală.

Shannon o strânse mai puternic în brațe.

– Nu-i nimic. Părul crește repede.

Copila își recăpătă respirația. Nu se lăsa liniștită atât de repede!

– Da, făcu ea, cu o mină neîncrezătoare. La fel a spus și mama.

– Vezi bine că are dreptate.

Se întoarseră auzindu-l pe Mitch fluierând spre ele lung și pătrunzător, modulând câteva note. Lângă el, micul Huntley le făcea semne largi cu amândouă mâinile, pentru a veni să li se alăture.

Shannon și Holly se îndreptară spre băieți, flecărind cu însuflețire. Îi găsiră pe Mitch și pe Huntley așezați sub un copac, iar tânăra femeie se întoarse repede acasă, pentru a aduce suc de portocale și biscuiți.

– Este bun, nu-i, așa Mitch? estimă Huntley îndopându-se cu biscuiți.

– Tu ai spus-o! consimți Mitch cu căldură.

Shannon îi zâmbi, ștergând firimiturile care căzuseră din gura băiețelului.

– Nu se vorbește cu gura plină, bombăni ea cu amabilitate.

– Mama ți-o spune mereu, Huntley, interveni Holly, cu un aer superior.

Huntley se aplecă să-și ciupească sora de braț. În mișcare, lovi din neatenție paharul lui Mitch care căzu și se vărsă pe pantaloni. Sub efectul răcelii, Mitch sări imediat în picioare.

– Oh! făcu Huntley cu extraordinară inocență. Tot sucul de portocale s-a pierdut.

– Am observat, mormăi Mitch, ștergându-se cât de bine putea.

Copilul îi întinse cu amabilitate propriul pahar și-i propuse:

– Îl poți lua pe al meu, dacă vrei...

Mitch privi un timp cu atenție amestecul deloc apetisant de suc de portocale și biscuiți muiați pe care i-l oferea din toată inima băiețelul.

– Mulțumesc mult, îi răspunse, dar nu-mi mai este sete. Cred că acum mă voi întoarce în casă să mă schimb.

Vru să se îndepărteze, dar Huntley, care se aplecă din nou spre cutia cu biscuiți, se împiedică de piciorul lui și-l dezechilibră. Mitch se clătină, se strădui cu disperare să-și mențină echilibrul, dar se prăbuși pe sol și, cum terenul avea o pantă destul de mare, se rostogoli până la debarcader. Se opri exact pe malul apei și rămase așa câteva clipe, până să-și vină în fire.

Totul se petrecuse atât de repede, încât Shannon nu-i putuse fi de ajutor. Se ridică repede, ca și cei doi copii și acum toți trei îl priveau pe sărmanul Mitch cu un aer sincer amuzat.

– De ce ai căzut, Mitch? întrebă politicos Huntley, după toate aparențele puțin conștient de răspunderea lui în problemă.

Shannon își mușcă buzele, considerând mai milostiv să-și rețină irezistibila ilaritate care punea stăpânire pe ea.

Holly izbucni în râs prima.

– Ce nostim este! exclamă bătând din palme.

Cu siguranță, credea că Mitch o făcuse intenționat!

– Într-adevăr, un adevărat clovn, întări tânăra femeie, alăturând propriul râs celui al fetiței.

Într-un ultim acces de îngrijorare, exclamă cu voce destul de tare pentru a acoperi zgomotele manifestațiilor de bucurie ale celor doi copii.

– Mitch! Nu te-ai rănit?

– Nu, deloc, îi răspunse acesta.

În ciuda întunericului, se puteau vedea strălucind dinții lui Mitch: se unise ilarității celor trei.

– Într-o zi, ai să-ți rupi gâtul, continuă Shannon, între două hohote de râs.

– Îți faci prea multe griji, replică Mitch. Ți-am spus-o mereu.

Se ridică și urcă stângaci panta. Curând, apăru în fața tinerei femei și a gemenilor și-i sărută pe fiecare cu afecțiune.

– Îți faci prea multe griji, repetă, sărutând-o pe Shannon a doua oară.

Se priviră în adâncul ochilor și înțeleseră pe loc. Shannon ezită, apoi lăsă ochii în jos și răspunse cu o voce emoționată:

– O știu, Mitch. Dar nu pot face nimic... Întotdeauna am fost așa...

– Va trebui să te schimbi, răspunse el cu gravitate.

Shannon îi înapoie zâmbetul.

– Ajută-mă... îi propuse cu blândețe.

– Da, te voi ajuta, răspunse Mitch, cu căldură și cu ochii strălucind de bucurie.

Îi luă mâna, iar ea nu și-o retrase.

– Mă duc să mă schimb, reluă Mitch cu un aer fericit. Apoi, îi vom conduce pe gemeni acasă.

Se întoarseră în casă, flancați de cei doi copii.

Capitolul 7

Dimineața, frumoasa armonie a nopții precedente dispăruse complet. După ce se sucise și răsucise toată noaptea în pat, pradă a numeroase reflecții penibile, în zori, Shannon ajunsese la următoarea concluzie: chiar dacă atitudinea lui Mitch urmărea să arate anumite eforturi din partea lui pentru a ajunge la o împăcare, nu însemna câtuși de puțin că, o dată cu vindecarea lui Jerry și a Marlei, nu va ezita nici o secundă să se întoarcă la Saint Louis, pentru a-și relua meseria periculoasă.

Ori, tocmai această meserie determinase divorțul lor. Nu se punea problema să uite: până când acest lucru nu va fi rezolvat, orice împăcare rămânea imposibilă.

Pierdută în aceste gânduri triste, tânăra femeie își turnă distrată o ceașcă de cafea.

– Cioc, cioc, cioc! exclamă o voce somnoroasă.

– Intră, răspunse, fără să ridice ochii de la micul dejun.

Mitch deschise ușa imaginară și pătrunse în bucătărie. Fără o vorbă, se duse să ia din bufet un bol, pe care-l umplu cu cafea fierbinte.

– Am nevoie de o masă adevărată, mormăi ca pentru sine. Ce avem în frigider?

– Am cumpărat ouă alaltăieri, replică Shannon, subit agresivă. Dar nu te bizui pe mine să ți le pregătesc.

– Din câte știu, nu ți-am cerut nimic.

– Într-adevăr, era o simplă remarcă accesorie...

– În acest caz, replică Mitch cu o voce în care străbătea iritarea, îți fac și eu o remarcă: sunt absolut capabil să pregătesc singur niște ouă la capac...

Shannon se înclină ironic și, cu un gest teatral, îi arătă bucătăria.

– Nu te jena, îl ironiză.

Mitch îi aruncă o privire înfuriată și deschise frigiderul fără să spună o vorbă.

Shannon continua să-și bea liniștită cafeaua, în timp ce el se agita, ciocnind tigăi și cratițe și folosind mult mai multă veselă decât era necesar pentru a prăji niște ouă.

Tânăra femeie îl spiona discret cu coada ochiului și-l văzu că umpluse o salatieră cu făină și drojdie. Adăugă diferite ingrediente și bătu amestecul cu o furculiță până când obținu o consistență mulțumitoare. Apoi dădu drumul cuptorului să se încălzească și așeză coca pe o placă metalică, repartizând-o în mici grămăjoare, bine aranjate. Puțin după aceea, coca era la cuptor, la copt, iar Mitch își frecă mâinile satisfăcut.

– Hm... Sunt biscuiți, nu-i așa? îl întrebă cu speranță Shannon.

Se străduí totuși să-și păstreze un aer degajat și indiferent.

– Bine ghicit, îi răspunse el sec. Dar asta nu te privește... Oricum, nu spera că-ți voi oferi!

– Nu ți-am cerut nimic.

– Într-adevăr. Era o simplă remarcă accesorie, îi replică Mitch, sarcastic.

Apoi, luă un pachet de unt, dulceață, miere și niște ouă. Le așeză liniștit pe masă, având totuși grijă să nu le pună în zona în care le putea atinge Shannon.

Aceasta se străduia în zadar să ignore mirosul deosebit de plăcut al ouălor prăjite care umplu curând bucătăria și să nu dea atenție sfârâitului untului în tigaie.

Câteva minute mai târziu, din cuptor se ridică o ispititoare aromă de patiserie. Lui Shannon îi lăsa gura apă. Cu un oftat profund, se duse să-și ia pâinea fără coajă, să-și pregătească pâinea prăjită.

– Dacă te crezi inteligent... murmură printre dinți.

În timp ce se prăjea pâinea, își turnă încă o ceașcă de cafea, hotărâtă să refuze un cât de mic biscuit, dacă îndrăznea să-i ofere vreunul. De altfel, era convinsă că acele prăjituri vor fi de nemâncat, tari precum cărămizile: patiseria nu se improvizează. Iar, tânăra femeie își cunoștea fostul soț și știa că nu arătase niciodată prea multe aptitudini pentru bucătărie!

Când feliile de pâine prăjită fură gata, Shannon le unse tristă cu unt și mușcă fără poftă din prima tartină. Exact în acea clipă, Mitch deschise cuptorul și scoase biscuiții fierbinți și copți cât trebuie. Îi aranjă cu grijă pe o farfurie, pe care o puse nu departe de bolul cu cafea.

Consternată, Shannon nu-și putea desprinde privirea de la prăjiturelele fierbinți. Nu văzuse niciodată biscuiți mai reușiți. Își puse tartina începută pe masă cu un mârâit de ciudă. Curiozitatea îi era atât de puternică, încât nemairezistând, rupse tăcerea:

– Unde ai învățat să faci biscuiți?

Mitch luă tigaia de pe foc și lăsă să alunece în farfurie trei ouă prăjite. Apoi se așeză și răspunse cu amabilitate:

– Este prima dată când încerc. M-am uitat aseară într-o carte de bucate. Nu mi s-a părut prea greu...

Luă cu un gest rapid un biscuit și-l acoperi cu un strat gros de unt. Rupse în dinți o bucată și imediat fața i se lumină de plăcere.

– Sunt un geniu, declară fără modestie, cu ochii strălucind de mândrie.

Shannon îl observa fără să spună o vorbă. Cât ai clipi din ochi, Mitch înghiți ouăle la capac, însoțind fiecare îmbucătură cu o prăjitură călduță și crocantă. Totul fu curând complet devorat, fără ca Mitch să-i fi oferit însoțitoarei sale, măcar o firimitură.

Cu un oftat de mulțumire, își turnă un ultim bol de cafea, apoi, regăsindu-și subit bunele maniere, o privi pe Shannon cu un aer bine dispus, întrebând-o politicos:

– Cum ai găsit în această dimineață pâinea ta prăjită?

Puse mâna pe un pachet de pâine și citi pe el cu atenție compoziția înscrisă pe ambalaj:

– Oh, oh! remarcă el cu prefăcută inocență. Toate astea nu sunt prea bune pentru siluetă!

Tânăra femeie se înroși până în vârful urechilor. Oare credea că avea nevoie să-și supravegheze greutatea? Întâmplător, o considera prea grasă?

Din fericire pentru Mitch, conversația se îndreptă spre un alt subiect...

– Dacă am organiza o cină diseară? propuse Mitch după un timp.

– Nu te deranja pentru mine, îi replică Shannon cu răceală, crezând că vrea să se scuze pentru mojicia de adineaori. Sunt foarte mulțumită de ceea ce mănânc, mulțumesc...

– Oh, nu mă gândeam la tine, răspunse Mitch cu un aer de profundă indiferență. Pur și simplu voiam să spun că am putea invita, diseară, niște prieteni la cină... Dacă o vom face, vom putea avea fiecare invitatul nostru personal...

Tânăra femeie îl privi cu neîncredere.

– Presupun că ai vrea să mă vezi invitându-l pe Cliff Webster? insinuă cu perfidie.

Din acea zi, Mitch o lăsa pe Shannon singură de fiecare dată când Cliff venea să-i viziteze. Ori, aceste vizite deveneau din ce în mai dese, iar tânăra femeie începuse să se enerveze de insistența fostului soț de a-i repeta în fiecare clipă că, în mod sigur, Cliff era bărbatul potrivit pentru ea.

– Excelentă idee, exclamă Mitch, cu entuziasm. Sunt mulțumit că te-ai gândit atât de spontan la el. Cu siguranță, Cliff nu va refuza această șansă de a-și petrece seara în compania ta...

– Foarte bine, consimți încet Shannon.

Dar o dorință rece de răzbunare pusese stăpânire pe ea. Mitch nu trebuia să creadă că va scăpa basma curată! Adăugă cu răutate:

– Dar permite-mi să insist ca Rhonda să facă numărul egal... Cred că nici ea nu va refuza să-ți fie invitată.

Mitch își drese glasul și se agită nervos pe scaun.

– Hm... apropo de ea... începu. Voiam deja să-ți vorbesc de un anumit timp.

– Ei bine? Ce este? Încă te mai urmărește cu insistențele, nu-i așa?

– Este minimum care s-ar putea spune, mărturisi Mitch cu o grimasă încurcată.

– Oh! Bietul meu prieten! glumi Shannon, luând o voce de fetiță. Cât trebuie să fie de îngrozitor ca în fiecare clipă să fii tracasat de această roșcată înaltă și rea.

– Într-adevăr, replică Mitch în defensivă.

– Să presupunem oare că vei încerca să mă faci să cred că nu este seducătoare?

– Ba da, ba da, este... Dar totuși, cu femeile îmi place să fiu stăpân pe situație și să nu am impresia că eu însumi sunt... hm... vinovatul...

– Ei haide, este foarte firesc, declară Shannon cu un zâmbet la fel de glacial, pe cât de sarcastic.

Mitch preferă să-i ignore această remarcă acidă și-și continuă explicațiile:

– Nu-i așa? Așa că, atunci când am făcut planul acestei cine, mi s-a părut că mă vei putea ajuta să scap de domnișoara Neilson. Cred că este cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru mine...

Ochii tinerei femei se măriră de surpriză.

– Cel mai bun lucru pe care-l pot face? Ce serviciu mi-ai făcut tu, pentru a-ți fi datoare cu ceva?

– Ce serviciu? Cum? Nu-ți dai seama? N-am încetat nici măcar o dată să-ți laud, în fața lui Cliff, calitățile de bună gospodină. I-am repetat neîncetat că erai o aventură ideală! De altfel, deseori m-a chinuit conștiința referitor la asta și, în ciuda bunăvoinței mele, n-am avut totuși tupeul să-i ascund toate defectele...

Făcu o mică pauză, verificând dintr-o privire impresia pe care o produseseră cuvintele sale, asupra tinerei femei.

– ... Dar n-am vorbit decât de cele mai mici cusururi, iar Cliff mi s-a părut dispus să se acomodeze. De altfel, poate nu m-ar fi crezut dacă încercam să te transform într-o veritabilă sfântă... Un minimum de credibilitate nu strică!

Înfuriată la culme, Shannon nu se mai putu stăpâni.

– Mitchell Wranebow, îți succes gâtul, exclamă.

– Da, da... Este exact unul dintre acele mici defecte, pe care am fost obligat să le mărturisesc: ai un temperament ușor coleric.

Shannon n-ar fi știut să precizeze dacă glumea sau nu. Dar furia îi ajunsese la o asemenea intensitate, încât acest amănunt nu mai avea prea multă importanță!

Disprețuind pericolul, Mitch continuă, cu un aer amabil și ironic în același timp:

– Acum, iată ce-ți propun pentru diseară, Shannon: vreau s-o invităm pe Rhonda, dar cu condiția specială ca în cursul unei discuții între patru ochi, să faci în așa fel încât să pui în evidență anumite mici defecte ale mele... Bineînțeles, dacă-mi găsești unele. Dar dacă vrei, te voi ajuta. Amândoi, vom reuși poate să elaborăm o listă de defecte convingătoare...

– Oh! cu siguranță! îl întrerupă tânăra femeie. Câteva minute nu vor fi suficiente s-o lămuresc pe Rhonda, în ceea ce te privește...

– Perfect! Este exact ceea ce trebuie! Nu-ți cer mai mult. Nu ezita să exagerezi, chiar să minți... Esențialul este s-o îndepărtezi de mine...

Furia lui Shannon ajunsese la culme.

– Dar ești complet nebun! Nu conta pe mine să te ajut! Ești destul de mare să te descurci singur!

– Haide, haide, Shannon, pretextă Mitch, cu o falsă candoare. Nu uita tot ajutorul pe care ți l-am acordat, față de Cliff.

Exprima sinceritate. Totuși, un instinct tainic o avertiză pe tânăra femeie că mințea și voia s-o oblige doar să-și mărturisească indiferența față de Cliff Webster. Mitch fusese întotdeauna gelos, iar Shannon simțea vag că, asupra acestui punct, nu se schimbase, chiar dacă n-o mai iubea. Această idee o răni și, departe de a-i tempera mânia, o împinse la paroxism.

– Oh, adevărat? spuse, prefăcându-se emoționată. Este drept că, alături de un bărbat cum este Cliff, fericirea mea va fi completă...

Mitch o privi disprețuitor.

– Zău?

– Desigur.

– Așadar, ai realmente intenția să-l inviți? o întrebă, ezitând.

– Este o idee minunată. Mă duc imediat să-l sun.

Sări în picioare și alergă la telefon.

– De ce nu te duci s-o întrebi pe strălucitoarea ta roșcată dacă este liberă diseară? îi propuse cu o agresivitate greu de stăpânit.

– Oh, această femeie este mereu liberă...

Oftă, ridicându-se la rândul său și-și îndesă pumnii în buzunare, cu un aer țâfnos.

– Mă duc, acceptă el. Dar promite-mi să joci jocul, Shannon. Mă grăbesc să scap de stăruințele ei.

– Îți voi veni în ajutor, dragul meu... Te poți bizui pe mine!

Stăpânindu-și mânia, formă numărul de la spital.

– De fapt, adăugă, pentru că ești un bucătar atât de bun, vei pregăti masa...

Mitch păru o clipă descumpănit, apoi ridică din umeri.

– De acord, mă ocup eu de asta.

Shannon asculta distrată soneria răsunând la celălalt capăt al firului și dădu din cap cu un dispreț neascuns. Pe motiv că tocmai îi reușise, în mod miraculos, un cuptor de biscuiți, Mitch se considera acum un adevărat bucătar priceput!

– Mă ocup de tot, repetă el, ca și când încerca să se convingă pe sine însuși. Tocmai ieri am citit o rețetă care mi s-a părut delicioasă: fazan în aspic...

– Fazan în aspic? Sincer Mitch, ar fi de preferat să te mulțumești doar cu fripturi la grătar!

– Vom vedea, se eschivă acesta.

Ieși din încăpere cu un aer absent, calculând în minte ingredientele de care va avea nevoie.

***

Seara, îmbrăcându-se pentru cină, Shannon era încă furioasă foc! Evident, Cliff profitase de oportunitatea de a-i face o vizită tinerei femei. Planul diabolic al lui Mitch funcționase în cele mai mici detalii.

În timp ce-și usca părul și se machia, se admonesta în sinea sa de răceala persistentă față de Cliff Webster. În felul său, era amabil și băiat frumos... Dar nu era deloc genul său! În plus, perspectiva de a petrece toată seara în compania Rhodei Neilson și de a asista la eforturile sale de a-l seduce pe Mitch, îi părea lui Shannon ciudat de neplăcută. Niciodată n-ar fi trebuit să se preteze la această acțiune ridicolă! Dar în acea dimineață,

se lăsase condusă de mânie și nu se putuse stăpâni să nu simuleze o răceală pe care era departe de a o simți.

De fapt, își descoperea propriile sentimente, pe măsură ce o făceau mai nefericită.

După ce se îmbrăcă, i se alătură lui Mitch în bucătărie. Acesta se ocupa cu sârguință de mâncare, consultând la tot pasul cartea groasă de bucate pe care o scosese din bibliotecă.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă tânăra femeie după o clipă de ezitare.

Mitch se încruntă.

– Ai vrea să pui masa, te rog? Eu nu mai am timp.

– Desigur. Vom cina afară sau în interior?

– Afară.

– Bună idee.

Shannon deschise dulapul de vase în care Marla aranjase vesela de gală.

– Ia mai degrabă farfurii de unică folosință, interveni Mitch, văzând-o scoțând patru farfurii din porțelan alb.

– Farfurii de unică folosință? Pentru fazan în aspic? se miră tânăra femeie.

El ridică din umeri.

– Măcelarul nu mai avea fazan. Am pregătit niște fripturi pentru grătar.

– Ce păcat! îl ironiză Shannon. Eram atât de dornică să-ți descopăr alte talente culinare.

– Totuși, vei fi mulțumită, îi promise Mitch. Aceste fripturi la grătar nu au nimic obișnuit...

Înțepă cu o furculiță o sferă de carne tocată și o examină o clipă, uluit.

– Cum naiba li se dă astora formă de biftec?

Fără să răspundă, Shannon se duse să se spele pe mâini, apoi îi luă carnea din mână. Rupse două șervete de hârtie, intercală carnea crudă și, cu un gest teatral, presă cu toate puterile între palme.

– Iată, făcu veselă, înapoindu-i biftecul tocat, complet turtit.

Mitch privi cu dezgust terciul puțin apetisant pe care i-l întindea.

– N-am văzut niciodată ceva atât de respingător, bombăni.

– Nu mi-ai precizat că vrei o operă de artă.

– Oricum, ai fi putut s-o faci mai cum se cuvine!

– Da, aș fi putut... Dacă aș fi vrut, replică tânăra femeie cu aroganță.

– Ei bine, încearcă să vrei! Totuși, nu le pot prezenta asta invitaților!

Avea un aer atât de dezamăgit, încât lui Shannon i se făcu milă.

– Foarte bine, acceptă. Dă-mi carnea înapoi.

Remodelă repede tocătura, pentru a-i da forma unei plăcinte mici, rotunde și regulate.

– Îți place mai mult astfel? îl întrebă în cele din urmă.

Mitch îi privi critic munca.

– Nu i-ai putea da ceva mai multă grosime?

Îl privi exasperată.

– Sigur că da, dar...

Nu-și termină fraza. Cât ai clipi din ochi, Mitch se aplecase peste ea, sărutând-o pe buze. Pentru o clipă, gestul neașteptat o cufundă într-o asemenea uluire, încât nici măcar nu încercă să reacționeze. Dar își reveni repede.

Biftecul tocat, pe care-l ținea în mână, căzu pe masă cu un zgomot surd. Își înnodă cu înflăcărare brațele în jurul gâtului lui Mitch și se strânse lângă el. Îi simți gura atingându-i ușor pielea cu o încetineală persuasivă și ispititoare. Parfumul deosebit de plăcut al soluției de după ras o ameți, anulându-i orice rezistență. Se sărutară cu pasiune.

Mitch își strecură încet mâna peste umerii tinerei femei și-i mângâia spatele, cu mișcări lungi care-i provocară fiori. O îmbrățișă și mai strâns.

Shannon fu cuprinsă de o dorință imperioasă, când își dădu seama de corpul bărbătesc atât de apropiat de al ei. Simțurile o trădară. Beția sărutului îi duse pe amândoi departe de realitatea lumii...

Totuși, Shannon își recăpătă pe loc controlul asupra sa, când Mitch cuprinse unul din sâni în căușul palmei mari.

– Încetează, murmură cu voce tremurătoare, încercând să se elibereze din îmbrățișare.

– Pentru nimic în lume, exclamă Mitch, tulburat.

Vocea îi căpătase acea tonalitate caldă și profundă, căreia tânăra femeie nu-i știuse rezistența niciodată.

– Invitații vor sosi dintr-un moment într-altul, protestă slab Shannon.

– Să se ducă naibii! mormăi el, presându-și gura peste a ei. Să închidem ușa cu cheia și să mergem să ne culcăm. Te doresc atât de mult!

– Mitch!

Acesta câștiga neînduplecat teren, strecurându-și mâinile sub rochia largă de plajă. Îi dezgoli pieptul și mângâia cu un deget abil pielea catifelată a sânilor.

– Inutil să reziști, Shannon, este atât de mult timp de când... de când...

Fără să poată spune mai mult, își afundă capul între gâtul și umărul fostei soții, strângând-o gata s-o sufoce.

În zadar își repeta Shannon că era o nebunie, că trebuia să-l împiedice să meargă mai departe, tot trupul refuzând s-o asculte, consimțea la mângâierile lui precise. Era atât de mult timp de când nu se mai dăruiseră unul celuilalt, atât de mult timp de când nu mai dormiseră împreună, odihnindu-se unul lângă celălalt într-o beatitudine tandră a membrelor înlănțuite...

Tânăra femeie fu copleșită de nostalgie; brusc, vru să reînvie acele clipe minunate, să-l audă din nou pe Mitch, aplecat asupra ei, șoptindu-i încet la ureche vorbe de iubire... Da, să regăsească fericirea de a iubi, chiar dacă nu ar fi decât pentru o noapte!

Mitch înălță capul și întâlni privirea tinerei femei. Se înțeleseră: nu aveau nevoie de alt limbaj.

– Vino, dragostea mea, îi murmură ridicând-o și strângând-o cu putere.

Se mai sărutară, apoi Mitch o duse pe Shannon în camera sa.

Sub beția simțurilor, de-abia auziră soneria de la ușa de intrare.

Mitch o întinse pe Shannon pe pat și se culcă lângă ea, acoperindu-i trupul cu sărutări pătimașe și imperioase. Totuși, soneria răsună a doua oară, mai lung, strident.

– Mitch... Ușa... șopti Shannon.

– Uită de ea, mormăi acesta afundându-și fața între sânii săi.

– Haide, este imposibil, insistă ea. Știu că suntem aici.

Soneria răsună a treia oară, în toată casa.

Mitch oftă cu ciudă, dar trebui să capituleze.

– Shannon... Dragostea mea... invocă, pentru ultima dată.

Se sărutară din nou, cu o pasiune disperată.

– Dacă ne oprim acum, reluă Mitch, sunt sigur că vom cădea din nou în stupida noastră comportare obișnuită...

Shannon îl respinse cu blândețe și se așeză pe pat, aranjându-și rochia cât de repede îi permiteau degetele tremurătoare.

– Este mai bine așa, Mitch, oftă ea. Nu știu ce m-a apucat.

– Dar eu știu ce m-a apucat! Shannon, am nevoie de tine!

– Te înșeli, Mitch. Ai nevoie de o femeie, atâta tot.

Ochii i se umplură de lacrimi. Se ridică și-și puse puțină ordine în coafură.

– Trebuie să mergem să deschidem, îi strigă, pentru a acoperi zgomotul soneriei care răsuna neînduplecată.

– Fie, acceptă Mitch. Să admitem că aveam nevoie de o femeie. Dar nu vei pretinde că nu ai nici un amestec.

– Nu pretind absolut nimic, Mitch. Dar te rog să te duci să deschizi invitaților, izbucni tânăra femeie. Sunt sigură că prietena ta roșcată va fi foarte fericită să te mulțumească...

Mitch păli, apoi roși de mânie.

– Ce idee bună! bombăni. Niciodată n-ai avut vreuna mai minunată! Într-adevăr, cu siguranță va fi foarte fericită...

Ieși din cameră furios.

Shannon se prăbuși pe pat și dădu frâu liber lacrimilor. Tocmai îl aruncase pe Mitch în brațele Rhodei și deja regreta...

Îi trebuiră câteva minute pentru a-și regăsi controlul asupra sa. Își șterse ultimele lacrimi care îi șiroiau pe obraji, apoi se alătură invitaților în sala mare.

Văzând-o intrând, Cliff Webster se ridică. Arboră un zâmbet larg.

– Iată-te în sfârșit, exclamă el vesel.

Shannon își aținti privirea asupra tinerei femei roșcate, care se așezase neglijent pe brațul fotoliului lui Mitch. Rhonda răspunse printr-un scurt semn din cap. De când aflase despre divorțul celor doi Wranebow, Shannon și cu ea nu mai făceau nici un efort pentru a-și ascunde antipatia reciprocă.

Mitch își privi cu răceală fosta soție, înainte de a se îndrepta spre barul pe care-l improvizase într-un colț al sălii.

– Vrea cineva sangria? propuse.

– Cu plăcere, răspunse imediat Rhonda.

Se grăbi spre bar la rândul său și acceptă cu un zâmbet grațios paharul pe care i-l întindea.

Cliff o conduse pe Shannon până la ei.

– Și eu aș bea cu plăcere puțină sangria, anunță vesel.

Luă două pahare pline cu un lichid roșu parfumat și-i întinse unul tinerei femei.

– Cum merge treaba la motel? întrebă.

– Foarte bine, răspunse sincer Shannon.

Într-adevăr, Mitch și cu ea se obișnuiseră treptat cu noua muncă și acum nu mai aveau foarte multe probleme în administrarea Wranebow's Inn.

– Am fost să-i văd pe Jerry și pe Marla în după-masa asta, continuă Cliff. Le merge din ce în ce mai bine. Într-o săptămână sau două vor fi restabiliți și se vor putea întoarce aici. Desigur, nu va trebui să-și reia imediat activitatea din plin... Dar cred că Jerry va înnebuni să rămână culcat toată ziua pe un pat de spital.

– Într-adevăr, aprobă Shannon râzând. Nu are deloc mentalitatea unui invalid. Cred că și Marla va fi fericită să se întoarcă acasă.

– Mă duc să pun fripturile pe foc, anunță Mitch.

Se îndreptă spre bucătărie, cu paharul în mână.

– Te pot ajuta? propuse Rhonda, gata să-l urmeze imediat.

– Mulțumesc, Rhonda, dar rămâi mai bine aici, pentru a-i ține companie lui Shannon. Va veni Cliff cu mine.

Îi aruncă fostei soții o privire drept în ochi.

– Nu-i așa, Shannon? exclamă, solicitându-i aprobarea.

Tânăra femeie înțelese aluzia și întoarse repede privirea.

– Hm... Da, desigur, îmi va face mare plăcere...

– În regulă. Cliff, mă vei ajuta să aprind focul sub grătar. L-am pus lângă piscină.

– Ar trebui să-i însoțim, insistă Rhonda, urmărindu-i din ochi pe cei doi bărbați care părăseau încăperea.

– Hm... Nu merită osteneala, răspunse Shannon, evaziv. N-au nevoie de noi...

Se gândea cu disperare la modul cel mai firesc de a începe să vorbească despre Mitch... Evident, subiectul era arzător. După ce-și petrecuse toată după-amiaza căutându-i defecte soțului său, își dădu seama că-i găsise neînsemnat de puține. Pentru Shannon, singurul repros grav pe care i-l adresase vreodată, era refuzul său de a-și schimba meseria. În afară de asta, cu el se putea trăi extrem de ușor. Era iubitor, liniștitor, activ, nostim... Hotărât lucru, nu reușise decât să întocmească lista calităților sale și, paradoxal, această împrejurare o făcea furioasă...

– Îți place mult Mitch, nu-i așa? întrebă Shannon nitamnisam.

Rhonda tresări și se întoarse spre ea, surprinsă.

– Eu... Da, răspunse tânăra femeie. Îl găsesc foarte drăguț...

– Da... Este... foarte drăguț, într-adevăr.

– Ascultă, Shannon, mi se pare puțin ciudat că Mitch m-a invitat în seara asta aici... În prezența ta... Fosta lui soție...

– Ei bine, nu este nimic ciudat în asta, replică Shannon cu o voce pe care se străduia să și-o stăpânească. Căsătoria noastră este terminată: Mitch este liber să invite pe cine vrea.

– Oh? Ei bine... Să nu fii stânjenită de ceea ce îți voi spune, dar...

Rhonda se aplecă spre ea și-i luă prietenește mâna.

– Sunt fericită că m-a ales, îi mărturisi, cu o voce mai amabilă decât de obicei. N-am văzut niciodată un bărbat care să-mi placă atât de mult. Cu păr negru și ochi albaștri... și fermecătoarele lui gropițe... hm, înțelegi ce vreau să spun...

Se îndreptă și tuși pentru a-și face de lucru.

– Da, răspunse Shannon. Înțeleg ce vrei să spui. Dar toate astea nu sunt decât superficiale. În fond, Mitch este un personaj puțin recomandabil.

Rhonda o privi atent, cu uimire.

– Cum?

– Desigur nu pare, recunoscu Shannon. Dar este adevărat.

Rhonda zâmbi cu indulgență.

– Este normal să gândești așa, în definitiv, ești fosta lui soție.

– Nu ranchiuna îmi dictează aceste cuvinte. Trebuie să știi în ce măsură este Mitch nedemn de încredere.

– Vrei să spui... că te-a înșelat?

Neîncrederea se zugrăvea pe chipul tinerei femei roșcate.

– În fiecare zi, cât timp am fost căsătoriți, minți fără rușine Shannon. Am învățat să mă obișnuiesc cu asta, dar nu m-am putut apăra niciodată de un sentiment de milă pentru copiii pe care-i abandona în mod laș.

Dădu tristă din cap. În sinea sa, se gândea că dacă Mitch voise să-l vorbească de rău, va fi mulțumit.

– Copii? Nu mi-a vorbit niciodată despre copii, murmură Rhonda, gânditoare. Câți are?

– Din câte știu eu, șapte. Dar poate am uitat ceva.

– Șapte!

Rhonda Neilson făcu îngrozită ochii mari. Shannon, care începea să se amuze, hotărî să împingă experiența mai departe.

– Poate opt adăugă fals compătimitoare.

În acea clipă, un zâmbet pervers se contură pe buzele senzuale ale rivalei sale.

– Șapte copii! repetă Rhonda cu o voce răgușită. Hotărât lucru, Mitch nu trebuie să fie lipsit de virilitate...

Năucită, Shannon își dădu seama că minciuna sa, departe de a o descuraja pe tânăra femeie roșcată, mai degrabă îi stimulase entuziasmul! Așa că schimbă repede planul de bătaie.

– Da, da acceptă ea, cu ezitare. Nu-i lipsea... înainte de accident.

Zâmbetul Rhondei se șterse brusc.

– Ce accident?

– Hm... făcu Shannon, căutând în imaginație amănunte verosimile. A fost un accident de muncă. A căzut de la etajul zece al unui imobil.

– Ce? Și este încă în viață?

– A rămas cu foarte multe sechele. Mai ales mentale... După cădere, n-a mai fost niciodată în stare... hm... mă înțelegi? Într-un fel, este un traumatism. Doctorul afirmă că probabil își va regăsi o viață sexuală normală. Dar Dumnezeu știe în cât timp.

– Din cauza acelei căderi ai divorțat? întrebă Rhonda cu simpatie.

– Da, se poate prezenta chestiunea și așa, oftă Shannon, mulțumită de această jumătate de adevăr. Nici unul, nici celălalt nu ne puteam împiedica să ne gândim la... acel accident.

– Sărmanul! exclamă Rhonda cu un aer de milă. După părerea mea, are nevoie de ajutor pentru a redeveni bărbat!

Se gândi un timp, apoi o privi pe Shannon.

– N-are nevoie decât de timp. Își va recăpăta repede virilitatea.

– Oh, nu, o întrerupse Shannon, a cărei indispoziție sporea. A fost deja tratat, dar fără vreun rezultat.

Evident, tot ceea ce putea spune nu făcea decât să crească interesul rivalei sale pentru Mitch.

– Este un caz disperat, încheie cu un aer înțelegător.

– Fugi de aici! N-ar avea o înfățișare atât de mândră, dacă boala sa era incurabilă. Dacă vrei părerea mea, are nevoie de o femeie care să-l accepte așa cum este.

– Nu ți-a cerut nimeni, nimic, replică Shannon cu agresivitate sporită.

– Am hotărât să-l ajut, fie că-ți place sau nu.

Își încrucișă brațele și-ți ațintì asupra interlocutoarei o privire sfidătoare.

În acea clipă, Mitch intră în încăpere și anunță cu o voce veselă:

– Doamnelor, fripturile la grătar vor fi gata.

Rhonda se ridică imediat și-și trecu brațul pe sub cel al lui Mitch, cu un zâmbet tandru.

– Cu atât mai bine, declară. Mor de foame.

Shannon își stăpâni cu mare greutate ciuda și se grăbi spre bucătărie, timp în care își regăsi controlul asupra sa.

Câteva minute mai târziu, Mitch i se alătură.

– Rhonda a ieșit. Ce s-a întâmplat? Credeam că trebuia s-o îndepărtezi de mine?

– Am încercat!

– Haide, Shannon, nu te înfuria. Spune-mi ce s-a întâmplat: și-a sporit insistențele.

– Ce pot să-ți spun? Am încercat, repetă aceasta plângând. Dar vrea să-ți redea virilitatea.

– Poftim?

Lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii tinerei femei. Reluă cu o voce jalnică:

– Vrea să-ți redea virilitatea. După părerea mea, va încerca până va reuși.

Fugi din bucătărie plângând în hohote și se refugie în camera sa, lăsându-l pe Mitch cu gura căscată.

Capitolul 8

Când, după ce plânse pe săturate, Shannon ieși în sfârșit din cameră, Mitch o opri și o întrebă cu îngrijorare:

– Cum te simți?

– Foarte bine, îi răspunse, cât putea de calmă.

Își șterse ochii cu un gest discret, sperând în taină să nu fie prea roșii.

– Ascultă, Shannon, nu știu ce s-a întâmplat. Vom discuta mai târziu. Invitații s-au instalat pe verandă și cina este gata: nu-i putem face să aștepte mai mult timp.

Mitch îi atinse ușor obrazul cu vârful degetelor, adăugând:

– Ești sigură că te simți bine?

– Nu-ți face griji pentru mine, îi replică tânăra femeie, îndepărtându-i mâna, cu un gest violent. Esențialul este să n-o lași pe Rhonda să aștepte!

– Ei, asta este! Așteaptă puțin! Înțeleg că insistențele ei te exasperează, dar n-am nici un amestec în asta. Tocmai pentru acest motiv am organizat cina. Nu i-ai vorbit urât despre mine?

– Ba da. Dar a fost o idee stupidă. N-am făcut decât să înrăutățesc situația.

– Cum este posibil? Nu aveai decât să-mi inventezi niște defecte...

– Este ceea ce m-am străduit să fac, se apără Shannon.

– Ei, și?

– Am adăugat câteva... câteva detalii personale. M-am lăsat dusă de împrejurări și, până la urmă, această conversație mai degrabă a intensificat sentimentele Rhondei...

Se strâmbă și adăugă:

– N-a încetat să-mi vorbească despre ochii albaștri și despre... gropițele tale...

– Despre ce?

– Despre gropițele tale... Nu știi ce sunt niște gropițe?

Mitch îi aruncă o privire stranie.

– Dar ce amestec au gropițele mele aici?

– Ei bine! Nu despre gropițe era vorba! exclamă Shannon, agasată.

– În sfârșit, despre ce este vorba? strigă Mitch, care începuse și el să se enerveze.

– Este vorba despre... hm... despre...

Își ținu respirația și continuă cu o voce mai calmă:

– ... Despre incapacitatea ta de a satisface pretențiile amoroase ale femeilor.

De surpriză, Mitch se prăbuși în fotoliul cel mai apropiat, cu ochii mari:

– Incapacitatea mea de a ce?

– I-am povestit că ai avut un accident și că, urmare a unui deranjament mental, nu mai ești în stare de dragoste fizică, îi explică Shannon, pe tonul răbdător al unui profesor care se adresează celui mai slab elev din clasă.

Uluirea din ochii lui Mitch lăsă curând locul unei mânii violente:

– Dar de ce naiba i-ai povestit așa ceva? urlă.

– Nu vorbi atât de tare, te-ar putea auzi, îi ceru în mare grabă Shannon, punându-i o mână pe gură. Am crezut că era o idee bună și că asta o va dezgusta imadiat de tine... De altfel, pe moment, n-am găsit nimic altceva.

Mitch tuna și fulgera, iar tânăra femeie se feri să-i elibereze gura.

– De acord, recunoscu. Am greșit.

Îl privi în ochii albaștri, care luaseră o expresie de extraordinară primejdie.

– Îmi voi retrage mâna, dacă-mi promiți că rămâi calm.

Mitch dădu din cap, în semn de acceptare. Îndată ce putu să vorbească din nou, o întrebă în șoaptă:

– Oare ce te-a putut îndemna să-i spui o asemenea poveste?

– M-ai spus să inventez ce voiam... Te asigur că nimic altceva nu mi-a venit în minte.

– Iată ideea cea mai teribil de idioată pe care am auzit-o vreodată! exclamă Mitch, ambalându-se de indignare. Incapabil de dragoste fizică, eu!

– Îmi pare rău că ți-am șifonat orgoliul masculin nemăsurat, dar în definitiv, responsabilitatea cade asupra ta. Orice ar fi, Rhonda pare foarte hotărâtă să te ajute să depășești acest „traumatism".

Mitch se afundă mai adânc în fotoliu și se lamentă:

– Oare ce putem face? Acum, nu va mai vrea să renunțe...

– Explică-i că n-o dorești!

– Oare crezi că n-am încercat de mai multe ori? Nu mă ascultă. Nu văd nici o soluție... Doar dacă o lovesc, dar galanteria mea naturală se opune la asta, încheie Mitch, cu tristă ironie.

Shannon măsura sala în lung și lat, încercând să analizeze situația.

– Foarte bine... Să rămânem calmi... Lasă-mă să mă gândesc...

Se întoarse pocnind din degete, cu un aer triumfător:

– Afirmă că ai contactat o boală contagioasă.

Mitch o privi cu dispreț.

– Cum vrei să creadă asta? Numărul bolilor imaginare de care sunt atins începe să mă sperie și pe mine însumi!

Zâmbetul lui Shannon se șterse încet de pe față.

– Este adevărat... Uitasem... Până la urmă va fi lipsit de credibilitate... Dar nu putem ține de versiunea accidentului. Suntem aici doar pentru două sau trei săptămâni și va fi suficient să continuăm această.... mică minciună, până la întoarcerea noastră la Saint Louis...

– Găsește altceva, Shannon, o întrerupse Mitch cu o voce amenințătoare.

Aceasta se încruntă. Tocmai îi venise în minte o altă idee: o idee care o stânjenea puțin, dar care părea să fie ultima lor scăpare.

– Hm... începu. Am o soluție.

Mitch ciuli imediat urechile.

– Vorbește.

– Dar mai întâi, aș vrea să-mi faci o promisiune...

– Care?

– Încetează imediat această glumă ridicolă în legătură cu căsătoria mea cu Cliff Webster.

Mitch zâmbi slab:

– Dar de ce? întrebă cu un aer prefăcut inocent. Nu-ți place? Totuși, are o memorie stabilă și lipsită de pericole...

– Sentimentele mele față de el nu te privesc deloc. Aș vrea să mă lași în pace. Ai înțeles?

– Dacă asta este tot ce vrei... o ironiză. Trebuie să admit că mă indispunea puțin să-l văd mișcându-se în jurul tău cu grația și ușurința unui urs siberian în jurul unui borcan cu miere... Dar să revenim la subiect: care este planul de a mă scăpa de Rhonda?

– Lasă-mă să mă ocup eu. Amintește-ți doar promisiunea ta: nu-mi mai vorbești niciodată despre Cliff Webster.

– Am promis, consimți Mitch, cu un aer angelic. De fapt, de ce nu vrei să admiți că Rhonda te face puțin geloasă?

Shannon ridică din umeri.

– Pentru că nu este adevărat. Mi-e milă de tine, atâta tot.

Mitch nu crezu un cuvânt.

– Ce încăpățânată! exclamă râzând ușor.

– Măsoară-ți cuvintele, Mitchell Wranebow! Ești încă departe să scapi din această problemă, îl avertiză tânăra femeie.

Cu aceste cuvinte, se duseră să se alăture invitaților.

***

Dacă invitații se îngrijoraseră de întârzierea prelungită a gazdelor, nu arătară nimic. Rhonda îl acapară pe Mitch pentru restul serii, iar Shannon trebui să suporte compania lui Cliff.

Pe măsură ce cina se desfășura, tânăra femeie își simțea mânia crescând. Fără ideea bizară a lui Mitch, Shannon n-ar fi fost obligată la amabilitate cu oamenii care nu-i plăceau

Întâmpină sfârșitul mesei cu un oftat de ușurare. În acea clipă, reuși să o atragă pe Rhonda Neilson la o parte și-i prezentă noua poveste la care se gândise pentru a-l scoate pe Mitch din ghearele tinerei roșcate.

Câteva minute mai târziu, Rhonda își luă rămas-bun de la stăpânii casei. Părea tristă și preocupată și aruncă o privire bănuitoare în direcția lui Mitch.

Când închise ușa în urma invitaților, Mitch se repezi s-o ia în brațe pe Shannon și amândoi, strâns îmbrățișați, începură să se învârtă prin încăpere.

– Nu știu ce i-ai povestit, dar a avut rezultat. Mi-a spus chiar că dacă nu se petrece totul după cum este prevăzut, voi putea apela la ea. Mi-a dat numărul de telefon.

– Când își va încheia vacanța? întrebă tânăra femeie, cu un interes neascuns.

– Într-o săptămână, sau două. Dar acum nu mai are importanță: iată-mă scăpat de ea!

Shannon îl fulgeră cu privirea.

– Totuși, nu mi s-a părut că prezența sa te-a indispus prea mult în timpul mesei, observă cu aroganță.

Mitch începu să râdă din toată inima.

– Ți-am spus: ești geloasă.

– În nici un caz.

– Ba da. De altfel, prevăzusem asta.

Tânăra femeie păru surprinsă și neîncrezătoare.

– Ai „prevăzut?“ Ce vrei să spui?

– Am anticipat totul. Credeam că-ți ascunzi jocul. Am vrut să te oblig să te descoperi. N-ai fi acceptat niciodată s-o îndepărtezi pe Rhonda de mine dacă erai atât de indiferentă pe cât pretindeai în ceea ce mă privește...

Shannon făcu ochii mari de indignare.

– Ce?

– Haide, haide, calmă! Sărută-mă mai degrabă, îi spuse cu o voce veselă.

Puse stăpânire pe buzele lui Shannon și se sărutară îndelung, cu o tandrețe înflăcărată. După câteva minute, tânăra femeie, respirând greu, fu obligată să recunoască în sinea sa că Mitch tocmai câștigase prima rundă...

– Ești supărată? murmură acesta, recăpătându-și respirația.

Shannon se hotărî să încheie un armistițiu temporar.

– Nu, deloc. Dar sunt obosită. Rhonda n-a primit prea bine vestea împăcării noastre.

– Asta ai pretins? Că ne-am reluat viața în comun?

– Mi s-a părut că era singurul mod de a o sili să abandoneze partida. Sarcina n-a fost ușoară. În cursul precedentei noastre discuții, îi confirmasem divorțul.

– Cum ai putut justifica această contradicție?

– Am pretins că am mințit. De altfel, era adevărat, dar asupra altor puncte...

– Oricum, îți sunt recunoscător!

Și pentru a i-o dovedi, o sărută iar, cu blândețe.

– Totuși, nu te înșela, îl amenință Shannon. Este o momeală destinată s-o îndepărteze.

– Cum să uit oare? se prefăcu Mitch indignat.

– O sper, pentru tine...

Se eliberă puțin din îmbrățișare și luă de pe bar un pahar de sangria încă plin pe jumătate. Apoi, cu o mișcare energică, dar fără mânie, goli conținutul în capul lui Mitch. Acesta făcu un salt înapoi, privind-o cu un aer stupefiat. Shannon lăsă calmă paharul pe bar, își șterse degetele lipicioase de materialul tricoului și spuse:

– Pe viitor, Mitch, să nu mai încerci niciodată să mă faci geloasă. Nu voi suporta asta.

După o ultimă privire în direcția lui, se întoarse în cameră, lăsându-l pe Mitch năucit în mijlocul salonului, cu fața șiroind de sangria.

***

De data aceasta, războiul tăcerii dură mai mult decât de obicei. Rămaseră o săptămână fără să-și adreseze vreun cuvânt. Fiecare stătea de partea sa a frontierei de cretă. Totuși, din zi în zi, Shannon suporta tot mai greu apăsarea propriei tăceri. În plus, Rhonda dădea târcoale prin împrejurimile casei, pândind cel mai mic semn care să dovedească eșecul presupusei împăcări.

Într-o zi, Mitch și Rhonda avură o lungă conversație pe malul piscinei. Tânăra femeie purta unul dintre acele costume de baie minuscule al căror secret îl deținea și Shannon, furioasă, o observa cu ostentație.

Oftă resemnată și se așeză la masa din bucătărie. Rămase un timp gânditoare, regretând Saint Louis. Câteva minute mai târziu, se hotărî să sune la birou. Vorbi cu Molly vreo douăzeci de minute și această conversație îi redase buna dispoziție.

Puțin după aceea, Mitch intră în casă.

– Vrei să cinezi diseară cu mine? îi propuse tânăra femeie cu o voce amabilă.

Auzind-o, nu s-ar fi crezut niciodată că tocmai trecuse o săptămână fără să-și vorbească. Mitch o privi în tăcere, scoțându-și cizmulițele de lucru. Apoi, aruncă o privire peste umăr și, privind-o în ochi, întrebă cu o voce bănuitoare:

– Cu mine vorbești?

– Cred că ești singurul de aici.

– Într-adevăr, dar aveam impresia că încă nu ne aveam bine.

– Într-adevăr...

– Oare acum, s-a terminat?

– Asta depinde de tine, îi replică Shannon, în defensivă.

În acest mod, dacă Mitch îi refuza oferta, va purta toată răspunderea.

– Unde mergem să mâncăm?

Prin aceste cuvinte simple, arăta că acceptase încetarea focului.

– Nu știu, răspunse Shannon, cu un imperceptibil oftat de ușurare. Mă duc să văd ce avem în frigider.

– Până atunci, voi face un duș.

La întoarcerea din baie, cina tocmai se prăjea. Mitch ridică mulțumit capacele tigăilor.

– Miroase bine. Ce este?

– Doar friptură și niște legume. Știi că nu sunt o foarte bună bucătăreasă.

– Da, știu, făcu el, simplu.

Se întrerupse brusc, examinând cu atenție conținutul unei cratițe.

– Ce este acest amestec?

Surprinsă, tânăra femeie veni să arunce o privire peste umărul lui.

– Sunt okras, de ce?

– La ce folosesc?

– În sfârșit, iată! Se mănâncă...

Mitch o privi cu o mină neîncrezătoare.

– Poate tu le mănânci, eu nu... Refuz chiar să le văd apărând pe masă. Seamănă a... nu, este prea dezgustător!

Un puternic miros de ars se simți din tigaia pentru prăjit și Shannon se întoarse grăbită spre mașina de gătit.

– Privește ce s-a întâmplat din vina ta, se lamentă, încercând să desprindă carnea carbonizată, cu ajutorul unei spatule de metal.

Un fum gros cenușiu invadă bucuria. Fripturile erau de nemâncat.

Mitch încrucișă brațele, vizibil decepționat.

– Ei bine, murmură. O luăm de la început.

Shannon își șterse cu dosul mâinii transpirația care-i apăruse pe frunte.

– Cum să repar asta?

– În acest caz, să cinăm la restaurant, propuse Mitch.

– Nu. Nu doresc să mă schimb ca să ies.

Rămaseră un timp fără să vorbească, apoi, Mitch rupse primul tăcerea.

– Vrei să pregătesc eu cina?

Shannon îl privi cu recunoștință și dădu din cap, fără să răspundă. Mitch oftă resemnat și începu să se agite prin bucătărie.

Spre propria sa surpriză, masa fu delicioasă.

***

Mai târziu, în timp ce Shannon spăla vasele, Mitch, întins pe divan, fuma o țigară. Cina îi relaxase pe amândoi și șterse amintirile neplăcute din zilele precedente.

– Grăbește-te, strigă el în direcția bucătăriei.

Shannon atârnă cârpa în cârlig și trecu frontiera de cretă pentru a veni să i se alăture.

– Ce este?

– Ce-ai spune de o partidă de cărți?

Tânăra femeie ridică din umeri.

– De ce nu? Ce vrei să jucăm?

– Pocher, dacă nu vezi nici un inconvenient.

– Nu, nu. Îmi place pocherul.

– Perfect. Doar o împărțire de cinci cărți, de acord?

Mitch își așeză țigara în colțul buzelor, imitând înfățișarea unor jucători profesioniști dintr-un western. Shannon râse, consimți cu un semn din cap, apoi se duse să ia o cutie de chibrituri, în loc de jetoane.

Jucară timp de o oră. Shannon câștigă cinci levate consecutive. Priceperea o mira și pe ea însăși. Mitch era totuși un adversar de temut!

Acesta o privi prin fumul unei noi țigări.

– Unde ai învățat să joci pocher?

– Nu știu, răspunse tânăra femeie râzând, este un talent.

– Poate, murmură Mitch, adunând cărțile. Totuși, mă întreb dacă asta nu ține de natura mizei. Este prea mică pentru a-mi da osteneala să mă consacru cu adevărat partidei.

– Ei aș, mărturisește pur și simplu că ești bătut!

– Poate, poate... Dar am o idee pentru a face jocul mai interesant...

Shannon îl privi pe deasupra cărților.

– Care? Vrei să joci pe bani?

– Nu, banii n-au nici un interes.

– Atunci, pe ce?

Un zâmbet perfid se zugrăvi pe chipul lui Mitch.

– Nu vei îndrăzni...

– Crezi? La ce te gândești?

Mitch examină cu atenție formele puse în evidență ale tinerei femei, oprindu-se asupra decolteului tunicii.

– Ai accepta să joci cu mine pocher pe dezbrăcate? îi sugeră cu maliţiozitate.

Shannon se simți subit copleșită de o violentă confuzie. Surpriza se amestecase cu neîncrederea. Își drese glasul și se strădui să rămână impasibilă.

– De ce nu? declară, aruncându-i o privire sfidătoare. Schimb două cărți.

– De acord, o ironiză Mitch, distribuindu-i-le. În ceea ce mă privește, voi schimba trei.

Lui Shannon îi veni greu să nu zâmbească: luase un start reușit.

Etală o „chintă regală", care învinse cu ușurință cei trei valeți ai adversarului.

– Îmi pare rău, murmură senină.

Mitch își deschise încet cămașa, fără să pară peste măsură de supărat de înfrângere.

– Este doar o partidă de încălzire, anunță, rămânând cu bustul gol. Tu le dai.

Își studiară un timp cărțile.

– Câte vrei? întrebă Shannon.

– Trei, răspunse Mitch, prin fumul țigării.

Shannon nu luă decât una și era gata să tresară de bucurie, văzând că tocmai trăsese un joker, care-i completa „fulul deași".

– Supralicitez patru chibrituri, exclamă cu o voce emoționată.

– Patru? murmură Mitch gânditor. Fie, plătesc și... cer două chibrituri.

– Două? De acord, plus două... pentru a vedea...

Era atât de încrezătoare, încât de-abia privi cărțile pe care Mitch i le arăta cu un zâmbet triumfător.

– Iată, anunță cu răceală. Careu de popi.

Shannon se încruntă.

– Careul este mai mare decât fulul, nu-i așa?

– Mi-e teamă că da... pentru tine.

Tânăra femeie își scoase sandalele și i le întinse lui Mitch.

– Acum, am obosit. Mă duc să mă culc...

– În nici un caz. Ai acceptat să joci și n-ai să fugi atât de ușor în clipa în care începi să pierzi.

– Bun, accept încă un rând, consimți Shannon.

O jumătate de oră mai târziu, regreta că nu-și urmase primul impuls. Mitch își regăsise toate talentele de jucător, iar tânăra femeie nu mai purta ca îmbrăcăminte decât lenjeria de corp.

– Culoare, se bucură Mitch, arătându-și cărțile.

Partenera lovi masa, mânioasă.

– Trișorule! îl acuză cu violență.

– În nici un caz. Tu nu știi să pierzi.

– Îți poți permite să vorbești: nu te afli aproape gol.

– Mi-am pierdut cămașa...

– Bună afacere!

Pe măsură ce Mitch privea trupul dezbrăcat al lui Shannon, zâmbetul îi devenea mai încordat. Tânăra femeie sesiză o licărire de dorință în privirea lui. Se îndepărtă încet, pregătită să scape...

– Mitch... murmură, nervoasă.

– Vino aici, Shannon.

– Nu, am mers prea departe în seara aceasta.

Se aplecă și o prinse de braț, apoi o trase spre el. Tânăra femeie ezită:

– Mitch, știm și unul și celălalt ce se va întâmpla... Nu vreau. Între noi nu s-a schimbat nimic.

– Vino, Shannon, repetă Mitch, cu o voce care nu admitea replică.

– Nu vreau!

– În acest caz, voi veni eu la tine. Nu trebuie să-ți fie teamă... O vrem amândoi și o știi foarte bine.

Shannon scuturã negativ din cap, văzându-l apropiindu-se.

– Nu este drept... Profiți de slăbiciunea mea...

– Vino...

O îmbrățișă tandru, apoi cu toată puterea.

– Uiți că și eu am slăbiciuni, Shannon. Și cred că am obosit amândoi, pentru că le-am ignorat.

Simțind pieptul gol al lui Mitch în contact cu materialul subțire care-i acoperea sânii, tânăra femeie încercă un profund sentiment de nostalgie. El avea dreptate. Se privaseră prea mult timp de plăcerea pe care erau în drept s-o aștepte.

Într-un gest instinctiv, își înnodă brațele în jurul gâtului său și-i oferi buzele. Se priviră îndelung în adâncul ochilor, regăsind cu fericire familiaritatea prezenței lor.

– N-are importanță ce s-a întâmplat între noi, spuse el cu o voce care abia se auzea. Pentru mine, ai contat mai mult decât orice pe lume.

Shannon își simți ochii umplându-se de lacrimi. Se strânse toată lângă el, pentru a se bucura mai bine de mângâierea căldurii sale.

– Mi-ai mărturisit că n-ai frecventat nici o femeie de la divorț. Este adevărat?

Mitch își afundă fața în părul parfumat al însoțitoarei sale, oftând.

– Nu vreau să te mint, dragostea mea. Am încercat de câteva ori să iubesc o altă femeie... Dar n-am reușit. Într-o zi, m-am îmbătat atât de rău, încât nu-mi mai aminteam nici cum mă cheamă. Altă dată, m-am simțit atât de singur, încât am dus una din cunoștințele mele la un hotel de periferie... A plecat trântind ușa, când am numit-o Shannon...

Tânăra femeie se străduia să-i scoată cureaua de la pantaloni.

– Nu conta pe mine ca să te plâng, îi răspunse cu voce degajată.

– Acum, asta nu mai are importanță, murmură Mitch. Pe tine te doresc... Mâine mă vei putea insulta, mă vei putea acuza de cele mai rele fapte... Dar în noaptea asta...

O ridică în brațe.

– Măcar în această noapte vom uita trecutul și ne vom iubi până dimineață...

O duse în cameră, acoperind-o cu sărutări. Acolo, o întinse pe pat și se debarasă repede de haine, înainte de a se întinde lângă ea. O clipă după aceea, lenjeria de corp a lui Shannon se alătură lucrurilor lui Mitch, aflate pe jos.

Respirația li se acceleră când trupurile goale se strânseră unul lângă celălalt. Mitch își strecură mâna sub părul tinerei femei, sorbindu-i nesățios de pe buze un prețios vin al voluptății. Aceasta gemu sub mângâierile sugestive.

– Cât mi-ai lipsit! exclamă Mitch încet, fără să înceteze să-i mângâie trupul cu degete abile.

– Și tu mi-ai lipsit, murmură simplu tânăra femeie.

Mitch se întoarse pe spate, antrenând-o pe Shannon în mișcarea sa. Sărutările deveniră mai pasionate și mai îndrăznețe. Fiecare redescoperea cu încântare trupul celuilalt și-și amintea instinctiv mângâierile care-i plăceau.

– Asta nu schimbă cu nimic situația, șopti Shannon, cu prețul unui uriaș efort asupra ei însăși. Munca ta...

Blând, Mitch îi acoperi gura cu mâna.

– Nu, să nu vorbim despre munca mea. Nu în seara asta...

Tremurând tot, îi murmură partenerei la ureche cuvinte de dragoste pasionate. Dar trupurile nu aveau nevoie de nici un limbaj: elanul care îi împingea unul către celălalt era suficient să le întrețină dorința.

Plăcerea le ajunse la maximă intensitate mult mai curând decât și-ar fi dorit și, foarte repede, cunoscură în același timp voluptatea insurmontabilă de a fi desprinși de lume...

Într-o tăcere profundă, reveniră încet la realitate. Dulcea tulburare care urmă iubirii fizice o împiedică mult timp pe Shannon să-și dea seama complet de ceea ce tocmai se întâmplase. Prin minte îi trecură amintiri din timpul căsătoriei sale. Izbucni în lacrimi și se cuibări în brațele lui Mitch. El o strânse, gata s-o sufoce.

– Nu plânge.

– Nu mă pot abține.

– Regreți ce s-a întâmplat?

– Nu... Nu regret nimic.

– În acest caz, de ce plângi? insistă, sărutând-o blând.

– Nu știu, se eschivă tânăra femeie.

– Ba da... Plângi pentru același motiv pentru care îmi doresc și eu să plâng.

Shannon își adânci privirea în a lui Mitch.

– Plâng pentru că mi-ar plăcea ca viața să fie altfel.

– Poate să fie, murmură el.

Vocea i se gâtui. Tânăra femeie șterse delicat lacrima care se rostogolea pe fața lui Mitch.

– Nu plânge...

Rămaseră nemișcați, plângând în camera întunecată și tăcută. Lacrimile exprimau toate decepțiile, toate emoțiile penibile pe care le suferiseră în timpul anului ce trecuse. Sărutându-se printre suspine, își reamintiră evenimentele care îi despărțiseră.

– Vezi tu, declară Mitch, când Shannon îi vorbi din nou despre meseria sa periculoasă, există despărțiri mai dureroase decât moartea.

– Serios?

– O știi bine... Am trăit-o și noi. În ceea ce mă privește, moartea mi-ar fi fost mai ușor de suportat.

Shannon își rezemă capul de pieptul lui Mitch, meditând la cuvintele sale.

Unul în brațele celuilalt, nu adormiră decât foarte târziu în noapte. Dar nu găsiseră încă soluția problemei lor.

Capitolul 9

Dimineața următoare, Shannon se trezi devreme și pregăti micul dejun. Puțin mai târziu, Mitch i se alătură și o sărută cu pasiune. Evident, nu mâncarea îl interesa.

– Ei bine... Tu care te plângi mereu de hrană... îl tachină Shannon, înapoindu-i sărutările.

– Tu ești hrana mea preferată, murmură el, cu o voce sugestivă, strecurându-și pe furiș mâna în răscroiala capotului.

– Nu cred că te-am auzind bătând, făcu Shannon încet, cuibărindu-se la pieptul bărbătesc.

– Ah, da, bombăni acesta. Am trecut frontiera.

O căută din ochi și exclamă:

– Dar... Unde este linia de cretă?

– Am șters-o. Nu mai ai nevoie de invitație pentru a veni la mine.

– Oh, este minunat, exclamă Mitch cu o mișcare voioasă. De ce oare această hotărâre salutară?

– Nu ești mulțumit?

– Bineînțeles că da! Nu-ți pot spune cât de mulțumit sunt... Dar ți-o pot arăta..Înainte ca Shannon să aibă timp să protesteze, o ridică în brațe și o duse până la divan, fără să înceteze s-o acopere cu sărutări.

– Haide, haide, odinioară nu erai atât de nesătul, îl ironiză ea cu drăgălășenie, în timp ce-i mușca urechea.

– Te-a lăsat memoria, replică Mitch.

Făcu să alunece halatul mătăsos pe umerii tinerei femei, iar buzele fierbinți atinseră cu delicatețe cotul gingaș.

– De ce naiba te-ai îmbrăcat?

– Soarele este sus pe cer, Mitch.

Fără să răspundă, acesta se dădu înapoi pentru a admira mai bine formele voluptuoase pe care tocmai le dezgolise. Scoase un lung fluierat apreciator și declară glumind:

– Aproape uitasem cât de frumoasă ești, doamnă Wranebow.

– Primo: încă mă numesc domnișoara Murphy. Și secundo: nici tu nu arăți rău, tinere bărbat.

Îi mângâie mușchii puternici de pe umeri și brațe, lăsându-și degetele să se miște delicat pe vinele proeminente.

– Apropo, adăugă în șoaptă, acum, care din noi doi este mai îmbrăcat?

Depuse pe pieptul lui o serie de sărutări ușoare.

– Continuă să mă săruți astfel, și ne vom petrece toată ziua în pat, o preveni Mitch atingând cu mâna conturul perfect al picioarelor sale.

– Te grăbești?

– Cine spunea adineaori că eu sunt nesătulul?

– Mărturisesc tot: sunt la fel...

Se priviră în adâncul ochilor. Tânăra femeie făcu să alunece șortul iubitului său.

– Ai închis ușa de la intrare? întrebă Mitch, puțin îngrijorat.

– Cred că da...

Îl sărută pe ureche, apoi îi murmură câteva cuvinte intime și languroase, care-l făcură să zâmbească.

– Oh, Shannon mormăi comic. Asta ar trebui interzis prin lege...

– Legea nu va ajunge niciodată aici, replică tânăra femeie pe același ton.

Se îmbrățișară violent, lăsând să izbucnească flacăra mistuitoare a pasiunii. Se iubiră cu o înflăcărare sporită: aveau în urmă atâtea luni de privațiuni de recuperat, un asemenea capital de singurătate și de suferință, încât cuvintele omenești nu mai ajungeau să-și regăsească senzualitatea. Le trebuia limbajul mai subtil și în același timp îndârjit al trupurilor înlănțuite, singura comunicare în acea clipă magică, în care cei doi amanți, pierduți într-o beție cosmică, credeau că nu mai sunt decât o singură ființă...

***

O oră mai târziu, epuizați și fericiți, se aflau în fața micului dejun răcit. Soneria telefonului îi făcu să tresară.

Mitch se duse să răspundă și se întoarse câteva minute mai târziu. O sărută tandru pe Shannon.

– Era mama.

– Oh? S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu, totul este în ordine. Va veni să petreacă aici câteva săptămâni, când Marla și Jerry vor ieși din spital.

– Așadar, la sfârșitul săptămânii viitoare, precizã Shannon încruntându-se.

– Da. Casa este destul de mare pentru noi toți.

Tânăra femeie se desprinse din îmbrățișare.

– Nu, nu pentru noi toți... reluă. Tu vei merge să locuiești într-un bungalou de la motelul vecin. Aici nu avem decât două camere și o canapea extensibilă.

– Ei și? Mama va lua camera de oaspeți, iar noi vom dormi pe canapea.

– Nu vom dormi pe canapea, Mitch.

– Dar de ce?

Semăna cu un copil care tocmai fusese certat că furase din dulceață.

– Mi se pare că am căzut de acord, adăugă Shannon, calmă. Noaptea aceasta n-a schimbat nimic între noi. Multe întrebări au rămas în suspensie, nu crezi?

Mitch o întrerupse cu un sărut nerăbdător.

– Cum vrei. Vom mai discuta hotărârea asta mai târziu.

Tânăra femeie zâmbi și își afundă degetele în părul lui negru.

– Știi, cred că Rhonda are dreptate.

– Referitor la ce? o întrebă neliniștit.

– Referitor la gropițele tale. Sunt într-adevăr fermecătoare!

– Shannon! exclamă Mitch, înainte de a o săruta din nou.

***

Zilele următoare se desfășurară ca într-un vis. Munca rămânea aceeași, dar nopțile de dragoste care-i urmau, le alunga din trupuri oboseala și grijile. Atracția pe care o simțeau unul pentru celălalt era acum atât de certă, încât nu se mai gândeau să lupte împotriva ei.

Dar în scurt timp, asta trebuia să se termine. Shannon își dădea seama că situația nu va dura mult timp: într-o zi, Marla și Jerry se vor întoarce de la spital...

Acea zi sosi mai repede decât și-ar fi dorit.

Mitch se duse să-i ia de la clinică pe cei doi convalescenți, în timp ce Shannon rămânea la motel pentru a-și întâmpina fosta soacră.

Katherine Wranebow sosi prima. O sărută pe Shannon cu afecțiune și bucurie.

– Îmi face plăcere să te revăd, îi murmură. Mi-am făcut multe griji în privința ta.

– Totul este bine, o asigură Shannon, oferindu-i o ceașcă de cafea, în bucătărie.

Flecăriră un timp cu amabilitate, evitând cu grijă să vorbească despre divorț. Apoi, auziră mașina lui Mitch oprindu-se în fața casei.

Jerry și Marla, încă foarte slăbiți, urcară imediat în camera lor. Marla plângea de bucurie, regăsindu-și casa familiară.

– Dacă ați ști cât este de plăcut să te întorci acasă, murmură ea cu emoție.

În ciuda piciorului, încă în ghips, Jerry se apropie de soția sa și o îmbrățișă tandru.

– O știu la fel de bine ca tine, dragostea mea.

Se priviră emoționați.

Mitch o luă pe Shannon de mână și, din discreție, o conduse afară din încăpere. I se alăturară în bucătărie Katherinei, ocupată să pregătească o salată pentru cină.

– Nu au nevoie de nimic? îi întrebă, tăind morcovi și castraveți.

– Nu, nu se simt foarte bine.

Mitch fură o bucată din legume. Imediat, Shannon îi dădu o palmă ușoară peste mână.

– Încetează să mă lovești, glumi el, sau te voi spune mamei!

Îi adresă o clipire din ochi complice, apoi ieși pentru a se ocupa de pavilioane. Întoarcerea lui Jerry și a Marlei nu schimba cu nimic munca obișnuită.

***

Seara, Mitch și Shannon, obosiți dar fericiți, ca și Katherine, li se alăturară lui Jerry și Marlei în camera lor, pentru un picnic în jurul patului.

– De fapt, spuse Jerry între două îmbucături, Cliff ne-a găsit un cuplu pentru a avea grijă de motel până la restabilirea noastră completă. De acum, veți fi liberi.

Mitch își privi fratele cu surpriză.

– Credeam că nu puteți plăti serviciile unor administratori.

Jerry păru o clipă descumpănit. Marla răspunse grăbită în losul său:

– Hm... Este vorba despre un cuplu de pensionari care nu cer un salariu mare. Nu s-au întors din vacanță decât ieri.

Shannon îi adresă surorii sale o privire bănuitoare. Pentru prima dată, se întrebă dacă Jerry și Marla nu profitaseră de tragicul lor accident pentru a-i sili pe Mitch și pe ea să se împace. În fața atenției sale insistente, Marla lăsă ochii în jos.

– Shannon și cu tine vă veți putea întoarce la Saint Louis, încheie Jerry.

Tânăra femeie simți un nod în stomac. Momentul de care începuse să se teamă atât de mult, sosise. Preocupată, bău o înghițitură de ceai.

Cu coada ochiului, observă că Mitch de-abia se atinsese de mâncare. Acesta se ridică brusc, își aprinse o țigară, se apropie de fereastră și contemplă îndelung lacul.

– N-ai mâncat aproape nimic, observă mama sa.

– Nu-mi este foame, mulțumesc.

După cină jucară cărți, dar Mitch și Shannon nu se puteau concentra asupra partidei. Privirile li se întâlniră de mai multe ori. Apoi, fu timpul ca Mitch să plece la motelul său. Salută pe toată lumea cât îl ținea gura și se duse la mașină singur.

În timp ce Katherine îl conducea pe Jerry la baie, Shannon o ajută pe Marla să se instaleze în pat.

– N-ai nevoie de nimic?

– Nu, răspunse sora sa. Am tot ce-mi doresc pe lume.

Shannon zâmbi, fără să răspundă. Brusc, o cuprinse un ușor sentiment de invidie. Marla o întrebă încet:

– Tu nu ești fericită?

– Nu chiar, admise Shannon oftând.

– Din cauza lui Mitch?

Dădu din capă, fără să răspundă.

– Am sperat că aceste câteva săptămâni vă vor arăta cât de mult ați greșit, divorțând.

– Așadar, ați aranjat totul? exclamă Shannon acuzatoare.

Marla păru surprinsă, apoi mâhnită. Răspunse cu o voce sarcastică:

– Chiar crezi că ne-am fi riscat viața pentru a te face să-ți asculți rațiunea?

– Iartă-mă, Marla. Nu asta vreau să spun. Dar în anumite puncte, situația mi se pare neclară... De exemplu, acești administratori pe care, brusc, ați găsit bani să-i plătiți... după ce ne-ați afirmat contrariul.

Fu rândul Marlei să roșească.

– A fost ideea lui Jerry. Am vorbit despre asta în sala de urgențe și am convenit că merită încercat, pentru voi.

– Aș fi preferat să stați la distanță de toate astea.

– Așadar, planul nostru a eșuat?

– Nu în sensul în care te aștepți. Este foarte complex...

– Ei bine, oftă cu tristețe Marla, cel puțin am încercat...

Shannon îi strânse mâna cu tandrețe.

– Îți mulțumesc, dar problemele noastre sunt de alt ordin. Mitch nu vrea să renunțe la meserie, iar eu nu pot suporta asta.

– Este o încăpățânare din partea ta, Shannon. Așteaptă cel puțin să termine treaba la care ține atât de mult. Nu lăsa temerile să-ți sufoce fericirea.

– Nu mă pot stăpâni.

– Ba da, poți. Pretinzi oare că, în acest an, ai fost fericită fără Mitch?

– Nu.

– Vei pretinde că nu-l mai iubești?

– Nu.

– În acest caz, recunoaște-ți greșelile: fii sinceră cu tine însăți.

Se lăsă tăcerea. Shannon se gândea. Oare greșeala sa era ireversibilă? Curând, adevărul îi apăru evident: fusese lipsită de tact și de rațiune; își sacrificase căsătoria pentru un simplu capriciu. Cuvintele lui Mitch îi reveniră subit în memorie...

Tânăra femeie se întoarse spre fereastră. Pe obraji i se rostogoleau lacrimi.

– Mitch n-a crezut într-adevăr că vroiam să divorțez.

– Nici eu, Shannon, replică blând sora sa. După părerea mea, este vorba de un caz trist de vinovată încăpățânare.

– Oh, Marla, crezi că ar fi prea târziu?

– Niciodată nu este prea târziu, răspunse Marla râzând. Haide, șterge-ți lacrimile și du-te repede să-l cauți.

Împărțită între bucurie și tristețe, Shannon se aplecă spre tânăra femeie și o sărută cu efuziune.

– Mulțumesc, Marla. Nu mă așteptați în noaptea asta. Hm... încearcă să găsești o explicație plauzibilă pentru Katherine. Spune-i... Nu știu...

– Adevărul, de exemplu, o întrerupse o voce veselă din spatele ei.

Jerry și mama sa se întorseseră din baie. Shannon roși, încurcată.

– Încetează să roșești și dispari cât mai repede, o certă comic Katherine, împingând-o afară din cameră. Și să știi că ai mult noroc: este prima dată când îi dau unei femei sarcina să se ducă să-mi seducă unul dintre fii!

– Vă iubesc pe toți! strigă Shannon cu recunoștință.

Alergă până la mașină și merse cu toată viteza în direcția motelului lui Mitch, rugându-se să fie încă deschis. Își imagină deja scena care va urma...

Voia să-l lase să înțeleagă că-și recunoștea greșelile și să-i dea astfel lui Mitch ocazia să-și ceară iertare și să-i propună să se recăsătorească. Se va lăsa puțin rugată, apoi... îi va cădea în brațe. Nu-și mai putea imagina viața fără el, fără prezența sa reconfortantă, fără căldura ochilor luminoși.

Pătrunse în perimetrul motelului. Ferestrele unui singur pavilion erau luminate. Shannon parcă mașina lângă a lui Mitch și alergă spre lumină.

El veni imediat să-i deschidă. La vederea tinerei femei, neliniștea ce i se citea pe chip, lăsă locul unei ușurări de nespus. Îi fusese atât de teamă că nu va veni să i se alăture... Zgomotul motorului mașinii îi risipise în cele din urmă temerile.

– Shannon? spuse, încercând să-și stăpânească emoția din voce. Ce te aduce aici?

– Pot să te deranjez o clipă? N-am cinat deloc în seara asta și doream să merg cu tine la un picnic lângă lac.

– De ce nu? răspunse Mitch, ridicând din umeri.

Ieșiră și urcară în automobilul lui Shannon.

– Jerry nu ne va reproșa dacă-i împrumutăm vasul, exclamă ea, luând-o pe drumul spre motel. Într-o zi, am observat un luminiș frumos....

***

Treizeci de minutemai târziu, ambarcațiunea ușoară cu motor despica apele liniștite și strălucitoare sub clarul de lună plină. Ajunseră în luminiș și Mitch ancoră solid ambarcațiunea de un arbore gros.

În timp ce aprindea un foc, Shannon despacheta mâncarea pe care o adusese. Vorbiseră puțin în timpul călătoriei. Fiecare aștepta ca celălalt să vorbească primul...

Mâncară în tăcere. Apoi, cu un oftat de mulțumire, tânăra femeie își turnă puțin vin într-un pahar de unică folosință.

– Din fericire, n-a fost unt de arahide, remarcă Mitch zâmbind.

Shannon lăsă paharul și se apropie. Noaptea era splendidă. O briză ușoară mângâia apele care clipoceau. Focul trosnea și proiecta în aer scântei mărunte. Tânăra femeie își adună tot curajul și, aplecându-se spre Mitch, îl sărută îndelung.

– Ai vreo favoare să-mi ceri? glumi el.

– Nu. Doream asta, atâta tot. Nu-ți place?

– Ba da, ba da, răspunse îmbrățișând-o.

Se sărutară iar, cu înflăcărare sporită.

– Ar trebui să-ți port pică, îl tachină mușcându-l de lobul urechii.

– De ce?

– Plecând mai înainte, nu mi-ai spus la revedere...

Începu să descheie cămașa lui Mitch.

– Ba da, protestă acesta, sărutându-i ceafa delicată.

– Crezi că mă voi mulțumi cu un „bună seara la toată lumea!“ strigat în gura mare?

Îi scoase cămașa și se cuibări la pieptul lat, gol.

– Voiai un rămas-bun în plus... mai personalizat?

– Da, categoric, murmură Shannon.

Mitch strecură mâinile sub tunica tinerei femei și-i desfăcu cu grijă sutienul.

– Trebuie să stăm de vorbă înainte de a ne despărți, nu-i așa?

Mitch făcu o pauză, apoi cu un geamăt surd, prinse în căușul palmelor sânul pe care tocmai îl dezgolise. N-avea deloc intenția de a o ajuta pe Shannon în demersul său...

– Mitch? Mă vei asculta?

– Desigur, îi răspunse acesta sărutând sânul rotund și ferm.

Shannon se înfioră și închise ochii. Frisoane de voluptate o străbăteau. Ar fi vrut să găsească vorbele pentru a se scuza, dar valurile de plăcere care o copleșeau, o împiedicau să-și vină în fire.

– Mitch, nu crezi că am cam grăbit puțin treaba? șopti tânăra femeie.

Mitch, descheindu-i blugii, făcu să alunece materialul aspru de-a lungul picioarelor lui Shannon. Curând, fură amândoi goi, strâns îmbrățișați. Sărutările deveniră tot mai insistente...

– Ce treabă? o întrebă puțin după aceea.

Gura îi atinse pielea mătăsoasă a abdomenului, jucându-se de-a lungul formelor și oprindu-se îndelung asupra buricului.

– O știi bine... Divorțul...

– Nu eu l-am vrut, spuse Mitch, urcând din nou spre sâni.

– Este adevărat... Dar m-am gândit bine. Probabil n-am avut răbdare.

– Întra-adevăr, probabil.

Se sărutară din nou cu o înflăcărare tinerească. Rămaseră un timp nemișcați. Pradă unei totale confuzii, Shannon nu se putea stăpâni să se întrebe când se va hotărî, în sfârșit, Mitch să-i vorbească.

– N-ai nimic să-mi spui? îl întrebă trecându-și un deget abil și provocator peste pieptul fostului soț.

– Ba da, răspunse el, puțin cam brusc.

Îi șopti la ureche câteva cuvinte absolut indecente.

– Mitch, exclamă Shannon. Fii puțin serios!

Dar un nou sărut îi înăbuși protestele.

– Sunt serios, îi replică puțin mai târziu, presându-și trupul de cel al tinerei femei.

– Nu-ți pasă deloc că, începând de luni, ne asumăm riscul de a nu ne mai vedea niciodată?

– Ba da, desigur, dar ce pot face? oftă el cu înțelepciune. Ai vreo propunere pentru a împiedica asta?

Își trecu mâna peste abdomenul tinerei femei și degetele pricepute se strecurară până în inima feminității sale. Situația nu evolua deloc cum sperase Shannon. Totuși, în ciuda voinței sale, o dorință irezistibilă o împingea în brațele lui Mitch.

Îi înapoie mângâielile și acesta se întinse asupra ei, gemând. Momentul scuzelor va veni mai târziu. Nimic nu mai avea importanță decât dorința de nestăpânit ce-i cuprindea.

Nici o problemă nu-i îndepărta de la nevoia reciprocă de a găsi armonia unirii lor senzuale în sacrificiu reciproc. Pasiunea le ajunse la intensitate maximă, prea repede după voia lor și, se abandonară beției voluptății.

Rămaseră întinși, îmbrățișați, un timp nesfârșit. Zgomotele nopții umpleau atmosfera.

– A fost bine... șopti Mitch, cu vocea modificată încă.

– Da, consimți Shannon revenindu-și treptat în fire.

– De fapt, despre ce vorbeam înaintea acestei întreruperi deosebit de plăcute?

– Nu știu. Nu-mi amintesc...

Se așeză, căutându-și din ochi blugii.

– Nu se poate, Shannon, reluă Mitch cu severitate. Vorbeam despre divorțul nostru, știi bine...

Tânăra femeie îl privi cu răceală.

– Ce voiai să-mi spui, referitor la asta?

– Nimic... nimic, replică Mitch cu încăpățânare. Aveam sentimentul că tu aveai ceva să-mi spui, atâta tot.

– Eu? Nu văd ce te-a putut face să crezi așa ceva.

– Hm... Picnicul... Sosirea ta la mine...

– Este nevoie de foarte puțin ca să ți se dezlănțuie imaginația, replică tânăra femeie cu enervare.

Așadar, Mitch n-o iubea destul de mult pentru a consimți să-și ceară iertare... Acesta rămase un timp tăcut, apoi se ridică, având un aer încremenit.

– Shannon... începu el.

– Ce?

– Aș vrea să-ți vorbesc înainte de plecarea ta. Când te vei întoarce la Saint Louis?

– Luni... După-amiază târziu.

– Foarte bine... În acest caz, îți voi vorbi luni...

Acoperi focul cu nisip fin, cu vârful piciorului.

– Despre ce subiect? îl întrebă ambalând resturile picnicului.

– Despre... hm... Nu știu încă. Poate vom vorbi luni... Sau, în definitiv, poate nu...

– În acest caz, pe luni...

Shannon merse furioasă până la ambarcațiune.

– Ai precizat că te vei întoarce după-amiază târziu, insistă Mitch.

– Dacă ai ceva să-mi spui, spune acum.

– Eu decid când o voi face!

Cu acest schimb agresiv de cuvinte, urcară la bordul vasului.

Traversară lacul în viteză, nemișcați și împietriți. Nici unul nu-i adresă vreo vorbă celuilalt.

Capitolul 10

În timpul weekendului, răceala reciprocă nu făcu decât să sporească. În fața restului familiei, păstrară o aparență de politețe, fără să poată înșela pe nimeni.

Shannon se simțea atât de nefericită, încât îi venea infinit de greu să facă impresie bună. Îndată ce era singură, plângea în tăcere. Toate speranțele de împăcare păreau că-și luaseră zborul. Mitch continua să nu-i arate decât indiferență și părea chiar că-i evită prezența.

Uneori, tânăra femeie dorea să oprească timpul: momentul plecării o obseda tot mai mult. Totuși, duminică, se simți aproape ușurată și-și pregăti imediat bagajele.

Mitch de-abia îi vorbise în acea zi. Nu răspunse eforturilor sale decât cu mormăieli cât de cât politicoase. Asta nu-i lăsa nici o speranță de a-l vedea schimbându-se.

Se strecură ușor în cearșafurile răcoroase. Fără îndoială, în noaptea aceasta iar nu va dormi. Îți aținti privirea în tavan, tulburată de amintirea iubirii trecute. Chiar închizând ochii, vedea încă ochii albaștri și limpezi, gropițele, mușchii alungiți și

puternici... Încă puțin și ar fi crezut că-i simte brațele învăluind-o în îmbrățișarea lor puternică și liniștitoare, ar fi crezut că-i respiră parfumul pielii...

Respingând cearșafurile într-un acces de mânie, Shannon se ridică și începu să măsoare încăperea. Acum își amintea de certurile lor de odinioară, de rivalitatea lor, de supărări. Dar rapid, aceste amintiri triste lăsară locul altora mai luminoase: amintirea fericirii pe care o cunoscuseră împreună. La urma urmei, momentele bune erau mai numeroase...

În timpul acestei nopți lungi de veghe, lui Shannon îi fu în cele din urmă rușine de ea însăși. În zorii zilei de luni, punctul său de vedere era în întregime schimbat: nimic nu se putea compara cu plăcerea de a trăi lângă cel pe care-l iubești!

Considera acum divorțul ca pe o greșeală grosolană, de care era pe deplin responsabilă. Mitch merita o soție bună și era, în sfârșit, gata pentru acest rol. Cu atât mai rău dacă trebuia să moară de îngrijorare, așteptându-l în fiecare zi. Shannon înțelese că era mai bine să trăiască în prezent și să se gândească la pericolele viitorului cât mai puțin posibil.

Își privi micul ceas deșteptător așezat pe noptieră. Era ora șase dimineața. Se îmbrăcă rapid și se strecură în baie.

***

Conducea cu viteză pe drumul pustiu. Fără îndoială, Mitch încă dormea: îl va trezi și-i va vorbi. Erau destinați unul altuia, iar tânăra femeie era hotărâtă să-l facă să admită asta, dacă din întâmplare se îndoia!

Pierdută în gânduri, Shannon abordă fără precauție un viraj izolat. O altă mașină, mergând în mare viteză, sosea direct în față. Într-o mișcare disperată, tânăra femeie întoarse cu putere volanul și repezi automobilul în josul coastei. Exact în acea clipă, cealaltă mașină trecu aproape atingând-o. Un teribil scrâșnet de frâne sparse liniștea colinei. Cele două vehicule se opriră brusc.

Încă sub efectul fricii, Shannon tremura toată. Cineva deschise portiera cu violență și Mitch se aplecă furios spre ea.

– Ce este acest mod de a conduce? exclamă. Ești nebună.

– Nu țipa, vrei? făcu ea, regăsindu-și treptat stăpânirea de sine.

– De ce ai plecat atât de devreme? întrebă Mitch ajutând-o să iasă din mașină.

Soarele începuse doar să se arate deasupra orizontului.

– Te întorci la Saint Louis, nu-i așa? reluă Mitch, agresiv. În ciuda promisiunii de a nu te înapoia decât diseară?

– Deloc! Voiam să te văd! Dar tu, de ce ești afară la ora asta?

Îl privi mai de aproape. Evident, nu dormise noaptea. Nu era nici măcar bărbierit.

– Parcă ești un vagabond...

– Nu începe iar, Shannon! În dimineața asta nu sunt dispus să mă cert.

– Oare ești bolnav? îl întrebă.

– Da, bolnav... obosit să joc acest joc stupid.

Ochii îi străluciră de o lumină sălbatică, în răsăritul de soare.

– Și eu m-am săturat de el, replică Shannon aproape țipând. Vreau să ți-o spun...

– Puțin îmi pasă, strigă Mitch fără s-o asculte. N-ai dreptul să te porți astfel. Știu că mă iubești. Divorțul nostru a fost o greșeală și dacă n-ai fi atât de încăpățânată, ai recunoaște și tu...

– Este exact ceea ce voiam să-ți spun.

Mitch nu acordă nici o atenție cuvintelor sale și o amenință cu degetul:

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta! Spun adevărul. Ai vrea să mă umilesc în fața ta? Foarte bine! Iată-mă la picioarele tale. Te iubesc și mă voi arunca în genunchi, dacă este necesar.

Tânăra femeie îi închise gura cu mâna.

– Vrei să taci? Știu toate astea. Nu te umili, Mitch.

Acesta o privi cu un aer bănuitor. Shannon reluă cu voce calmă:

– Tot ceea ce tocmai ai spus, veneam să-ți spun eu însămi. Divorțul nostru a fost o greșeală și eu sunt răspunzătoare de ea. Te iubesc și-ți cer să mă ierți.

Mitch o strânse în brațe.

– Visez, murmură. Numai să nu mă trezesc!

Ultimele cuvinte îi fură înăbușite de un sărut pasionat. Se sărutară cu patimă, strângându-se unul lângă celălalt cu toată puterea.

– Să ne întoarcem la motel, propuse Mitch în șoaptă.

– Ar dura prea mult, replică Shannon acoperindu-i gâtul cu sărutări.

– Am un pled în mașină, murmură Mitch.

Ea îi zâmbi sugestiv.

– La dispoziția ta, exclamă.

Mână în mână, porniră pe drumul care ducea la lac. Acolo se opriră și întinseră cuvertura. Se dezbrăcară în timp record și se întinseră pe pled.

– Amintește-mi mai târziu să-ți spun că te iubesc, făcu Mitch, mângâind trupul gol al lui Shannon.

– Vom avea foarte multe lucruri să ne spunem mai târziu, răspunse tânăra femeie sărutându-l pe gură.

Se iubiră cu o patimă nerăbdătoare, dornici să-și dăruiască reciproc cea mai mare plăcere posibilă. Primele raze ale soarelui le atinseră trupurile înfierbântate. Trăiră o clipă de voluptate deplină și intensă, ca și când nu cunoscuseră niciodată așa ceva.

Le trebui câteva minute să revină la realitate.

– Nu voiam să meargă atât de repede, se scuză Mitch. A fost peste puterile mele...

– Dacă n-ai fi propus-o tu, aș fi făcut-o eu însămi... Dar știu că nu-ți plac femeile prea întreprinzătoare.

Râse cu delicatețe, dar Mitch răspunse cu gravitate.

– Nu toate... De fapt, sunt bărbatul unei singure femei. Nu mă interesează aventurile amoroase. Iartă-mă.

– Sunt jignită, se prefăcu Shannon ofensată.

– Ah da? Adineaori, aș fi crezut mai degrabă că erai înfometată.

Se sărutară din nou, iar Mitch declară:

– Ei bine, aștept...

– Ce oare?

– Propunerile tale. Presupun că ne putem recăsători în această săptămână și să ne petrecem luna de miere aici. Mai ai câteva zile de vacanță, nu-i așa?

– Cred, da, dar...

– Dar ești încă neliniștită din cauza muncii mele? o întrebă cu oboseală.

– Din păcate, nu! Cred chiar că dacă practicai profesiunea de kamikaze, tot te luam de soț!

– Este apreciabil, dar acum îți pot spune: la întoarcerea mea la Saint Louis, mă voi mulțumi să rămân așezat în birou. De acum, singurele emoții tari vor fi să-i aud pe copii țipând prin casă.

Shannon îl privi cu atenție.

– Ce vrei să spui?

– În lipsa mea, munca a continuat, iar opera tatei este acum destul de avansată pentru ca să nu mai fie nevoie să particip la ea. L-am sunat pe șeful lucrărilor, ieri, și l-am anunțat că, pe viitor, va avea răspunderea întregii noastre echipe. Eu voi dirija afacerea din birou.

Îi mângâie ușor obrazul și reluă:

– Știi, Shannon, mereu ți-am promis că voi proceda astfel.

– M-am gândit că, după divorț, te vei simți eliberat de această promisiune.

– Vrei să știi adevărul? N-am crezut niciodată că divorțul nostru va fi definitiv.

Shannon zâmbi. Ochii îi erau plini de lacrimi de bucurie.

– Ei da, continuă Mitch, răspunzându-i la zâmbet. Nimeni nu-mi va lua femeia pe care o iubesc.

– Te iubesc, Mitchell Wranebow, declară solemn tânăra femeie, sărutându-l iar.

– De acord, murmură acesta. Dar oare, n-ai nimic să-mi propui?

– Oh, iertare!

Într-o manieră glumeață, Shannon se îndreptă și-i luă mâna.

– Domnule Wranebow, îmi faceți onoarea de a redeveni soțul meu?

– Asta merită bine gândit, spuse Mitch, pe același ton. Oare-mi vei putea oferi luxul cu care sunt obișnuit?

– O bere rece din când în când... Un pat curat...

– Și vei fi drăguță cu mine? Cu siguranță, mama va lua informații despre tine...

– Voi fi drăguță, promise tânăra femeie.

Îl împinse pe pătură, se întinse asupra lui și adăugă cu o voce ironică:

– Cât despre mama ta, îmi pare rău că te decepționez, dar mi-a dat deja mână liberă.

– Ce? Propria mea mamă m-a trădat?

Câteva secunde mai târziu, se îmbrățișau cu înflăcărare.

– Trebuie să înțeleg că îmi accepți propunerea? întrebă Shannon, respirând greu.

– Accept, murmură Mitch, apropiindu-și buzele de cele ale tinerei femei.

***

Clopotele bisericii răsunau vesele și dangătul lor melodios se auzea pe o rază de câțiva kilometri. În fața portalului micii capele rustice, Shannon își frământa nervoasă buchetul de mireasă. Pentru a treia oară de la sosirea lor, Marla îi aranja voalul.

– Vei înceta să te agiți? o certă cu afecțiune.

Shannon aruncă o privire îngrijorată spre parcaj.

– Mitch nu vine. S-ar putea să fi hotărât că, până la urmă, ar fi mai bine să nu ne recăsătorim?

– M-ar mira, replică Marla râzând.

– Nu știu... Poate a preferat...

– Ei bine, încetează. Probabil tocmai îl ajută pe Jerry să urce în mașină. Curând, va fi aici.

Shannon își privi sora cu simpatie.

– Tu cum te simți?

– Îmi tremură puțin picioarele, dar merge.

Tânăra femeie simțea un nod în stomac. Oare unde putea fi Mitch?

Marla îi ghici gândurile și oftă:

– Haide, calmează-te. Privește mai bine cine vine din cealaltă parte...

Shannon se întoarse repede și chipul i se lumină de un zâmbet radios. Pe drumul mic, mărginit de viță de vie, doi bărbați înalți, amândoi în smochinguri, înaintau spre biserică. Unul dintre ei șchiopăta și trebuia să se rezeme într-un baston. Celălalt mergea înainte și părea să-și caute logodnica din ochi...

Cei doi bărbați se opriră jos, în piața din fața bisericii. Marla o apără pe Shannon cu trupul său:

– Nu înainta! îi ordonă. Logodnicul nu trebuie să-și vadă mireasa înainte de a intra în biserică.

– Zău? se miră Mitch zâmbind.

O înconjură pe Marla și o trase pe Shannon lângă el, spunându-i comic lui Jerry:

– Jerry, ocupă-te de soția ta, în timp ce mă ocup eu de a mea.

– Mi-a fost teamă să nu te răzgândești, mărturisi Shannon, sărutându-i ochii.

Mitch o privi atent, cu un aer mai serios ca niciodată.

– Nu-ți fie teamă, dragostea mea. Este prea mult timp de când aștept această clipă.

– Haideți, haideți, îi grăbi Marla, scăpând din brațele soțului său. Cum arătăm aici, toți patru?

– Îți pare rău, pe cuvântul meu, mormăi ironic Jerry.

– Deloc, replică Marla, frecându-i vârful nasului. Haideți, domnilor, dispăreți...

După un ultim sărut pentru logodnica sa, Mitch se îndepărtă, murmurându-i la ureche:

– Pe curând, în fața altarului... doamnă Wranebow.

Sfârșit